

Quỳnh Dao

DƯỚI ÁNH TRĂNG CÔ ĐƠN

Thông tin về ebook

Dưới Ánh Trăng Cô Đơn

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 18-December-2015

Tổng số 290 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Đây là vùng ngoại ô thành phố.

Lê Văn Diệt cảm cúi bước về hướng nhà, trước khi trời sụp tối.

Nơi đây dân cư thưa thớt, hai bên đường là ruộng, xa hơn là núi. Cũng có một nhà ga ở gần đó. Nơi tập hợp một số dân cư ít ỏi sống dựa vào chuyện bán bưng. Nhưng những cái đó cũng không đủ tạo được cảnh phồn vinh cho địa phương. Chỉ có ngôi miếu ở phía trên một chút, trong các dịp lễ lộc, hội hè là còn quây rữ một ít khách thập phương thích đi xạ. Nhưng đó cũng là những dịp hiếm hoi.

Con đường rộng và vắng, xa xa mới có một dãy nhà.

Nhà Diệt là nhà đầu tiên, kế đến là nhà của bác Lý. Nhà của Diệt có thể gọi là khá giả, chứ không giàu. Bởi vì ông Lê Dịch Sanh, cha của Diệt là một bác sĩ đã về hưu. Với số tiền hưu trí có được, ông chọn mảnh đất này cất nhà, vừa để an dưỡng tuổi già, vừa để có được một nông trại nhỏ để tăng thêm thu thập.

Con đường lên núi bắt đầu ngoằn ngoèo, qua khỏi dốc là Diệt đã có thể thấy ánh đèn từ trong nhà tỏa ra. Vậy là sắp đến nhà. Diệt thở phào nhẹ nhõm. Ngày lúc đó có tiếng xe từ sau chạy tới. Diệt liếc ngang chiếc xe du lịch màu sữa, trên xe là Lê Văn Du, ông anh ruột của Diệt. Nhưng anh chàng lại cho xe chạy thẳng chớ không dừng lại đón Diệt. Giữa hai người,

mối quan hệ không được thân thiện lắm. Có lẽ do cá tính họ quá nhiều khác biệt. Diệt năm nay mới là sinh viên ban Lý năm thứ tự Còn Văn Du, không những lớn hơn Diệt tám tuổi, lại đã là một bác sĩ có chút tên tuổi ở thành phố.

Ở nhà, Du cũng được cha yêu quý hơn, bởi vì Du nổi nghiệp chạ Chẳng những thế, Du lại biết cách ăn nói, chịu đựng. còn Diệt thì khác, Diệt tượng trưng cho sự phản kháng, tự lập. Cha muốn Diệt xong trung học tiếp tục học Y ở Đại học. Diệt không chịu. Cha bảo thôi thì học ngành nông để chăm sóc nông trại. Diệt cũng không nghe, khăng khăng đòi đi học Lý. Mặc dù Diệt vẫn học giỏi, lúc nào cũng là sinh viên xuất sắc của khoa Lý, nhưng Diệt đã đi ngược lại nguyện vọng của cha Diệt đã làm cho ông Lê Định Sanh thất vọng, với những người lớn tuổi, cố chấp như ông. Làm con cái mà không nghe cha mẹ là nghịch tử, sẽ khó thành công trên đời. Nên mặc dù Diệt là út, nhưng ông vẫn yêu Du hơn.

Khi Diệt đi đến cổng, đã nghe tiếng cười của Văn Du từ trong vọng ra. Nhìn từ ngoài, đây là một gia đình hạnh phúc? Nhưng hạnh phúc đó không dành riêng cho chàng.

Diệt nghĩ và lặng lẽ đi về phòng riêng của mình.

Thật ra thì Diệt đẹp trai hơn Du nhiều. Chàng có dáng dấp cao ráo, đôi mắt đậm chiều và phong cách gần như bất cần đời của Diệt rất lôi cuốn, nhất là với phái đẹp. Nhưng Du, tuy có thể hình bên ngoài không bằng Diệt, nhưng đôi lại miệng lưỡi khéo hơn. Và lại, dù gì Du cũng đã ra trường, đã có một chỗ đứng khá vững chãi trên xã hội.

Hai anh em là hai loại hình đàn ông khác biệt. Mặc dù không có chuyện đối kháng, tranh chấp hay bất hòa. Nhưng vì bản chất khác nhau, nên giữa hai người như có một khoảng cách.

Vì vậy ngay cả trên bàn ăn, hai người cũng rất ít nói chuyện với nhau. Ông Dịch Sanh cũng thấy mình gần gũi với cậu cả nhiều hơn.

- Du này, tối nay con có bạn gì khác không? - Ông Dịch Sanh hỏi - Nếu không, cha con mình qua nhà bác Lý chơi, bác ấy ban chiều điện thoại qua rủ cha đánh cờ. Con qua đấy gặp em Nghi Nhược, Tinh Nhược cũng vui vẻ chứ?

- Vâng!

Văn Du gật đầu. Du lúc nào cũng muốn làm hài lòng cha, dù thích hay không thích.

ông Dịch Sanh nhìn con trai vui vẻ:

- Cha thấy con bé Tinh Nhược cũng khá xinh đấy chứ?

Văn Du nhún vai:

- Xinh thì có xinh, nhưng con thấy cô ta còn bé quá. Mới sinh viên năm thứ hai, hai mươi tuổi... còn trẻ con lắm!

ông Dịch Sanh nhìn con cười:

- Nhưng tuổi tác đâu thành vấn đề con?

Văn Diệt ngồi gần đấy yên lặng, không những không có ý kiến mà còn thấy bực mình. Mặc dù Diệt không ưa thích gì cô bé có tên Đinh Nhược. Nhưng qua lời đối thoại của cha và anh cả, cảm thấy như... Du kênh kiệu làm sao, Du là nhất, là cái rốn của vũ trụ mà ai ai cũng phải thêm muốn.

Đang ăn, Diệt buông đũa xuống và bỏ về phòng riêng. Ông Dịch Sanh nhìn theo, ông có vẻ bất mãn. Ông nói với Du:

- Cái thằng Diệt càng ngày càng không ra cái gì cả!

Văn Du cười:

- Cha chấp nhất làm gì! Cái thằng đó gàn từ nào đến giờ. Mặc hẩn, để hẩn muốn làm gì thì làm đi!

ông Diệt Sanh lắc đầu:

- Cha chịu, không hiểu nổi tuổi trẻ hôm nay, sống đàng hoàng không muốn, chỉ thích phản kháng theo bọn hippie, Beatles làm gì... nếu thằng Diệt mà nó được một phần mười của con là cha hài lòng lắm rồi.

- Con cũng nào hơn ai. - Văn Du lắc đầu nói, nhưng khuôn mặt lại rạng rỡ hẩn, trước lời khen của cha - Chẳng qua vì con lớn tuổi hơn nó nên không bị mấy cái phong trào bậy bạ đó ảnh hưởng thôi.

ông Diệt Sanh cười với con cả:

- Tại con khiêm tốn chứ bản chất con người mà tốt thì nó đã bộc lộ ra ngay từ nhỏ... Cha đã thấy ngay rồi con sẽ nên người từ lâu con ạ. Con khác hẩn chúng bạn đồng lứa ngay từ đầu.

- Con thì cũng như họ. - Văn Du làm ra vẻ nghiêm chỉnh nói - Có điều con phân biệt được, cái gì nên làm, cái gì không nên. Con nghĩ, đã sinh ra là người thì mình phải biết hướng thượng, phải biết vươn lên chỗ cao hơn, chứ không thể sống như cây cỏ được.

ông Diệt Sanh tán đồng, vỗ vai Du nói:

- Đấy, con người sống phải có chí khí. Nếu trên đời này ai cũng như con thì xã hội sẽ tốt đẹp biết chừng nào? Cha biết chắc rồi con sẽ là người thành công.

Văn Du đỏ mặt, kiêu hãnh. Đó là kỳ vọng của cha, nhưng cũng là của chàng. Du bắt buộc phải nổi danh. Không những thế, Du nôn nóng, chàng muốn chuyện đó phải xảy ra ngay, chứ không kéo dài những năm hay mười năm như những người khác...

- Con cảm ơn lời khích lệ vừa rồi của cha - Du nói - Con sẽ cố gắng để cha không thất vọng.

Hai cha con cùng cười, rồi kéo nhau rời khỏi phòng ăn.

Nhà họ Lê đất khá rộng, có lẽ nhờ nằm ở vùng ngoại ô. Nhưng cách bày trí trong nhà lại theo khuynh hướng cổ, nên giản dị. Phòng khách treo khá nhiều tranh, phần lớn là loại thủy mặc... Ông Địch Sanh đốt một tẩu thuốc, rồi mới cùng Du đi ra ngoài.

Nhà họ Lý thì không xa, chỉ nhà họ Lê có một bức tường ngăn. Hai nhà ăn thông nhau bằng một cửa nhỏ, nhà họ Lý cũng có vườn hoa rộng, nhưng cấu trúc hiện đại hơn, có cả hồ bơi và những tiện nghi mới mẻ khác.

Vừa bước vào nhà. Ông Địch Sanh đã rất tự nhiên, gọi to:

- Anh Tổ Nghiêu có trong nhà chứ?

ông Lý Tổ Nghiêu đang ngồi đọc báo trong phòng khách, nghe gọi ngẩng đầu lên. Ông khoảng trên năm mươi tuổi, nhưng dáng dấp khỏe mạnh sung sức. Là một thương gia, hiện là đại lý cho một xí nghiệp đóng tàu lớn của Mỹ, nên ông rất tân tiến. Cách giáo dục con cái trong gia đình cũng theo khuynh hướng Tây phương. Con cái được tự do phát triển.

- Tới giờ này ông mới đến! - Ông Tổ Nghiêu nói - Tôi vừa định bảo Tinh Nhược sang nhắc ông đấy.

Rồi trông thấy Văn Du, ông nói thêm:

-Ồ cậu Du, tối nay không có trực đêm à?

- Dạ chào hai bác.

Du nói khi trông thấy cả hai vợ chồng ông Nghiêu đều có mặt ở nhà, rồi mới tiếp:

- Hôm qua con đã trực, nên bữa nay được nghỉ, sẵn theo cha con sang đây, con muốn gặp anh Nghi và Tinh Nhược chơi.

- Nghi nó mới đi ra ngoài. Chỉ có Tinh Nhược ở nhà thôi.

Bà Tổ Nghiêu ngồi gần đấy xem ti vi, trả lời. Bà là người đàn bà có vẻ phúc hậu, an phận. Bà hỏi thêm:

- Nếu cần, để bác gọi nó xuống nhé?

- Thôi khỏi. - Văn Du ngăn lại - Để con lên đấy xem, nếu Tinh Nhược bận việc, cháu sẽ không quấy rầy, cháu sẽ quay xuống đây xem tivi với bác cũng được.

- à vậy cũng tốt!

Bà Tổ Nghiêu cười hài lòng. Đằng kia hai người đàn ông đã bắt đầu bày cờ ra đánh. Bà đứng dậy vào trong gọi cô tó gái pha trà mang ra, rồi mới tiếp tục xem truyền hình. Với bà, một gia đình thế này đã là quá đủ, quá hạnh phúc, bà không đòi hỏi nhiều hơn.

Văn Du đến đây cũng khá thường xuyên, nên rất tự nhiên, anh chàng bước thẳng lên lầu, đến trước một gian phòng

khép kín, gõ nhẹ. Bên trong có tiếng con gái vọng ra:

- Tự nhiên vào đi!

Cửa mở. Tiếng nhạc êm dịu thoảng ra ngoài. Văn Du bước vào:

- Chào Nhượng!

- à thì ra là anh Văn Du!

Tinh Nhượng chào lại với nụ cười. Cô nàng đang ngồi dưới thảm, chung quanh là những quyển tạp chí phụ nữ. Tinh Nhượng có dáng của một cậu con trai, áo pull quần Jean, tóc demi-garçon.

Du bước vào, ngồi xuống ghế gần đấy hỏi:

- Ngồi đây không trở ngại gì chứ?

- Có gì trở ngại? - Tinh Nhượng tiếp tục xem báo, nói - Từ nào đến giờ tôi vẫn là người hiếu khách. à... anh dùng chewing gum không?

- Không, cảm ơn, tôi không thích món đó lắm - Du đáp - Tôi cứ tưởng là Tinh Nhượng đang bận làm bài?

Tinh Nhượng lắc đầu:

- Ngày mai thi rồi, nhưng đầu căng thẳng quá, nên tôi muốn thư giãn một chút...

- Nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng rồi - Tinh Nhượng đáp - Nghe xong đĩa nhạc này, tôi sẽ tiếp tục học bài lại.

- Tinh Nhược giống ông gần nhà tôi.

- Ông gần?

Tinh Nhược ngạc nhiên, Văn Du giải thích:

- Thì ông Văn Diệt nhà tôi đấy. Làm cái gì cũng vậy, tùy hứng chứ không theo đúng nguyên tắc.

Tinh Nhược lắc đầu:

- Ông ấy với tôi khác nhau, anh đừng có quơ đũa cả nắm.

Du sợ Nhược giận, nên chuyển đề tài:

- à, tối thứ bảy này có rảnh không?

- Chi vậy?

- Muốn rủ Tinh Nhược đi chơi - Du nói - Nhược cũng biết đấy. Cha mẹ của Nhược thích tôi, còn cha tôi lại thích Nhược.

- Rồi sao?

- Có nghĩa là họ muốn chúng mình sẽ yêu nhau.

- Yêu nhau à? - Tinh Nhược phá lên cười - Làm gì có chuyện đó?

- Sao vậy?

- Còn sao nữa? Tôi chưa hề yêu và có lẽ chẳng bao giờ yêu.

- Nói bậy. Đã là người ai lại không yêu?

- Tôi khác.

- Tại sao?

Tinh Nhược nhún vai:

- Vì tôi tuy là gái nhưng bản tính lại như con trai, làm sao yêu người cùng phái được?

Văn Du tròn mắt:

- Có nghĩa là thần kinh cô có vấn đề rồi...

- Vậy à? Tiếc một điều là... tôi thấy thần kinh mình còn vững hơn nhiều ông bác sĩ.

- Cô nói đùa ư?

- Thật đấy chứ - Tinh Nhược bình thản nói - Máy người quan niệm thật kỳ cục. Con gái là phải yêu ư? Tâm thương quá. Mà nếu tôi biết yêu thật, thì người tôi yêu cũng chẳng nhất thiết là anh.

- Sao vậy?

- Dễ hiểu thôi - Tinh Nhược đáp - Mình ở gần nhau quá lâu rồi, biết nhau nhiều quá. Tình yêu thì lại cần có sự mới mẻ, để đối phương tìm hiểu khám phá, mà như vậy mất cả tính hồi hộp, khúc mắc... Vì vậy tốt nhất, anh chỉ nên ở vị trí một ông anh trai của tôi thôi, như anh Nghi chẳng hạn.

- Thất vọng thật. Thế theo Tinh Nhược thì đối tượng của Nhược phải thế nào?

- Chưa nghĩ tới. Nhưng ít ra phải có một cái gì chưa rõ, lạnh lùng một chút. Phải như một kho tàng còn giấu kín trong núi, khám phá mà chưa biết rõ...

- à... có nghĩa là phải như Văn Diệt?

- Sao lại là Văn Điệt? - Tinh Nhược chau mày - Tôi và anh ấy như hai tinh cầu đối nghịch.

- Nhưng mà cách hình dung của Tinh Nhược sao tôi thấy giống Văn Điệt quá!

- Đừng nhắc tới ông gàn đó nữa - Tinh Nhược nói và chuyển đề tài - Sao? Anh còn giữ ý rủ tôi đi chơi chiều thứ bảy không?

- Còn chứ!

- Nhưng đi đâu?

- Dự một dạ hội đính hôn của một người bạn.

- à, có phải vì anh thiếu đào nên kéo tôi đi thế không? Anh có vẻ hăng hái với cái dạ hội này như vậy, có phải vì bọn họ toàn là giàu có phải không?

Văn Du hãnh diện:

- Đúng, đây là dạ hội của con trai một trọc phú!

- Con trai trọc phú!

- Vâng. Một trong mười tay giàu nhất ở xứ sở này. Gọi là trọc phú vì họ lắm tiền nhưng ít chữ. Chữ chỉ lồm bồm trên đầu ngón tay.

- à! - Thái độ khinh khỉnh của Văn Du làm Tinh Nhược tò mò

- Vậy thì tôi phải đến dự xem bọn nhà giàu ăn chơi ra sao?

Văn Du cười:

- Biết đâu đến đấy chẳng câu được một con cá vàng?

Tinh Nhược trề môi:

- Anh thích thì câu, chứ tôi không thuộc hạng người đó.

Ngay lúc đó, cửa chột bị đẩy mạnh, rồi một anh chàng dáng dấp cao lớn, đẹp trai nhưng lại đầy vẻ ăn chơi bước vào. Anh chàng vừa đi vừa nói:

- Mấy người đang nói xấu ai đấy? Tôi phải không?

Tinh Nhược chỉ hỏi:

- Anh Nghị Sao hôm nay về sớm vậy?

Nghi nằm dài xuống giường em gái một cách tự nhiên, rồi nói:

- Cái con bé đó mặt mày cũng sáng sủa, mà cái gì cũng ngáo ộp, đi với cô ta giống như đi với một khúc gỗ vậy, nên anh de...

Văn Du lắc đầu:

- Ông phong lưu thế, coi chừng có ngày bị trả báo đấy!

Du nói mà không tránh khỏi một chút ganh tị trong lòng. Vì Nghi, ngoài cái dáng dấp đẹp trai lôi cuốn bên ngoài, hẳn chẳng có gì hết, học không đến nơi đến chốn. Chơi số một, bất cứ một cô gái nào lọt vào mắt anh ta là gần như không thoát được. Nhưng Nghi chỉ là một kẻ săn đuổi, chỉ biết săn, săn được con mồi xong bỏ đó, săn con khác. Không biết chung thủy là gì? Vậy mà không biết bao nhiêu cô gái biết anh ta như vậy, mà vẫn cứ lặn xả vào.

Nghi nghe Du nói nhìn lên:

- Trả báo à? Ta chờ đấy! Nhưng mà từ đó tới giờ ta nào đã hại ai đâu? Họ tự động tìm đến cơ mà? Ta chỉ là ngư ông câu cá, cá nào đến ăn mồi thì giết... hà... hà...

Văn Du lắc đầu:

- Nhưng đó không là hành vi đúng đắn.

- Đúng đắn à? Tôi đâu phải trí thức như anh? - Nghi nói rồi hỏi - Sao? ông cũng đến đây để câu cô em gái tôi phải không?

Văn Du cười:

- Chuyện đó chắc không thành, bởi vì Tinh Nhược nào có ưa gì tôi?

Nghi gật đầu:

- Cô em gái tôi kén lắm. Chắc nó đang chờ ông hoàng á Rập nào đấy, hoặc một nhà bác học sắp lãnh giải Nobel.

Tinh Nhược nghe nói, ném quyển tạp chí về phía ông anh:

- Anh Nghi Tôi cấm anh đấy nhé, muốn nói gì thì nói nhưng không được chạm đến tôi.

- Cô em gái tôi quả là khó tính!

Nghi lắc đầu. Ngay lúc đó bà Lý bước vào nói:

- Cậu Du này, cha cậu đang định về đấy.

- Vậy à? - Văn Du nhìn vào đồng hồ - Hôm nay chơi cò sao nhanh vậy? Vậy thì để cháu đưa ông ấy về. Đèn đường hôm nay không được tốt lắm. Cha cháu lại mắt kém...

Và quay sang Tinh Nhược, Du nói:

- Thứ bảy mình sẽ gặp lại nhé!

Nghi cũng đứng dậy:

- Thôi tôi cũng về phòng riêng nghỉ đây, mệt quá.

Bà Lý nhìn theo bóng dáng con trai khuất hẳn, mới xuống lầu tiễn cha con ông Dịch Sanh. Tinh Nhược thì vẫn bình thản bên đồng sách, vừa nghe nhạc vừa đọc sách.

Thứ bảy, như đã hứa, Văn Du đưa Tinh Nhược đi dự buổi dạ hội đính hôn của bạn.

Lễ được tổ chức trong một nhà hàng lớn. Người không đông lắm khác hẳn với sự tương tượng của Tinh Nhược.

Họ cũng bình thường như mọi người. Anh chàng chủ tiệc có dáng dấp nhỏ nhắn, không đẹp trai lắm, trong khi cô gái lại khá đẹp.

Vừa bắt tay chủ nhân xong là Văn Du như hòa hẳn vào đám đông. Trong khi Tinh Nhược lặng lẽ ngồi đây. Đây là một bữa tiệc tự dọn. Trước mặt Tinh Nhược là cả một bàn đầy thức ăn nhanh. Các loại bánh mứt, trái cây ê hề... Nơi đây toàn người xa lạ, nên Tinh Nhược cũng không cần để ý đến người khác, tự nhiên lấy thức ăn ngồi ăn.

Mãi tám giờ hơn, dạ vũ mới bắt đầu, và bấy giờ Văn Du mới như nhớ lại sự hiện diện của Tinh Nhược, anh chàng vội vã quay lại và biện minh:

- Tại vì mọi người đều là bạn bè cũ, không thể không hỏi thăm chuyện vẫn được, nên đành để Nhược ngồi một mình.

Tinh Nhược cười nhẹ:

- Chứ không phải vì họ toàn là kẻ lắm tiền à?
- Nào phải. Mà lắm tiền thì cũng là của bố mẹ họ, chứ nào có phải của họ đâu?

Văn Du biện minh.

- Nhưng tôi thấy anh có vẻ sẵn đón họ kỹ lắm!

Tinh Nhược nói. Văn Du như chẳng để ý đến lời châm biếm của Nhược, chỉ nói:

- Làm bác sĩ như tôi, mà có được một ông bố lắm tiền như họ cũng hay. Vì như vậy sẽ dễ thành công.

Tinh Nhược nghiêng nghiêng đầu:

- Anh nói gì không hiểu? Tôi tưởng là làm nghề bác sĩ như anh đâu cần sự trợ vốn của cha mẹ.

- Nghĩ vậy là ấu trĩ - Văn Du nói - Nhược thử tưởng tượng xem nếu tôi có người cha là tỉ phú, có phải tôi sẽ có tiền để mở bệnh viện to hay không? Và lúc đó mọi thứ sẽ khác bây giờ.

- Khác gì? Anh vẫn là một bác sĩ thôi?

- Sao lại không? Nhưng lúc đó tôi sẽ là bác sĩ giám đốc của cả một bệnh viện, bao nhiêu người khác phải phục tùng, trong khi tôi không phải phục tùng ai cả.

Du nói một cách kiêu hãnh. Tinh Nhược lắc đầu:

- Cái tham vọng anh lớn quá, đúng ra anh phải là con của một nhà tài phiệt.

Du đưa mắt nhìn quanh, rồi lắc đầu nói:

- Cái bọn ở đây ngu lắm. Chúng có nhiều tiền mà không biết sử dụng... Chỉ biết làm nô lệ cho đồng tiền.

Tinh Nhược nhún vai:

- Tôi cảm thấy may là tôi chưa yêu anh.

- May à? Không lẽ Tinh Nhược cho là tôi kém bọn họ?

- Anh không kém hơn, nhưng anh cũng không phải là con tử phú, bằng có là ngay bây giờ, anh cũng chưa phải là giám đốc bệnh viện.

- Đừng cười chuyện đó. - Văn Du đỏ mặt nói - Rồi cô xem, một ngày nào đó tôi sẽ đạt được mục đích đó. Cô tin điều tôi vừa nói không?

- Tôi không biết, vì đó không phải là chuyện tôi quan tâm.

Ngay lúc đó, Tinh Nhược chợt thấy Văn Du ngẩn ra, nàng nhìn theo phía nhìn của du, có một cô gái ăn mặc sang trọng, vừa bước vào.

- Ai vậy?

- Ồ! Lâm Mỹ Dung, không ngờ cô ta cũng đến đây!

Du nói. Cô gái không những chỉ ăn mặc sang trọng, mà trên cổ tay cô ta lại đang lóng lánh những chuỗi ngọc quý. Cô ta không đẹp, có vẻ lạnh lùng, nhưng chắc chắn là rất giàu. Tinh Nhược nghe Văn Du giải thích thêm.

- Đây là con gái duy nhất của nhà tử phú họ Lâm, một trong những tay giàu nhất ở thành phố này.

Thì ra là như vậy, thái độ ngẩn ngơ của Du làm Tinh Nhược

đâm bực, Nhược hỏi:

- Sao? Bây giờ anh định tiếp tục khiêu vũ nữa không?

Văn Du đỏ mặt:

- Ồ! Tiếp tục chứ! Nhược đừng giận, bởi vì tôi hơi bất ngờ. Tôi không biết là hôm nay cô ta lại đến đây.

- Anh quen cô ấy?

- Chưa... chưa quen - Du nói.

Ngay lúc ấy, chủ nhân bữa tiệc đã bước ra đón Lâm Mỹ Dung. Và như một sự tình cờ, Lâm Mỹ Dung lại được sắp xếp ngồi cùng bàn với Văn Du và Tinh Nhược.

Trở về chỗ cũ, Du có vẻ bình thường trở lại, anh chàng như không còn để ý đến sự hiện diện của Mỹ Dung. Trái lại Du sốt sắng lấy nước, rồi thức ăn cho Nhược, một sự chăm sóc kỹ càng, Du còn pha trò vui vẻ.

Nhưng tất cả màn kịch đó chẳng qua mắt được Nhược. Nhược hiểu rất rõ, anh chàng đang định giở trò gì.

Quả nhiên cái thái độ bất cần biết đến cái sang trọng của người bên cạnh của Du đó làm cô gái nhà giàu kia chú ý. Cô ta quay qua Du nói chuyện, sau khi được chủ nhân bữa tiệc giới thiệu.

Mỹ Dung e dè nhìn Tinh Nhược rồi hỏi Du:

- Cô này là ai vậy? Bạn gái của anh?

- Ồ! Không phải! - Văn Du vội vã đính chính - Chỉ là em gái thôi. Từ nào đến giờ, tôi chưa có bạn gái.

- Vậy à? - Mỹ Dung cười nói - Tôi không tin!

- Tôi nói thật đấy. - Văn Du nói rồi đứng dậy mời - Tôi mời Mỹ Dung nhảy một bản được chứ?

Rồi Du kéo Mỹ Dung ra piste nhảy. Bấy giờ thì Du như chỉ còn biết có Mỹ Dung. Chàng nhảy suốt hơn tiếng đồng hồ để Tinh Nhược lạc lõng một mình nơi bàn. Nhược nhìn quanh, bắt đầu thấy bức. Rõ ràng Văn Du quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân mà quên hết. Nhược cũng không ưa gì Du, nhưng việc làm vừa rồi của Du cũng khiến Nhược tự ái.

Thế là Tinh Nhược vội vã đứng dậy, bước đến máy nói. Nàng muốn gọi về nhà tìm anh Nghị Noi đây cách nhà khá xa, lại là đêm tối, Tinh Nhược không muốn về nhà một mình.

Điện thoại reo, bên kia đầu dây là tiếng của mẹ.

- A lô! Ai đấy... Tinh Nhược à? Chơi có vui không con?

- Dạ vui. - Tinh Nhược đáp gọn - Nhưng anh Nghị có ở nhà không mẹ.

- Không có, con ạ.

Tinh Nhược thờ dãi đặt ống nói xuống. Nhưng nghĩ lại. Nhược lại quay số sang nhà họ Lê.

- Anh Văn Diệt ấy à? Tôi là Lý Tinh Nhược đây.

- Có chuyện gì không?

Văn Diệt hỏi cụt ngủn, chẳng có một chút tình cảm. Tinh Nhược cố nén giận, khi nghĩ đến con đường về nhà quá vắng vẻ.

- à... à... Mà... anh có rảnh không?

Bên kia yên lặng một chút, rồi tiếp:

- Không rảnh lắm.

- Vậy à? Vậy thì thôi.

Tinh Nhượng thở ra, Nhượng chưa thấy ai lại vô tình như vậy. Anh em nhà họ Lê đều một lũ như nhau cả. Nhượng đặt mấy xuống, quày quả quay trở lại bàn cầm ví lên. Phải về thôi, bằng mọi giá phải quay về. Và Nhượng bước thẳng ra cửa.

Nhưng Tinh Nhượng chỉ mới bước được mấy bước thì đã thấy Văn Du đuổi theo.

- Tinh Nhượng! Tinh Nhượng này! Đợi tôi một chút!

Nhượng đứng lại, con giận còn nghen nơi cổ. Nhượng định đưa tay lên định tát cho anh chàng một tát tai. Nhưng rồi nhìn thấy thái độ hốt hải của Du, Nhượng lại không đành.

Văn Du đã tới cạnh, nắm lấy tay Nhượng.

- Sao Nhượng không chờ tôi?

Tinh Nhượng nói:

- Ngồi mãi mệt quá, mà thấy buồn ngủ nữa... Tìm anh lại không thấy, không biết anh đi đâu, nên tôi về...

Văn Du cười to.

- à, thôi tôi biết rồi, có phải cô ganh không?

- Làm gì có chuyện đó - Tinh Nhượng cười - Sao tôi phải ganh chứ? Mà này, còn cô nàng Lâm Mỹ Dung của anh đâu?

Văn Du nhún vai:

- Xe nhà của cô ta đã đến đón đi rồi!
- Sao không đi theo?
- Buồn cười chưa - Văn Du nhướn mày như rất có giá - Tôi thế này mà phải xuống nước vậy ư?

Rồi Du quay qua Nhược:

- Thôi chúng mình về.

Nhưng Nhược không tha:

- Anh cao giá như vậy à? Chỉ tiếc là có người vừa mới câu được con cá to, lại để xống đi, uống quá!

Văn Du chỉ cười, không nói gì cả, mãi đến lúc cả hai lên xe, Du nổ máy, mới nói:

- Văn Du này nếu thật tâm muốn câu cá thì có con cá nào thoát được chứ?

Tĩnh Nhược tựa lưng ra sau:

- Anh có vẻ tự tin đấy!

Văn Du gật đầu:

- Ít ra là với cô nàng Lâm Mỹ Dung này. Vì ban nãy cô nàng vừa cho tôi số điện thoại, cô biết không?

Tĩnh Nhược tò mò:

- Sao anh chẳng đến tìm cô ta?

- Đến nhà tìm à? - Văn Du nhún vai - Như vậy hạ mình quá!
- Vậy là hạ mình ư?

Tinh Nhược ngạc nhiên. Nhược không hiểu chuyện giao du bạn bè mà cũng có sự cân nhắc tính toán như vậy?

Văn Du liếc nhanh về phía Nhược:

- Nhược khờ quá. Cái gì mình cũng phải áp dụng chiến thuật. Lùi một bước để tiến hai bước, mới thành công.

Xe chạy về phía ngoại ô Tinh Nhược ngồi yên. Cảm thấy trong chuyện này có cái gì đó không phải, nhưng không nói. Sự làm quen của Văn Du với Lâm Mỹ Dung là để tạo thêm một tình bạn hay chỉ là một thủ đoạn để thực hiện ý đồ gì?

Nhưng rồi... Tinh Nhược lại không dần được tò mò, hỏi:

- Anh vừa gặp cô ấy đã bị tiếng sét ngay à?

Văn Du nhún vai:

- Tiếng sét với phía bên kia chứ không phải với tôi. Nhược không thấy là cô nàng ngỏ ý thích tôi ngay à?

Tinh Nhược lắc đầu. Ban nãy nàng không để ý. Có điều hôm nay Nhược thấy Du có vẻ chăm sóc nàng nhiều hơn. Nhược hiểu ra nói:

- Tôi chỉ thấy anh hôm nay sử dụng con bài tôi hơn nhiều đấy.

Văn Du thành thật:

- Bạn bè lâu lâu phải giúp nhau một lần. Tôi biết nhớ ơn mà. Và lại chúng ta là anh em. Nhược nghĩ không đúng sao?

- Nhưng mà tôi không thích làm con rỗi. Khi cần anh tỏ ra lẳng xẵng cuống quýt, nhưng lúc được việc rồi anh lại bỏ bê để tôi một mình một chỗ. Ban nãy tôi còn tưởng là tối nay phải về nhà một mình rồi chứ.

Văn Du đưa cao tay lên:

- Anh thề, từ đây về sau sẽ không để chuyện này xảy ra nữa đâu.

Tinh Nhược kêu lên:

- Còn lần sau nữa à? Còn lâu, tôi thề là sẽ không đi với anh lần thứ hai nữa.

Văn Du chỉ cười không nói thêm gì. Xe về gần đến nhà, đèn vẫn còn cháy sáng. Bất giác Nhược nhớ đến Văn Diệt, Nhược nói:

- Cái cậu em của anh thật khó ưa!

- Văn Diệt ấy à? Ồ hơi đâu mà Nhược giận nói. Một tay gàn!

Du nói. Và xe đã dừng lại trước cửa nhà Nhược. Nhược nhảy xuống, khoát khoát tay với Du, rồi đi về phía cổng. Ngay lúc đó Nhược phát hiện một bóng đen dưới tàn cây.

- Ai? Ai đấy?

Bóng đen bước tới gần, thì ra là Văn Diệt.

- Ban nãy cô đã tìm tôi? - Diệt hỏi.

- Vâng, nhưng anh lại bảo là không rảnh phải không?

Diệt yên lặng. Nhược lại hỏi:

- Thế làm sao anh biết là giờ này tôi sẽ về?
- Không biết, nhưng tôi đã qua đây đợi.
- Vậy thì anh khỏi đợi nữa, ban nãy tôi cần anh, bây giờ thì không rồi!

Tinh Nhượng nói và không khỏi bức khi nghĩ lại cái thái độ lạnh lùng ban nãy của Diệt. Diệt lại không hiểu, trừng mắt nhìn Nhượng.

- Lần sau cô đừng có đùa một cách vô thức như vậy nữa nhe!

Rồi quay lưng về nhà. Tinh Nhượng nhìn theo ngõ ngang. Sao kỳ cục vậy? Ai đùa bao giờ? Ban nãy rõ ràng là Nhượng cần Diệt. Nhưng Diệt lại không giúp. Bây giờ Diệt lại tưởng Nhượng đùa. Đòi quá nhiều thứ dễ gây hiểu lầm vậy? Cả dịp giải thích cũng không có. Nhưng với những con người như Diệt, chuyện giải thích cũng đâu có dễ.

Nhượng lắc đầu, rồi đi vào nhà. Nhượng đi thẳng đến phòng của ba mẹ, gõ mạnh vào cửa, báo cáo:

- Thừa ba mẹ, con đã về rồi ạ.

Rồi mới quay về phòng mình. Nhưng vừa vào đến nơi, Nhượng đã trông thấy Nghi nằm trên giường mình.

- Anh Nghi, anh đi lộn phòng rồi đấy!

Nghi vẫn nằm yên:

- Tinh Nhượng, anh mới về đến. Bữa nay anh buồn quá, em đừng xua đuổi anh.
- Chiều thứ bảy mà buồn à?

Tinh Nhược hỏi, rồi vớ lấy áo ngủ đi vào toilet, một lúc bước ra, thấy ông anh vẫn còn nằm đấy.

- Nghe nói anh mới quen với cô nàng có tên là Bội Kỳ gì mà?

Nghi lắc đầu:

- Anh đã cho cô ấy về nhà.

- Sao vậy? Đã chán trò chơi tình yêu rồi à?

Tinh Nhược hỏi. Và đặt một đĩa hát mới mua vào máy.

- Cũng bắt đầu rồi đấy vì chẳng chọn được đối tượng ăn ý.

Tinh Nhược nhìn anh:

- Em thấy thì anh cũng cần thay đổi không khí. Hay là thế này, ngày mai anh hãy quay về công ty cha làm việc đi.

- Nhưng mai là chủ nhật mà?

- Vậy thì ngày mốt. Có khi việc làm sẽ khiến mình thấy thời gian không còn thừa thãi nữa.

- Em cũng có lý - Nghi vừa ngồi dậy, bước xuống giường vừa nói - Nhưng mà... em cũng biết đấy, bản tính anh không thích hợp với cái nghề cạo giấy, anh cũng không có khiếu buôn bán, sợ chẳng giúp được gì cho cha.

- à... em nhớ ra rồi, mấy năm trước, anh cũng rất thích chuyện máy móc, điện tử lắm mà?

- Nhưng đã hai năm rồi, thi vào ngành điện cơ đều rớt. Chuyện đó đã làm anh nhụt hẳn chí.

- Thì qua ngành khác. Chẳng hạn như em đây rất mê môn

động vật học vậy mà bây giờ phải học về ngành sâu bệnh thực vật, nhưng em cũng nào có chán mớ đời đâu?

Nghi chỉ lắc đầu, khẳng khái nói:

- Anh em ta đều là những nhân tài bị lãng quên.

Tinh Nhượng nói:

- Em thấy thì nếu anh không học nữa, chỉ còn nước quay sang giúp việc cho cha, như vậy mới tiến được thôi.

Và Tinh Nhượng mệt mỏi ngáp:

- Thôi bây giờ mời anh ra cho em, em buồn ngủ quá rồi.

Nghi nhìn cô em gái cười. Chàng cảm thấy cô em mình dễ thương vô cùng, nó không chỉ là một đứa em mà còn là một tri kỷ, hiểu biết. Và Nghi bước ra ngoài, cái buồn chán cũng vơi đi phần nào.

Nghi đã nghe theo lời Tinh Nhượng, quay về công ty của cha. Đây không phải là lần đầu Nghi làm việc đó. Mấy lần trước cũng có đến, nhưng chỉ được hai hôm là chán. Còn lần này, nửa tháng đã trôi qua mà Nghi chưa bỏ dở. Đó là một sự tiến bộ.

ông Tổ Nghiêu là người giáo dục con theo trào phái mới. Mọi thứ để nó tự phát. Con thi vào đại học rớt. Chẳng sao! Nếu thích cứ tiếp tục thi lại. Đại học cũng chưa hẳn là một môi trường giáo dục bức thiết. Có nhiều người ra đời không có mảnh bằng vẫn thành công thì sao?

ông cũng thấy rõ một việc, đấy là Nghi ham chơi, có nhiều bạn gái lại đổi bạn như đổi áo... Nhưng ông lại nghĩ đấy không hẳn là khuyết điểm không sửa sai được. Một thời gian

nào đó rồi Nghi sẽ chán, sẽ quay về nghiêm chỉnh làm ăn. Nhưng mà... chuyện giao du rộng đó chưa hẳn là không có lợi. Biết đâu nhờ đó Nghi quen biết thêm một số bạn bè thượng lưu... và điều này... thì thế nào cũng giúp ích được cho việc kinh doanh sau này của Nghi.

Hôm nay thứ bảy, vừa hơn ba giờ rưỡi, Nghi đã xin phép cha về trước. Chàng nhảy lên chiếc vespa chạy thẳng về nhà. Tối nay cũng chẳng có tiết mục gì. Có điều chiều cuối tuần mà, không có hẹn hò thì cũng phải nghỉ ngơi cho lại sức.

Nghi vừa dừng chân trước cổng, đã nghe tiếng cười nói trong nhà vang ra ngoài. Có lẽ đông lắm, trai có mà gái cũng có. Vậy có nghĩa là Tinh Nhượng đã rủ bạn về đây. Nghi lắc đầu, thế này tối nay nhà sẽ lại có một buổi tối ồn ào nữa, phiền thật!

Nghi đẩy cửa bước vào. Đúng như điều chàng tiên đoán, dưới gốc cây, bên hồ bơi, vườn hoa... chỗ nào cũng có người. Đàn máy hát được mang ra cả bên ngoài. Chắc có lẽ Tinh Nhượng định tổ chức một buổi Wood Stock theo kiểu Mỹ chẳng? Nghi lắc đầu.

Tối nay Tinh Nhượng trong chiếc áo chemise rộng, chiếc quần short kaki vàng, chân trần, lại mang kiếng đen. Nhượng trông chẳng khác con trai, vừa trông thấy Nghi về đến, đã chạy ùa tới, phụ dẫn xe cho Nghi vào nhà xe, rồi kéo Nghi ra với đám đông.

Nghi hỏi:

- Thế nào? Em định phá nhà à?

- Làm gì có chuyện đó? Nhưng mà sao anh về một cách lặng

lẽ vậy?

Nhược hỏi, Nghi cười:

- Chớ chẳng lẽ trước khi về phải đốt pháo ầm ỹ báo trước à?

Nhược không đáp, quay sang đám đông, lớn tiếng giới thiệu:

- Everybody! Đây là ông anh của tôi. Anh Nghi! Một con người tài hoa hết sảy!

Đám đông nhìn qua vổ tay Nghi chỉ xua xua tay:

- Quý vị cứ tự nhiên chơi nhé, tôi bận!

Rồi chàng quay lưng định đi vào nhà, nhưng tinh Nhược đã chặn lại:

- Ồ! Không tham gia với bọn này à? Làm gì hôm nay có vẻ buồn thế?

- Tham gia gì - Nghi hỏi - Bọn bạn em chỉ là một lũ trẻ con!

- Ai nói! - Tinh Nhược vênh môi - Anh nhìn kỹ đi rồi hãy nói nhé.

Nhưng Nghi lắc đầu:

- Thôi để anh lên lầu nghỉ. Chút nữa khỏe tí sẽ xuống tham gia với các em sau.

- Vậy nhé, hứa thì phải nhớ đấy. - Nhược nói - Tối nay còn có nhiều người khác đến nữa đấy!

- Em tổ chức cả một buổi trình diễn văn nghệ à? - Nghi nhìn Nhược hỏi, rồi đề nghị - Vậy thì một lúc nữa em làm ơn thay giùm chiếc váy dài cho anh đi!

- Sao vậy? Tại sao phải mặc váy dài?

- Bởi vì... - Nghi vừa đi vừa nói - Nếu anh không làm, em của anh là con gái cơ mà?

Tinh Nhược ghé mũi, có vẻ không hài lòng, nhưng cũng theo anh vào nhà.

Đứng bên khung cửa sổ, nhìn sang nhà họ Lê Nhược chợt thấy Văn Diệt đang dùng máy cắt cỏ. Dưới ánh nắng, cái dáng dấp to lớn màu đồng hun của Diệt, trông thật bắt mắt. Nhược chợt nảy ra ý định. Nàng gọi to:

- Anh Diệt!

Diệt nghe kêu, dừng lại nhìn sang, Nhược cười nói:

- Tôi đây này. Tinh Nhược đây!

Rồi để không khí bớt nhạt, Nhược giả vờ hỏi:

- Anh Văn Du có nhà không anh?

- Không!

Diệt đáp cụt ngắn:

- Thế bao giờ anh ấy về?

- Không biết!

Anh chàng đẹp trai vậy mà thật khó ưa. Người gì như cục đá!

Tinh Nhược nhún vai rồi nói:

- Vậy thôi, tôi chỉ định mời anh ấy tối nay sang đây, dự dạ hội của chúng tôi.

Văn Diệt tỏ vẻ không quan tâm, tiếp tục cúi xuống lo cắt cỏ. Thái độ lạnh nhạt của Diệt khiến Nhược bất mãn, nhưng nàng không chịu thua, nói lớn:

- Anh Diệt, nếu rảnh mời anh tối nay tám giờ sang đây chơi, chúng tôi mở dạ hội đấy.

Nhưng Diệt tỉnh bơ, tiếp tục công việc, như không hề nghe thấy.

Nhược chau mày, lặp lại:

- Sao? Anh có nghe tôi nói gì không?

Bấy giờ Diệt mới lên tiếng:

- Cảm ơn cô!

Nhược nhiệt tình:

- Sang nhé, tôi và anh Nghi đều chờ anh!

Nhưng Diệt nói:

- Chắc tôi không sang đâu!

- Sao vậy?

Diệt không trả lời. Nhược bực mình nói:

- Thôi được. Nhưng bao giờ anh Du về anh làm ơn nhắn lại là tôi mời anh ấy sang chơi nhé.

Rồi khép cửa quay vào nhà.

o0o

Sau khi cắt xong thảm cỏ cạnh nhà, Diệt mới ngồi xuống bên gốc cây nghỉ mệt. Trời đã dịu mát hẳn. Tiếng hát Dalida từ nhà bên cạnh vọng sang thật dễ thương. Diệt không phải là gỗ đá, Diệt vẫn có tình cảm. Nhưng cái tình cảm đó như khép kín. Diệt không tìm thấy được một tri âm trên cõi đời này. Ngay như ông Dịch Sanh, cha chàng, cũng không hiểu được chàng. Ông ấy hình như thiên vị anh Văn Du hơn. Nhiều lúc Diệt ước ao phải chi mẹ còn sống? Bất giác Diệt nghĩ đến mẹ. Người mẹ là người duy nhất hiểu chàng. Tiếc một điều là khi Diệt vừa bước lên ngưỡng cửa Trung học, thì mẹ cũng qua đời, sau cơn bệnh nặng. Cha Diệt là bác sĩ, mà cũng đành bó tay không làm sao cứu được người. Mười hai tuổi đã mất mẹ. Từ đó cuộc đời của Diệt như hụt hẫng. Công việc của cha lúc nào cũng bận rộn, anh Du bài vở cũng nhiều, Diệt không có bạn, gần như bơ vơ.

Trong cái ấn tượng còn rơi rớt lại. Diệt thấy chỉ có mẹ là yêu mình nhất.

Ngay lúc đó, có tiếng kèn xe ngoài cổng. Diệt biết là Du đã về đến, chàng bước ra mở cổng.

- Anh Du, Tinh Nhược vừa nhắn, mời anh sang đây chơi.

Du mới về, con người có vẻ hể hả, lại nhăn mặt:

- Gì? Bên đó mở dạ hội à? - Du lắng nghe tiếng nhạc và tiếng cười bên nhà họ Lý vọng qua, rồi tiếp - Tôi không thích lũ trẻ con đó. Cậu sang đây đi, tôi không rảnh!

Rồi Du bỏ đi thẳng vào nhà. Diệt nhìn theo, không hài lòng. Chàng thấy ông anh mình mới đây mà đã đổi khác. Chỉ cách đây có nửa tháng, Du còn rất hồ hởi mỗi lần đề cập đến Tinh Nhược với chạ Vây mà...

Diệt đưa mắt nhìn qua nhà họ Lý, rồi nhún vai đi vào nhà...
Dù gì chuyện đó nào có quan hệ gì đến ta đâu?

Cuộc vui gần như tập trung bên khoảng sân trống, gần hồ bơi. Khung cảnh ở đây khá lộng lẫy. Vì trước đó mấy tiếng, Tinh Nhược và các bạn đã dùng những sợi dây kim tuyến trang trí khắp nơi những chiếc chuông bạc, những cái lá đỏ bằng giấy màu bóng, những quả bóng đủ màu rung rinh mỗi khi gió đến. Rồi tiếng nhạc Disco kích động. Đám trẻ lắc lư theo điệu nhạc dù không khiêu vũ, hay chỉ là đang chơi bài, uống rượu nhẹ, chuyện vãn.

Đây là một dạ hội tự do không chủ đề. Ai thích gì làm nấy.

Tinh Nhược tối nay cũng khác hẳn ngày thường. Nhược mặc chiếc quần jean trắng bó người. Một chiếc chemise rộng dài tận gối, trông thật ngổ ngáo, thật con trai. Nhược đang khiêu vũ với một anh chàng có dáng dấp to lớn được chúng bạn gọi là Bò Mộng.

Thật ra thì với cái bản chất đàn ông, Nhược không hề quan tâm chuyện mình đang khiêu vũ với ai. Nàng chỉ thấy vui là được nhảy.

Đã hơn tám giờ mà Nghi vẫn chưa ra tham dự, mặc dù ban nãy Nhược đã vào thúc, nhưng lúc đó Nghi đang tắm.

Trong khi bạn bè đều có mặt đông đủ. Mặc kệ. Nhược nghĩ. Nghi không dự cũng không cần.

Dĩa hát đã hết, Nhược ngừng nhảy nói với Bò Mộng:

- Để tôi thay dĩa hát khác.

- Tôi đi theo với!

Anh chàng Bò Mộng tỏ ra rất galant, làm Nhượng ngạc nhiên. Nhưng tại sao lại quan tâm? Nhượng bước tới thay đĩa hát khác.

Ngay lúc đó, có một đôi trai gái từ góc nhà bước ra, họ đi hơi loạng choạng có lẽ vì rượu. Cả hai đều cao ráo, nhưng đặc biệt cô gái khá xinh, lại có mái tóc dài xõa vai. Họ bắt đầu khiêu vũ.

Nhượng chỉ quen với anh chàng con trai. Đó là Dương Vỹ, sinh viên năm thứ tư cùng trường. Còn cô gái thì Nhượng không biết. Có lẽ chỉ là bạn riêng của Vỹ. Vỹ đã mang đến dự.

Mãi đến lúc đĩa nhạc đã hát được một nửa, Nghi mới xuất hiện. Sự hiện diện của anh chàng dưới ánh đèn thu hút ngay mọi người. Có lẽ vì Nghi đẹp trai? Cũng có lẽ vì cái thái độ tàng tàng của anh chàng?

Nghi đứng đó và hình như chẳng để ý đến ai cả. Mắt chàng dán chặt về phía sân trống, dùng làm piste nhảy. Ở đó vừa có cặp Dương Vỹ mới bước ra. Đôi nam nữ kia vẫn vô tình bước theo tiếng nhạc. Họ như chẳng biết gì hết ngoài chuyện khiêu vũ. Cho đến lúc bản nhạc chấm dứt, họ mới buông ra.

Và rồi họ thấy Nghi.

Như một cơ duyên. Nhưng cũng có thể vì rượu khiến cô gái kia dạn dĩ. Cô ta bước nhanh tới trước mặt Nghi:

- Anh là...

- Tôi là Nghi, anh ruột của chủ nhân buổi dạ vũ này.

Nghi nhanh nhẩu tự giới thiệu, trong khi Dương Vỹ có vẻ ngơ ngác. Khi bạn gái của mình chợt nhiên đến làm quen với

một thanh niên xa lạ mà như quen bằng mình. Anh ta bước tới, thì nghe cô bạn gái mình giới thiệu:

- Đây là anh Nghi, anh ruột của Tinh Nhược.

Rồi không đợi Dương Vỹ đồng ý. Cô ta trao cốc rượu cho Vỹ, và nói với Nghi:

- Chúng ta khiêu vũ chứ?

Nghi gật đầu, và cùng cô gái bước ra piste nhảy, để anh chàng Vỹ đứng ngẩn ngơ.

Họ quay cuồng theo tiếng nhạc. Một điệu Manbo trữ tình.

- Anh Nghi này, sao anh không hỏi tôi là ai?

Cô gái hỏi. Nghi lững lờ đáp:

- Cần gì. Bởi vì chưa biết nhưng cô đã trong vòng tay tôi rồi?

- Anh khá cao ngạo đấy, nhưng anh không biết là... sau bản nhạc tôi lại rời khỏi vòng tay anh sao?

- Nhưng tôi vẫn có thể mời cô nhảy lại đúng không?

Cô gái cười:

- Tôi chưa thấy đàn ông nào tự tin như anh!

- Vậy à?

- Nhưng chuyện đó không thành vấn đề, vì tôi đã bắt đầu thấy thích anh.

- Nếu thế thì tôi hạnh phúc vô cùng. Chúng ta phải uống cái gì để mừng hạnh phúc?

Và không đợi dứt bản nhạc. Nghi đảo một vòng rồi diu cô gái đi vào nhà. Chàng bước đến bên quầy rượu, hỏi:

- Cô thích uống gì nào? Cocktail nhé, để tôi trở tài pha rượu cho xem.

Nhưng cô gái lại nói:

- Cho Blood Marry đi!

Nghi gật đầu, mặc dù có một chút ngạc nhiên. Vì những cô gái trẻ như Tinh Nhục, ít ai biết được những từ chuyên môn này. Vậy đây hẳn là một nhân vật đáng gờm đây.

Nghi bắt đầu pha rượu và một lúc sau đã để cốc rượu có màu đỏ chói trước mặt cô gái.

Cô gái khen:

- Hay thật, nếu không biết anh là anh ruột của Tinh Nhục, tôi đã tưởng anh là Bar tender rồi chứ.

- à? Vậy cô là gì? Nhân viên nhà hàng à?

Cô gái nói:

- Anh thử đoán xem?

Nghi rót cho mình một cốc rượu mạnh, rồi nói:

- Không biết, nhưng tôi nghĩ mình ít ra cũng là đồng loại.

- Đồng loại? Nghĩa rộng hay hẹp? Anh sử dụng từ ngớ ngĩnh quá!

- Vậy à? Cô vào đây nào.

Rồi Nghi nắm lấy tay cô gái đưa lên lầu, đến phòng riêng của anh ta, mở cửa, bật đèn lên, và chỉ ghế để cô gái ngồi xuống.

Cô gái nhìn quanh. Căn phòng rất rộng, trên tường trang trí toàn ảnh các cô gái.

- Tất cả các ảnh này đều là người tình cũ của anh?

Nghi không đáp ngay, đi mở quạt.

- Cô nghĩ sao mà nói vậy? Tôi nào có số đỏ như thế?

Và Nghi bước tới vòng tay qua người cô gái, nhưng cô gái đã đẩy anh ta ra.

- Phép tắc một chút chứ... Không lẽ anh thân mật một cách dễ dàng với một cô gái, mà không cần biết tên cô ta là gì được ư?

- Biết tên à? Nhưng có hỏi chưa hẳn là người ta nói tên thật?

- Cũng có thể.

- Thế tên cô là gì?

- Gọi là Tường Vy đi, được không?

- Vậy là đã biết tên rồi nhé.

Và Nghi cúi xuống hôn cô gái một cách tự nhiên. Cô gái cũng thật bạo dạn, không phản đối.

Không khí chợt ngọt ngào. Nghi phải bước tới mở cả cửa sổ. Cô gái nói:

- Anh Nghi này. Anh khác hẳn những gì tôi tưởng.

- Vậy à? Khác chỗ nào?

- Lúc đầu nhìn anh, tôi tưởng anh là dân chơi chuyên nghiệp, nhưng thật ra anh rất đứng đắn.

Nghi nghe nói ngẩn ra một lúc, rồi chợt ôm bụng cười:

- Cô nghĩ vậy à? Vậy thì cô đã lầm rồi. Tất cả chỉ là chiến thuật cô biết chưa? Lần đầu tiên mà ló mòi dân chơi ngay có phải là sẽ bị người ta phòng bị, rồi mình chẳng làm ăn gì cả không?

Nhưng cô gái lắc đầu như không tin:

- Không, tôi tin những gì mình đã thấy!

- Đừng khù khờ vậy, sau này sẽ hối hận.

- Tôi không tin. Ngay bây giờ tôi vẫn thấy thích anh!

- Vậy à? Nhưng cô nên đề phòng và đừng chờ đợi điều gì nơi tôi cả. Tôi như là cơn gió và chẳng ai giữ được chân tôi.

- Tôi tin là mình sẽ làm được điều đó, anh đánh cuộc không?

Cô gái cả quyết và Nghi chợt thấy nao núng, lắc đầu:

- Không dám. Tôi không quen đánh cuộc. Nhưng tôi cũng chưa hề thất bại trên cuộc tình nào.

Cô gái cười:

- Tôi hiểu rồi. Anh sợ tôi ngây thơ rồi thất vọng chứ gì?

- Tôi không muốn làm khổ ai hết. Mọi thứ cần sòng phẳng.

- Vâng mọi thứ nên sòng phẳng. Sòng phẳng một cách thật thà.

Nghi nghĩ ngợi điều gì, rồi đưa ly rượu lên, nói:

- Tường Vy này. Tôi khuyên cô một điều là... trên bất cứ phương diện nào cũng được... nhưng trên chuyện tình cảm... ta không nên quá thật thà... Vì như vậy... chỉ thiệt thòi cho bản thân thôi.

Sau đó, Nghi nốc cạn ly rượu, rồi bỏ đi ra ngoài.

CHƯƠNG 2

Bác sĩ Lê Văn Du và đồng nghiệp đang ngồi trong phòng xét nghiệm X quang nghiên cứu một tấm phim vừa chụp.

Sau khi tỉ mỉ xem xét. Văn Du chau mày hỏi bạn:

- Này Huỳnh Chấn Bình, mi thấy thế nào?

Huỳnh Chấn Bình là một bác sĩ giỏi, và hiền. Suy nghĩ một chút nói:

- Tôi nghĩ là phải giải phẫu thôi.

- Giải phẫu? Thế có cần chụp thêm một bức nữa không?

- Vây là rõ ràng lắm rồi. Đây lại là một ca cấp cứu, tốt nhất phải giải phẫu ngay - Chấn Bình nói - Nhưng ngày mai tôi bận phụ giáo sư chủ nhiệm khoa làm một cuộc đại phẫu. Vây anh một mình đảm trách việc này nhé?

Rồi Bình đứng dậy, ôm tập hồ sơ khác, định bước ra. Nhưng ngay lúc đó Du đã gọi giật lại:

- Anh Bình! Khoan đã. Tôi một mình sợ đảm đương không nổi, hay là để ca này sang ngày mốt đi. Chúng ta sẽ cùng hợp tác?

Chấn Bình từ nào đến giờ là người thật thà, yêu nghề, không từ nan bất cứ một khó khăn nào. Bình quan niệm ca mổ càng khó sẽ càng giúp ích nhiều cho kinh nghiệm nghề nghiệp.

Nghe Văn Du đề nghị, Bình suy nghĩ, rồi gật đầu nói:

- Thôi được, nếu vậy ngày mốt ta gặp lại.

Rồi bỏ ra ngoài. Du nhìn theo thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói một điều, ngay từ lúc còn đi học. Chấn Bình đã nổi tiếng là một sinh viên ưu tú, mát tay, nhất là trong những ca thực tập. Du là bạn học cùng lớp với Bình. Bảy năm ở trường y khoa, rồi năm năm hành nghề chung. Du rất rõ bạn, rõ từ tánh người đến nghề nghiệp. Du biết là Bình hơn hẳn mình trên nhiều phương diện, nhưng điều đó không khiến Du nể phục Bình. Trái lại sự ganh tị nhiều hơn. Dù có nhiều ca Du phải nhờ đến Bình Phụ lực.

Đó chỉ là chuyện nội bộ. Còn với bệnh nhân, với bên ngoài, những ca phẫu thuật do Du đứng tên chủ trì (mặc dù có sự giúp đỡ của Bình, nhưng không ai biết) đã khiến Du nổi tiếng không kém Bình.

Du là một trí thức, nhiều lúc Du cũng thấy áy náy trước sự nhận định lầm lẫn của mọi người. Bởi vì... một bác sĩ có thật tài thì đâu nhất thiết ca bệnh khó khăn nào cũng cần đến sự trợ giúp của người khác chứ? Nhưng mà... Du biết làm sao hơn. Mặc dù theo nghề y bấy nhiêu năm. Nhưng Du vẫn cảm thấy ghê tởm. Nhất là khi những dòng máu nóng hồi cứ liên tục trào ra. Du cũng không chịu được mùi thuốc sát trùng trong phòng mổ quá lâu. Những cây kéo, dao mổ lạnh buốt... Vậy mà không hiểu sao Du lại có thể kéo dài cái nghề thầy thuốc này suốt năm năm liền. Không những thế lại còn được bệnh nhân đánh giá cao nữa? Thế này thì có lẽ cái nghề y này còn đeo mãi với Du thêm một thời gian dài thôi...

Tất cả rất là khó tin, nhưng đó lại là sự thật, và chẳng có ai

biết, ngoài bản thân Dụ Vâng... chỉ có Du chứ cả Chấn Bình cũng không nhận ra điều đó, mặc dù vẫn làm việc chung.

Văn Du trở về phòng làm việc riêng. Cả gian phòng bây giờ chỉ có mình chàng. Cái không khí vắng lặng càng làm cho những tình cảm mâu thuẫn giằng cọ Nghề lương y là cái nghề được mọi người kính trọng, nể vì, nhưng cạnh đó đây lại là cái nghề cha truyền con nối mà ông Địch Sanh đã mong ước được con cái nối nghiệp. Đây là cái nghề dễ thành danh, dễ hái ra tiền. Chỉ cần có dịp may, có cơ hội chữa chạy cho một nhân vật tên tuổi nào đó thành công, là tiếng tăm sẽ nổi như cồn, tiền sẽ vào như nước. Văn Du hiểu rất rõ điều đó. Có phải chính vì vậy mà Du không làm sao bỏ nghề được. Vì chàng rất cần nổi danh?

Lúc còn học trong trường, dù môn giải phẫu học rất nặng, nhưng cũng mang nặng tính chất lý luận nhiều hơn, nên mọi thứ rồi cũng thông qua dễ dàng. Đến lúc thực tập, ca mổ phần lớn là tiểu phẫu, kiểm nghiệm, may vết thương, tất cả không đến đâu khó khăn. Chỉ có lúc ra hành nghề, trực diện với bệnh nhân, cách xử lý tình huống mới là quan trọng. May là có sự trợ lực của Chấn Bình như một sự sắp xếp may mắn. Chấn Bình lại được bổ nhiệm cùng một nhiệm sở, cùng một phòng ban với Dụ Bình đã giúp đỡ để Du thành công rất nhiều ạ Nhưng sự giúp đỡ này (phải nói là sự thành công của Bình) càng khiến cho lòng ganh tị của Du càng lớn.

Đang nghĩ ngợi, chợt Du nghe có tiếng gõ cửa. Rồi một cô y tá bước vào:

- Thưa bác sĩ, có người tìm.

- Ai vậy?

- Một cô gái.

Cô gái? Văn Du chau mày, rồi giả vờ bày hồ sơ đầy bàn, như đang thật bận rộn, mới ra lệnh:

- Mời cô ấy vào đi!

Chỉ mấy phút sau, Du nghe có tiếng giày cao gót nện lên nền gạch, rồi một cô gái ăn mặc sang trọng với mùi nước hoa át cả mùi ê te bước vào.

- Ồ! Mỹ Dung - Văn Du mừng rỡ đứng dậy - Không biết là Dung lại đến đây, nên không ra đón.

Mỹ Dung ngồi xuống ghế đối diện, với nụ cười:

- Một bác sĩ luôn bận rộn với công việc là một bác sĩ tốt - Mỹ Dung nói - Và em rất hãnh diện vì có được một người bạn như anh.

Văn Du nhún vai:

- Có gì đâu mà hãnh diện? Mỹ Dung đừng quên là trên đất nước này có hàng vạn bác sĩ, mà tôi chỉ là một hạt cát trong đó.

- Đừng có quá khiêm tốn như vậy. - Mỹ Dung cười nói - Tại anh không muốn chứ chuyện nổi tiếng với anh nào phải là chuyện quá xa vời.

- Đồng ý là không khó, nhưng phải đầu tư nhiều thời gian. - Văn Du làm ra vẻ mệt mỏi - Chắc có lẽ đến năm mươi tuổi hơn, tôi mới nổi tiếng được.

- Ồ! Làm gì lâu thế? Tôi không thể nào chờ lâu như vậy được đâu.

Văn Du giả vờ ngạc nhiên:

- Mỹ Dung nói vậy là...

Du nói nhưng thật ra, chàng hiểu Dung nói gì. Bởi vì bây giờ cả hai cũng không xa lạ nhau lắm. Chỉ có Dung là đỏ mặt vì lời nói hớ hênh.

- Ồ cũng... nói chơi thôi. à mà mấy giờ anh tan sở vậy?

Du nhìn vào đồng hồ:

- Bây giờ đi cũng được. Tối nay tôi mời cơm Dung nhé?

- Không được - Mỹ Dung lắc đầu nói - Tối nay nhà em có tiệc, em muốn anh cũng có mặt ở đấy.

- Anh à? - Văn Du lắc đầu - Anh không muốn là khách không được mời mà đến.

- Làm gì có chuyện đó? - Mỹ Dung cười nói - Em muốn là anh có mặt để em giới thiệu với cha và những người bạn của ông ấy. Em nghĩ là chuyện này rất có lợi cho sự nghiệp của anh.

- Vậy à? - Văn Du cố tình đùa - Em muốn giúp anh mở một đường đường to phải không?

Mỹ Dung thật thà:

- Anh muốn như vậy à?

Văn Du nhún vai:

- Nói chơi vậy thôi, chớ ai dám. Anh bây giờ còn trẻ quá, nếu có được giao cho quản lý một bệnh viện lớn cũng không dám nhận đâu.

- Sao lại không? - Mỹ Dung tròn mắt - Cai quản một bệnh viện, anh chỉ làm giám đốc, dưới tay còn có phụ tá, rồi thời gian sẽ tạo ra kinh nghiệm. Đó là chưa nói anh còn có thể lấy tư cách giám đốc, mượn thêm các giáo sư bác sĩ nổi tiếng hợp tác. Như vậy có phải là càng lúc càng có tiếng tăm hơn không?

Văn Du ngần ra. Cái cô gái con nhà giàu trước mặt chàng chẳng đơn giản như Du tưởng. Đó là một cô gái bản lĩnh biết tính toán. Và nếu muốn chọn một bạn gái, một người vợ thì... sắc đẹp, tính tình chỉ là thứ yếu. Cái quan trọng là... có thể giúp ích được gì cho ta trong việc xây dựng sự nghiệp không?

Văn Du cởi chiếc blouse trắng ra thay chiếc áo veste vào, chàng giả vờ như không quan tâm lắm nói:

- Thôi chuyện đó tính sau, thời gian của chúng ta còn dài mà... Bây giờ Dung hãy nói cho biết tối nay chúng ta cần ăn mặc thế nào nào?

Rồi Du kéo Dung ra cửa, dặn dò công việc còn lại cho cô y tá thân tín, xong mở cửa xe Chevrolet của chàng mời Dung ngồi vào. Dung kiêu hãnh nói:

- Em thấy thì tối nay anh cần đến nhà em sớm một tí để gặp cha em. Phải có sự khai thông của hai phía trước.

Văn Du giả vờ:

- Thế từ đó tới giờ, em đã đưa hết mấy người bạn trai về nhà ra mắt cha rồi?

- Anh này kỳ không. - Mỹ Dung trách - Em chưa quen ai ngoài anh, vả lại, cha em lại là một người thủ cựu.

- Vậy à? Vậy thì xin lỗi nhé?

Du đưa tay qua siết nhẹ tay Dung. Động tác của chàng làm Dung đỏ mặt. Rõ ràng Dung là con gái nhà giàu nhưng chuyện giao tế của Dung như hơi lựa chọn nên dung có rất ít bạn trai. Dung cũng không còn trẻ lắm. Hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học đã ba năm, vì giàu có nên không đi làm. Bên cạnh đó thì nhan sắc cũng không có gì nổi bật. Những người không có tiền, có địa vị nhưng có sĩ diện thì không dám nhìn lên. Còn những người khác thì đâu để ý đến Dung, họ cần những bông hoa biết nói để làm đẹp cho cuộc sống. Vì vậy khi gặp được Văn Du, Dung cũng đã quá hài lòng, không đắn đo gì nữa. Trái lại, Dung còn coi đây như một cơ hội, một căn duyên tiền định hiếm hoi cần nắm bắt.

Dung cúi đầu nhìn xuống, nói:

- Anh phải biết con người em thế nào chứ?

Văn Du siết nhẹ tay Dung một lần nữa như xin lỗi và nói:

- Anh biết... và anh mong sau này em sẽ là một bà bác sĩ đảm đang.

- Anh... Anh...

Dung ấp úng. Nàng không ngờ Du lại táo bạo như vậy. Du đang tỏ tình đấy ư?

Du chỉ cầm tay Dung đưa lên môi hôn nhẹ, rồi nói:

- Anh mong là... tối nay em sẽ nói giúp với cha họ anh.

Xe dừng lại trước đôi cổng của một tòa biệt thự rộng lớn. Du bấm chuông cho Dung, rồi nói:

- Em vào nhà trước, để anh về nhà tắm rửa, thay áo rồi quay lại sau nhé.

Mỹ Dung xuống xe, bịn rịn. Cái hạnh phúc chợt đến ban này chưa tan.

- Anh nhớ đến sớm nhé, em chờ anh.

Xe chạy đi rồi, Dung vẫn còn ngẩn nhìn theo. Dung tưởng chừng mình đang nằm mơ. Nàng không ngờ một bác sĩ tài hoa, trẻ tuổi, đẹp trai lại đến với nàng một cách dễ dàng như vậy. Ôi! Tình yêu! Đây rõ là tình yêu thuần khiết. Vì Du là một thanh niên lý tưởng, Du đến với nàng không phải vì tiền, mà chỉ vì yêu. Dung nghĩ tối nay bằng mọi cách Dung phải nói hết với cha... nhưng bắt đầu thế nào đây?

Dung đưa tay lên bấm chuông lần nữa. Cửa vừa mở, nàng vội vã bước vào. Phải gấp cha trước. Chàng về nhà thay áo, cao lắm là một tiếng đồng hồ nữa sẽ có mặt ở đây. Phải nói trước để lát nữa Du gấp cha đỡ phải ngỡ ngàng.

Dung bước vào nhà, vừa định lên lầu, thì nghe có tiếng cha trong phòng khách. Hình như cha đang có khách.

Dung vội bẻ ngoặt qua Đứng như điều Dung nghĩ, ông Lâm Thái Lai đang tiếp quản lý xí nghiệp xà phòng, một vệ tinh của công ty nhà.

- Cha!

Dung gọi, ông Thái Lai lắc đầu:

- Con đợi một chút, xong việc cha sẽ ra ngay.

ông Thái Lai năm nay đã trên sáu mươi, nhưng người vẫn còn rất tráng kiện. Ông dặn dò ông quản lý thêm rồi cho ông

ta ra, xong mới ngoắc Dung vào.

- Chuyện gì mà có vẻ nôn nóng vậy? Có bạn trai phải không?

- Coi ba kìa! - Mỹ Dung nũng nịu nói - Cha cứ ghẹo con hoài.

- Ồ! Đó là chuyện tự nhiên cơ mà con!

ông Thái Lai cười nói. Mỹ Dung là con gái nhỏ nhất nhà, nên được ông cưng nhất.

- Thôi không nói chuyện đó nữa. Mỹ Dung này, tối nay cha có tiệc, cha thì già lại đốt, con phải giúp cha lo buổi tiệc cho chu đáo đó nhé.

Mỹ Dung cười thật tươi, đáp:

- Vâng, con chẳng những cố gắng mà còn tìm thêm người về phụ cho cha nữa đấy.

ông Thái Lai tròn mắt:

- Ai vậy? Con trai hay con gái? Đẹp không, cha đã quen biết chưa?

- Cha chưa quen đâu. - Mỹ Dung ngồi xuống cạnh cha, đôi má đỏ hồng. Cô nàng chậm rãi nói - Đây là một ông bác sĩ, nhưng rất trẻ.

- Bác sĩ trẻ à? Lại đàn ông nữa? Vậy là bạn trai của con?

Mỹ Dung gật đầu e thẹn. Nhưng chợt thấy cha yên lặng, Dung lo lắng.

- Thế nào? Cha làm sao vậy? Cha không vui à?

- Hả? - Ông Thái Lai như sực tỉnh - Ồ! Đâu có! Làm gì có

chuyện đó. Cha còn vui không hết nữa là... à, mà sao lâu nay cha không hề nghe con đề cập đến? Hẳn là con của ai vậy?

Mỹ Dung ríu rít kể:

- Anh ấy là con của một bác sĩ đã về hưu. Nhà hiện ở ngoại ô... Có một nông trại thật lớn ở đấy.

ông Thái Lai gật gù:

- Con của bác sĩ, lại là bác sĩ... Được, được... Vậy cũng tốt, tốt lắm!

- Nếu cha hài lòng, thì một lúc nữa người ta đến đây, cha phải tỏ ra tử tế mới được nhé - Mỹ Dung nói - Anh ấy trẻ tuổi mà tài cao, nên hơi ngang ngạnh, tự ái... Cha đừng chỉ lo bạn bè cha, mà bỏ bê người ta... làm anh ấy buồn con không chịu đâu.

ông Lâm Thái Lai cười lớn:

- à... Chưa gì con đã áp lực với cha rồi à?

- Không biết... nhưng con đã dặn trước rồi đấy.

Và Mỹ Dung lại đứng dậy, định bỏ ra ngoài. Ông Lai gọi giật lại:

- Khoan đã Mỹ Dung, cậu ta tên là gì mới được chứ?

- Lê Văn Du! Bác sĩ Lê Văn Du!

Dung gọi một cách triu mến rồi bỏ chạy ra ngoài.

Căn phòng chỉ còn lại mình ông Lai. Ông ngồi đấy, ngả người ra sau. Suốt một ngày làm việc mệt mỏi, ông vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Chuyện của Mỹ Dung chợt khiến ông hồi tưởng. Ông nhớ tới cái thời trai trẻ của mình. Phải nói là tuổi trẻ ngày nay chúng có phúc hơn ông nhiều. Ngày xưa, ông nào có được đi học đến nơi đến chốn đâu? Gia đình nghèo, ông đã phải nghỉ học ngay từ lúc mới hết cấp I. Ông phải lăn lộn với đời sớm. Và mọi thứ hiện ông có, đều từ đôi bàn tay trắng làm nên. Đó là máu và nước mắt, là mồ hôi. Từ một tay khố rách áo ôm đến cái địa vị một trong mười người giàu nhất ở thành phố này là cả một quá trình tranh đấu tích lũy. Phải nói là có cả vận may. Ông có năm người con thì bốn đứa, sau tốt nghiệp trong nước, đều ra nước ngoài và bây giờ chúng đều lập nên cơ nghiệp cả. Cuối cùng rồi, cái nhà rộng lớn này, ngoài Mỹ Dung ra, chỉ còn một mẹ già làm bạn với ông mấy mươi năm nay. Dung mà có chồng ra riêng, thì coi như lại chỉ có hai vợ chồng hủ hỉ. Mà đấy không phải là vợ chồng son mà là vợ chồng già - Tình già!

Vậy thì buổi tiệc hôm nay, quan trọng hơn ông tưởng. Vì ông sẽ gặp mặt Văn Du, người bạn trai của con gái út ông. Ngoài chuyện ngắm dung nhan và tìm hiểu lý lịch của hắn, ông còn phải dò xét xem tình cảm của anh ta dành cho con gái ông đến một mức độ nào? Vì đấy không chỉ là hạnh phúc, là tương lai của Dung mà còn là sĩ diện của nhà họ Lâm nữa.

Ngồi nghĩ ngợi như vậy mà ánh sáng chung quanh tối dần lúc nào không hay. Ông chồm người tới, bật đèn lên. Và ngay lúc đó, ông nghe có tiếng chân bước vào, rồi một khuôn mặt đàn ông, trẻ, đẹp trai xuất hiện.

Một dáng dấp khá chừng chạc. Bất giác ông Lai kêu lên:

- Cậu là Văn Du đấy à?

- Vâng, và nếu cháu không lầm, thì bác đây là bác Lâm Thái Lai, cha của Mỹ Dung?

Cậu thanh niên từ tốn hỏi.

ông Thái Lai chăm chú nhìn thanh niên trước mặt, với cái bề ngoài có giáo dục thế này, lại là một bác sĩ, hẳn không có gì phải quan tâm.

- Nào, nào mời cậu ngồi. - Ông Lai cười nói - Mỹ Dung ban nãy nó có đề cập đến cậu với tôi. Bây giờ nó đã lên lầu, để tôi cho người gọi nó xuống nhé?

- Dạ cũng không có gì phải gấp gáp. - Văn Du cười nói - Có lẽ cô ấy đang điểm trang trên lầu thôi.

Và không đợi ông Lai khoi mào, Văn Du khởi đầu trước:

- Cháu cũng có chuyện muốn nói với bác.

- Nói với tôi? - Ông Thái Lai có vẻ ngạc nhiên - Thôi được, cậu nói đi.

Văn Du ngồi ngay người, thái độ rất nghiêm túc:

- Cháu định xin phép bác cho cháu và Mỹ Dung làm lễ đính hôn.

- Đính hôn à?

ông Lai hỏi lại. Ông thật sự bất ngờ, vì chỉ mới nghe Mỹ Dung đề cập đến Du có mấy phút trước đó.

- Vâng.

- Cậu không thấy như vậy là... gấp gáp quá ư? - Ông Lai hỏi - Nếu tôi không lầm thì cả hai người cũng biết nhau chưa bao

lâu mà?

Văn Du bình tĩnh:

- Dạ cháu nghĩ thời gian không là vấn đề quan trọng, giữa cháu và Mỹ Dung đã có một sự hòa hợp, tương xứng. Chúng cháu yêu nhau và đấy mới là điều đáng nói.

- Vậy à?

ông Thái Lai hỏi.

- Hình như bác nghi ngờ? Đúng không?

- Chuyện đó thì không, nhưng mà... - Ông Thái Lai hơi lúng túng - Tôi thấy thì phải để Mỹ Dung quyết định.

- Mỹ Dung và cháu đã hội ý - Văn Du nói - Và chúng cháu đều nghĩ là cần phải tôn trọng ý kiến của bác.

- Nếu vậy thì... tôi chấp nhận.

- Cảm ơn bác, chúng con hết sức cảm ơn bác.

Văn Du nói và siết chặt tay ông Thái Lai, làm ông xúc động.

- Không cần phải cảm ơn tôi, vì đấy là chuyện của hai người.

Và ông Thái Lai chợt nghĩ ra, ông nói:

- Thế bao giờ thì tôi có thể gặp cha mẹ cậu?

- Dạ, sáng mai. - Văn Du nói, mặc dù chưa hề hội ý cha, nhưng chàng biết là cha sẽ không phản đối - Mai cha con sẽ đến đây gặp bác. Riêng mẹ con thì... người đã qua đời hơn mười năm nay rồi.

- Vậy à... Vậy thì xin lỗi.

Rồi ông Lai đứng dậy nói:

- Thôi, cậu ngồi chơi, để tôi gọi Mỹ Dung nó xuống, tôi cũng cần đi thay đồ.

- Vâng mời bác.

Văn Du đứng dậy tiễn ông Lai lên lầu, rồi tiếp tục ngồi xuống chờ. Chàng đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng rộng lớn, vật dụng trang trí toàn loại đắt tiền, nhưng cách trưng bày lại không lịch sự lắm.

Có tiếng động ở cầu thang. Du quay lại, Mỹ Dung trong chiếc váy đầm đắt tiền đang bước xuống. Mùi nước hoa tràn ngập căn phòng. Du đứng dậy bước tới đón Dung.

- Em đẹp quá!

Đôi má Dung chợt ửng hồng, nàng nói:

- Em đã nghe cha nói hết rồi.

Du nhìn Dung một cách say đắm:

- Thế ý em thế nào? Không phản đối chứ?

- Không, nhưng mà... đúng ra anh phải hỏi ý em trước chứ.

Du choàng tay qua người Dung.

- Nguyên tắc là phải vậy. Nhưng mà anh biết, gia đình em là gia đình nề nếp, nên anh phải hỏi ý người lớn trước, em thấy đúng chứ?

Mỹ Dung nũng nịu:

- Nhưng mà... vì anh không báo trước nên khi nghe cha nói lại... Em cứ tưởng là cha nói đùa.

Văn Du nghiêm chỉnh nói:

- Em biết đấy. Anh là một bác sĩ, một trí thức, anh đâu có thể nói đùa với những chuyện nghiêm túc như vậy được?

Và thế là chuyện đính hôn giữa Văn Du và Mỹ Dung coi như đã quyết định. Mọi diễn biến quá nhanh chóng. Từ lúc làm quen đến lúc quyết định chỉ có ba tuần trôi qua, nghĩa là chỉ có hai mươi một ngày.

Sau khi được chấp thuận, Văn Du bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho lễ đính hôn, nên gần như thường xuyên vắng mặt ở nhà.

Ngôi nhà họ Lê đã buồn tẻ, càng buồn tẻ hơn. Văn Diệt mỗi ngày đi học về xong là thu mình trong buồng riêng. Chàng như cách biệt hẳn với mọi người, không liên hệ gì đến những chuyện biến xảy ra chung quanh.

Ông Địch Sanh đã già. Ông có thú vui riêng của mình. Công việc nhà khỏi phải lo. Buổi sáng, công nhân ở gần đấy đến lo việc tưới tiêu, cày xới cho nông trại, không cần ông động tay tới. Vì vậy, việc làm mỗi ngày của ông chỉ là đọc báo, xem tranh... Thích hơn thì sang nhà bên cạnh đánh cờ bình luận thời cuộc. Ông đã từng là một bác sĩ, nên biết cách giữ gìn sức khỏe cho chính mình. Vì vậy có thể nói, cuộc sống của ông ngoài một chút buồn tẻ ra, phần còn lại là hạnh phúc.

Chuyện hôn nhân của Văn Du và Mỹ Dung, khiến cho ông Địch Sanh cảm thấy hãnh diện hơn. Con trai ông ít ra phải vậy. Có trình độ, biết cầu tiến, giao du thì cũng phải tìm chỗ môn đăng hộ đối hoặc giàu sang. Ông cũng đã gặp ba mẹ của

Mỹ Dung. Mọi chuyện tiến triển một cách suông sẻ.

Ngắm Mỹ Dung rồi nghĩ đến Tinh Nhược. Trước đây ông cứ tưởng là rồi Tinh Nhược sẽ là con dâu nhà ông. Đòi nghĩ lại có nhiều thứ diễn biến bất ngờ. Cái tưởng sẽ thành lại không thành, còn cái không ngờ lại tới, Mỹ Dung không đẹp bằng Tinh Nhược, lại già hơn, nhưng cần gì. Du nó cưới vợ cho nó chớ nào phải là cho ông? Miễn nó thấy thích là được.

Hôm nay rảnh rỗi, ông Dịch Sanh ra vườn nhà nhặt lá tìm sâu, một hình thức vận động cơ bắp. Vậy mà chỉ một lúc sau đã thấy mệt, nên dùng cơm xong là ông về phòng nghỉ ngơi.

Vì nhà chỉ toàn là đàn ông, nên những người làm việc ở đây không có chế độ nội trú, xong việc là họ về nhà. Do đó nhà càng trở ra vắng vẻ hơn.

Văn Diệt bước ra ngoài, qua khe hở Diệt thấy đèn trong phòng cha đã tắt. Chàng bước ra phòng khách, ngồi xuống ghế trầm tư.

Lại một ngày cuối tuần. Đối với Diệt thì... cuối tuần hay ngày thường chẳng có gì khác biệt. Đó là thời gian của hai mươi bốn tiếng... nhưng mà hôm nay, sao cái không khí lại yên tĩnh thế? Mọi khi giờ này nhà họ Lý kể bên đã ồn ào, tiếng nhạc rồi tiếng cười nói. Nhất là tiếng cười của Tinh Nhược... nó giòn làm sao. Có lẽ anh em Tinh Nhược đã xuống phố cả.

Diệt bước tới bên cửa sổ, nhìn sang nhà họ Lý. ánh trăng nghiêng nghiêng trên bầu trời soi tỏ cái lạnh của vườn cây. Và Diệt đứng yên lặng như vậy khá lâu, rồi không hiểu sao mở cửa hông vườn, nơi ăn thông qua nhà họ Lý bước sang. Khung cảnh ở đây cũng hoàn toàn yên tĩnh, Diệt bước tới bên hồ bơi, ánh trăng phản chiếu xuống nước soi tỏ chiếc bóng lẻ

loi của chàng.

Điệt đứng như vậy cho đến lúc nghe có tiếng động "Bộp!" "Bộp!" Tiếng động hình như vọng lại từ phía vườn sau. Ngưng một chút tiếng động lại tiếp tục, và không ngăn được tò mò, Diệt đi về phía đó. Mặc dù không phải là người nhà họ Lý, nhưng Diệt biết những nơi heo hút thế này, dễ có trộm, mà bảo vệ cho lán giềng cũng là một hình thức bảo vệ cho mình.

Phía sau nhà họ Lý có chiếc sân bóng rổ. Diệt vừa tới nơi đã thấy một bóng người, nhưng đó không phải là kẻ trộm, mà là Tinh Nhược. Nhược đang chơi bóng, chơi một mình!

Có lẽ vì Diệt đã bước nhẹ quá, hoặc vì Nhược chỉ chú tâm vào trò chơi, nên Nhược không phát hiện được sự xuất hiện của Diệt. Nhờ vậy mà Diệt có thể tự do ngắm.

Nghĩ cũng lạ, Nhược chỉ nhỏ hơn Diệt có hai tuổi, mà Diệt không coi Nhược ngang hàng mình. Đây chỉ là một đứa con nít Diệt nghĩ.

Trái banh ném tung lên, lần này không lọt lưới mà chạm thành rồi lăn thẳng về phía Diệt.

Điệt giật mình, định lánh mặt đi, nhưng không còn kịp. Tinh Nhược đã phát hiện. Cô nàng có vẻ bất ngờ.

- Ồ! Anh Diệt! Làm tôi hết hồn.

Điệt chợt thấy lúng túng, chưa biết nói gì, thì nghe Tinh Nhược hỏi:

- Anh thích chơi bóng rổ không?

Điệt gật đầu:

- Vậy thì chúng ta cùng chơi nhé.

Nhược đề nghị, nhưng Diệt lắc đầu, thọc tay vào túi quần, định bỏ đi. Tỉnh Nhược gọi giật lại:

- Khoan đã, anh Diệt! Anh có biết là tối nay, cha mẹ và cả anh Nghi đều xuống phố cả, nhà chỉ còn lại một mình tôi...

Diệt nhìn Nhược:

- Có nghĩa là cô sợ.

Câu hỏi của Diệt làm Nhược ngẩn ra. Thật ra thì Nhược là cô gái dạn dĩ. Nhược chưa hề biết sợ là gì, dù có ở nhà một mình nhưng mà... ngồi nhà một mình... đôi lúc cũng cô đơn. Có bạn bè dù sao cũng hơn.

Nhược lắc đầu nói:

- Không phải sợ... à mà anh thích nghe nhạc không? Trong nhà tôi có nhiều loại lắm. Nhạc trẻ nè, pop nè, jazz nè, rồi cả The Seekers nữa toàn là những đĩa nhạc hay.

Diệt lưỡng lự... Một lúc lắc đầu nói:

- Thôi tôi về... Ở nhà còn nhiều bài vở chưa làm.

Tỉnh Nhược có vẻ bức mình:

- Anh Diệt... Chúng ta nào phải là kẻ thù của nhau? Mà là bạn bè hay ít ra cũng là láng giềng... Anh làm gì cứ né tránh, cả chuyện nói chuyện cũng không dám vậy?

Diệt lúng túng:

- Nhưng mà... cô định nói gì chứ?

Nhược nhún vai. Nói gì? Ai biết... Chỉ biết là muốn nói gì mà chẳng được? Nhược đặt quả bóng bên cạnh, rồi ngồi xuống bãi cỏ nhìn lên.

- Anh có dám ngồi xuống bãi cỏ như tôi thế này không?

Nhược tưởng mình nói vậy là Diệt lại lắc đầu, không ngờ anh chàng đã ngồi xuống phía đối diện với Nhược.

Và Nhược chờ đợi, nhưng chờ thật lâu mà Diệt vẫn yên lặng. Cái thái độ của anh chàng thật là kỳ cục. Nhược chưa thấy một tay con trai nào lại lạnh lùng thế.

- Sao? Không vui à?

Nhược giật mình:

- Làm sao anh biết?

- Sao lại không. Suy luận theo kiểu toán học là thấy ngay.

- à! - Nhược thú vị - Định luật Lê Văn Diệt phải không? Thế anh quen nhiều cô lắm sao lại biết rành như vậy?

Diệt lắc đầu:

- Không nhưng tôi biết có nhiều cô như vậy.

- Nhưng những người khác đâu phải là tôi? Chẳng hạn như giữa anh và anh Du đấy cũng khác nhau vậy?

Diệt nghe nói, sa sầm mặt:

- Đừng có so sánh tôi với anh ấy.

- Anh không thích thì thôi.

Tinh Nhực nhún vai, rồi như chợt nghĩ đến điều gì. Đứng dậy nói:

- Anh ngồi đây chờ một chút, tôi sẽ ra ngay.

Và không đợi Diệt đồng ý, Nhực bỏ chạy vào nhà. Diệt ngồi như vậy khá lâu, nhưng lại cảm thấy rất thoải mái. Lâu lắm rồi Diệt mới có dịp ngồi giữa vùng trời đất bao la này. Nó không ngột ngạt như trong phòng học, không khí lại thoáng mát.

Một lúc, Tinh Nhực mới đi ra với cây đàn guitar trên tay. Rồi cô bé ngồi xuống vừa khảy đàn vừa hỏi một cách tự nhiên:

- Anh thích nhạc của ai nào? Tôi sẽ hát cho anh nghe.

Diệt ngạc nhiên, không ngờ Nhực lại phóng khoáng tự nhiên như vậy. Thế mà bấy lâu nay Diệt chỉ xem Nhực như một đứa con nít. Diệt chưa kịp lên tiếng thì Nhực đã bắt đầu hát. Đây là một bài dân ca Mỹ có tựa đề là "Trái Táo Xanh".

Giọng hát của Nhực vừa ngọt vừa mềm, phát âm rõ, tuy không điêu luyện nhưng dễ nghe. Hát xong, Nhực nhìn lên với nụ cười hỏi:

- Thế nào? Anh thấy tôi hát được chứ?

Diệt tò mò:

- Thôi bây giờ mấy cô gái thích hát nhạc Disco, nhặt giựt thế tại sao Nhực lại hát dân ca?

- Tại thích... vì cái mùi đồng quê, mùi cỏ dại trong đấy.

- à! - Diệt gật gù - nhưng tôi đã thấy Nhực nhảy Disco qua rồi, Nhực nhảy đẹp lắm.

- Hai cái đó hoàn toàn khác nhau. - Tinh Nhược nói - Hát và chơi là hai chuyện. Cái gì mình cũng biết, nhưng chưa hẳn là thích.

- Cô rất giống anh cô.

- Anh muốn nói chuyện anh ấy có nhiều bạn gái?

Điệt không đáp, chỉ hỏi:

- Nhược có nhiều bạn trai không?

- Tôi à? - Nhược nghiêng nghiêng đầu nói - Bạn trai và bạn gái gì tôi cũng xem ngang hàng như nhau, không phân biệt.

Chợt nhiên Diệt hỏi:

- Nhược có biết cái bản "Birmingham Sunday" không?

- Anh cũng biết bản đó nữa à?

Điệt chau mày. Nhược khinh thường chàng quá. Không lẽ Diệt chỉ biết có học? Chàng còn biết cả lai lịch của người nghệ sĩ sáng tác ra bản nhạc đó.

- Đây là một bản nhạc nổi tiếng.

Điệt nói, và Nhược nhiệt tình:

- Vậy thì để tôi hát cho anh nghe nhé?

Và Nhược bắt đầu hát:

- "... Hãy ngồi xuống đây, em sẽ hát cho anh nghe

Một bản nhạc dịu dàng, không làm ai đau khổ.

Trong buổi chiều cuối tuần, không có tiếng khóc đau thương
Chỉ có cốc rượu nho màu đỏ?

Và lời hát ca ngợi tự do...

Dù buổi sáng mùa thu, không có ánh nắng mặt trời... "

Lời của bài hát thật đơn giản. Giọng hát của Tinh Nhược rõ ràng. Diệt như nhấp được từng tiếng nhạc. Và không hiểu sao, chàng lại tự nhiên ngả người nằm dài trên bãi cỏ. Chưa bao giờ Diệt lại buông thả như vậy. Có lẽ hôm ấy tại tiếng hát của Nhược, và Diệt cảm thấy thật bình thản, thật tự do... Diệt có cảm giác được ủ kín lời ru của mẹ.

Mãi đến khi tiếng hát đã dứt, mà dư âm còn lảng vảng đâu đây. Diệt không muốn những âm thanh trầm ấm kia biến mất. Diệt muốn níu kéo nó trở lại và bất giác Diệt thò tay qua nắm lấy mẹ. Bàn tay ấp ủ chân tình... nhưng rồi... cái lạnh của sương đêm làm Diệt choàng tỉnh... Thì ra không phải là tay mẹ mà là tay của Tinh Nhược.

Chàng vội vã buông ra, rồi như bị quỷ ám, Diệt đứng dậy chạy như bay về phía nhà mình biến mất trong đêm tối.

Tinh Nhược ngẩn ra nhìn theo. Nàng như vừa rơi từ cung trăng xuống. Anh chàng Văn Diệt làm gì kỳ cục? Ban nãy còn vừa nằm ngoan ngoãn nghe Nhược hát, rồi còn nắm lấy tay nàng một cách ân cần. Chợt nhiên rồi buông ra, sợ hãi bỏ chạy một mạch về nhà không dám quay đầu lại. Tại sao?

Nhược ôm đàn, không còn tâm trí đâu mà đàn với hát nữa. Ban nãy hình như Nhược thấy mắt Diệt long lanh như sắp khóc, hay là vì bài hát kia đã khơi dậy trong lòng Diệt một tâm sự gì đó... Có lẽ...

Ồ! Nhưng mà chuyện đó có liên can gì đến nàng? Chuyện riêng của hủn bộn tâm đầu mà phải nghĩ ngợi? Tinh Nhược đứng dậy, lững thững bước vào nhà.

Ngay lúc đó nàng nghe có tiếng xe gắn máy. Vậy là anh Nghi đã về. Nhược nhìn vào đồng hồ. Mười giờ hơn, còn sớm chán. Điều này chứng tỏ là anh chàng lại mất hứng, chỉ có vậy mới bỏ về sớm thôi.

Nhược bước về phía nhà xe, hỏi:

- Anh Nghi, anh mới về đó à?
- Ờ. Mèo con, mi không có đi chơi à?

Tinh Nhược bực mình:

- Em chúa ghét ai gọi mình là mèo con. Tại sao không gọi là cạp cái, beo gấm, sói con cũng được.
- Vậy thì ta gọi mi là heo rừng là chó dữ, được chứ?
- Hừ - Tinh Nhược đưa tay véo mạnh vào vai anh - Thế nào, hôm nay đi chơi với ai, cô nàng Mạch Tường Vy đấy à?
- Mạch Tường Vy nào?

Nghi vừa bước vào nhà vừa hỏi. Hôm nay anh chàng trông thật sport, áo trắng, quần trắng, cả giày cũng trắng.

- Không nhớ hay giả vờ không nhớ? Cái cô nàng mà hôm dạ vũ anh đã cuôm trên tay của Dương Vỹ đấy?
- à... à... nhưng dùng cái từ cuôm nghe nó còn đồ quá!

Nghi nói rồi bước tới tủ ướp lạnh, mở ra lấy một lon bia, tu

nhANH. NHuợc nhìn anh nghi ngờ:

- Ồ! Anh thật tình không có đi với Mạch Tường Vy à? Thế đi đâu?

- Anh đi đánh banh.

- Vậy à? - Nhược kêu lên - Sao không dẫn em theo với.

- Bởi vì... - Nghi nhìn em gái cười - Có cả sự hiện diện của một người khác.

Nhược nguýt anh:

- Cái bản tính không chừa. Nhưng mà... tại sao nửa chừng lại quay về?

- Chán!

- Anh thật là kỳ cục, hôm trước nếu không thích Mạch Tường Vy thì cướp trên tay Dương Vỹ làm chi, để anh ta như người mất hồn cả tuần lễ nay.

- Anh có cướp bao giờ đâu? Tại cô ấy tìm đến... Mà cái anh bạn Dương Vỹ gì đó của em cũng đáng chán, đàn ông con trai gì mà chẳng có một chút máu đàn ông. Lụy tình ư?

- Anh tưởng ai cũng giống anh được cả à? Cái cô gái hôm nay thế nào?

- Tình cờ quen. Cô ta tự giới thiệu là sinh viên đại học, mà anh thấy thì cao lắm khoảng mười bảy tuổi thôi.

- Ồ! - Tinh Nhược kêu lên - Tại sao anh càng lúc càng thối bộ vậy. Dụ dỗ cả trẻ con?

Rồi Nhược chụp lấy lon bia trên tay Nghi định uống, nhưng

Nghi đã giật lại:

- Con gái không được uống bia. Còn con bé đó, anh thấy non quá nên đã cho de.
- Cho de bằng cách nào?
- Đây là bí quyết! Thiên cơ bất khả lậu!

Nghi nói rồi nhìn cây đàn trong tay em:

- Ban nãy đàn hát một mình à?

Tinh Nhược đáp tinh bơ:

- Nào có? Có cả anh Văn Điệt nữa chứ.
- Văn Điệt nữa à? - Nghi nhòm dậy nhìn em - Anh chàng đó đẹp trai hơn ông anh của hấn nhiều đấy.

Nhược trợn mắt:

- Sao lại so sánh?
- Bởi vì... anh cần đánh giá - Nghi gật gù nói - Có phải là em đã mê hấn rồi hay không?
- Làm gì có chuyện đó? - Nhược kêu lên - Anh cũng biết là em không mê chuyện tình yêu lãng nhãng mà?
- Đừng có nói ngon. - Nghi lắc đầu - Trên đời này có đứa con gái nào không có trái tim mà bảo là không yêu? Anh thấy tay Văn Điệt đó cũng xứng với em đấy.

Nhược bực dọc:

- Anh Nghi, em cảnh cáo anh, không được nói bậy.

- Vậy chứ em muốn làm con trai à?
- Con trai hay con gái gì cũng vậy, em chỉ là em thôi.

Nghi hỏi:

- Thế anh chàng Văn Kiệt hôm nay làm sao qua đây vậy?
- Em làm sao biết - Nhược chau mày nói - Anh ta tự nhiên sang rồi cũng nhanh chóng bỏ về.

Nghi đứng dậy:

- Thôi đừng nói chuyện hần nữa. Hãy kể cho anh nghe về Mạch Tường Vy đi.

Tinh Nhược trề môi:

- Anh rành cô ta nhiều hơn em chứ? Thứ bảy tuần trước chính anh đưa cô ta về tận nhà cơ mà.
- Thú thật với em, hôm ấy anh quá say, nên đưa được về tận nhà đã là may phước. Sau đó quên hết tất cả.
- Vậy à? - Tinh Nhược nghi ngờ nhìn anh rồi nói - Nghe Dương Vỹ nói thì Mạch Tường Vy là một ký giả tập sự. Buổi tối cô ta còn học thêm lớp đêm ở trường Quốc Gia hành chánh.

Nghi nghĩ ngợi:

- Hèn gì kiến thức cô ta rất rộng.
- Một con người cừ khôi phải không?
- Nhưng có cái khuyết điểm là nói năng trực tính quá.

- Anh thì cái gì cũng chệ - Nhược nói - Bộ định ở vậy suốt đời à?

Nghi gật gù:

- Anh chưa muốn bị cột tay cột chân.

Tình Nhược đứng dậy đi tới tủ ướp lạnh lấy một lon coca khác lúc quay về, nói:

- Anh Văn Du làm lễ đính hôn, có mời cả nhà mình.

Nghi đưa tay lên cổ rồi nói:

- Nhìn cái cô nàng Lâm Mỹ Dung của hấn là anh chạy dài.

- Đừng ăn nói thất đức như vậy. Người ta không đẹp thôi chứ nào có xấu?

- Anh biết, nhưng anh rõ tay Văn Du hơn. Hấn đã chóa mắt vì đồng tiền chứ không phải tình yêu.

Nghi cười.

- Anh nhớ kỹ là người ta cưới vợ chứ không phải anh đâu nhé?

- Không phải là cưới vợ mà là đào mỏ vàng - Nghi nói - Anh biết chắc như vậy.

- Đó là chuyện riêng của người ta Anh đừng quên, cưới nhau chưa hấn vì tình mà yêu nhau chưa hấn để rồi lấy nhau?

Nghi vỗ nhẹ lên vai em gái, rồi đứng dậy nói:

- Em gái tôi có vẻ biết nhiều hơn là tôi tưởng. Thôi bây giờ tôi còn phải đi tắm, rồi nghỉ ngơi để sáng mai đi làm.

Nghi đi đến cửa phòng riêng còn quay lại tiếp:

- Từ lúc đi làm đến giờ anh chợt phát hiện một điều. Việc làm khiến anh chán ngấy chuyện lãng nhãng đi, có lẽ tiếp tục làm việc với cha một thời gian, anh sẽ biến thành hòa thượng mất.
- Anh mà làm hòa thượng? Hòa thượng ăn thịt chó thì có!

Nghi không đáp đi vào trong. Một lúc có tiếng nước chảy. Còn lại một mình trong phòng khách. Tinh Nhược đặt hộp coca lên bàn, nằm dài xuống ghế salon, thiếp đi lúc nào không biết.

o0o

Nghi cỡi Vespa hướng về phía sở làm. Chàng không phải vội vã lắm, bởi vì Nghi không giống những nhân viên khác. Chàng có thể bắt đầu làm việc trễ hơn chín giờ. Con ông giám đốc mà?

Lúc chạy ngang qua một nhà hàng mới mở, Nghi chợt bị lôi cuốn bởi một đám đông đang tụ lại trước nhà hàng. Họ khá đặc biệt. Nghi giảm tay ga, tắt vào. à, đây là một đám ký giả, vì chàng thấy trên tay họ giấy, bút, rồi máy ảnh. Những chiếc máy đang làm việc. ánh đèn lóe sáng không ngừng. Có lẽ ở đây có một cuộc tiếp tân quan trọng gì đây, nhưng cái đó không phải là nguyên nhân chính để Nghi dừng xe mà là một cô gái. Cô gái có dáng dong dỏng cao, nổi bật.

Chẳng ai khác hơn là Mạch Tường Vy.

Nghi cho xe dừng lại sát lề, rồi xông vào đám đông. Nhân vật quan trọng mà đám ký giả sẵn đón hình như đã đi vào nhà hàng. Đám ký giả đang ùn ùn đuổi theo. Nghi thấy Vy trong chiếc robe màu trắng, đôi cánh rộng vành hình bướm đang

chen giữa đám đông, vừa chen vừa hét:

- Quý vị làm ơn tránh ra, cho tôi vào nào!

Nghi xông tới và mở đường ngay cho Vy. Và lên tới bậc thềm Vy mới nhìn ra Nghi:

- Ồ! Anh Nghi, vậy mà tôi tưởng là ai? Anh đi đâu thế? Tìm bạn à?

- Không - Nghi dừng lại nói - Trên đường đến sở làm, đi ngang qua đây, thấy Vy. Làm phóng sự à? Nhân vật nào vậy?

Vy nhìn Nghi với nụ cười:

- à. Một chuyên gia kinh tế nổi tiếng từ nước Mỹ mới sang, còn anh đi làm đấy à? Sao mặc xuề xòa vậy?

- Vâng. Không lẽ phải mặc áo veste?

- Thế mấy hôm nay sao anh không ghé qua tôi?

Nghi nói bộc trực:

- Sợ cô hiểu lầm, hiểu chưa?

Vy nhún vai:

- Làm gì có chuyện đó? Bộ anh tưởng ai cũng thích làm vợ anh à?

Nghi cười:

- Vậy à? Thế bây giờ Vy rảnh không?

Vy nhìn vào đồng hồ, rồi nói:

- Nếu không có gì trở ngại, anh hãy đưa tôi đến tòa soạn giao

bài xong, tôi sẵn sàng đi chơi với anh cả ngày nay.

- Thế thì tuyệt!

Và Nghi kéo Vy ra chiếc xe vespa của mình. Chàng nổ máy cho xe chạy hết tốc độ đến tòa soạn. Dừng lại, để Vy một mình vào nộp bài xong hai người tiếp tục đi.

- Anh định đưa tôi đi đâu này?

Vy hỏi, nhưng Nghi lắc đầu nói:

- Đừng có hỏi, biết là đi với tôi là được rồi.

Và Nghi lái xe hướng về phía ngoại ô Vy ngạc nhiên:

- Anh định đưa tôi về nhà anh ư?

- Hôm nay cả nhà tôi đi vắng, và tôi nghĩ là chẳng có ở đâu yên tĩnh bằng nơi đây. Vy đồng ý chứ?

Tường Vy yên lặng, khi cả hai sắp đến nhà thì trông thấy một thanh niên mặc bộ quần jean bạc màu đang bước vào căn nhà kế cận. Vy phải kêu lên:

- Ồ! Ai lại đẹp như Alain Delon vậy?

Nghi vừa dừng xe, vừa đáp:

- Lê Văn Diệt, sinh viên năm cuối ban Vật lý đấy. Hắn là một quái nhân.

- Quái nhân à? Sao lại đẹp trai như vậy?

- Con người hắn lăm lăm lì lì. Một năm nói không đến ba trăm sáu mươi câu.

- Vậy à? Tôi không tin. Một ngày tôi nói ít ra cũng trên số câu đó.

Nghi mở cổng, cả hai vào nhà. Nghi nói:

- Cô biết không, mỗi người có một cách diễn đạt riêng, người dùng miệng, người dùng mắt, người dùng đầu, và chẳng hạn như chúng mình, thích dùng miệng hơn.

Nói xong Nghi cúi xuống hôn Vy. Vy vội đẩy ra:

- Ồ! Không sợ người ta nhìn à?

- Có gì phải sợ? Quy luật tự nhiên mà?

- Lắm mồm.

Nghi đứng dậy, đến quầy rượu, rót hai cốc rượu màu cánh gián ra một đĩa cho Vy.

- Anh của Lê Văn Diệt là Lê Văn Du, sắp làm lễ đính hôn với con gái nhà tỷ phú họ Lâm là Lâm Mỹ Dung. Hả cô biết Lâm Mỹ Dung chứ?

Vy gật đầu:

- Cái cô gái lúc nào cũng lộng lẫy như công xòe? Tôi biết, nhưng không quen.

- Cái cặp này không xứng đôi như em gái tôi với Văn Diệt.

Nghi nói, Vy hỏi:

- Có nghĩ là Tinh Nhược với Văn Diệt yêu nhau?

- Không phải, tôi chỉ ví dụ vậy thôi. Chứ họ chưa yêu nhau như chúng mình.

- Nhưng chúng mình? - Tường Vy bĩu môi - Chúng ta nào có gì? Chẳng qua cũng chỉ như một trò chơi.

- Thế nào cũng được!

Và Nghi lại cúi xuống định hôn Vy, nhưng ngay lúc đó có tiếng chân chạy vội vào nhà. Họ chưa kịp buông nhau ra thì Tinh Nhược đã xuất hiện ngay cửa:

- Ồ xin lỗi, xin lỗi... - Tinh Nhược vội nói - Tại tôi tưởng là nhà chẳng có ai chứ.

Nghi nhìn qua Tường Vy:

- Cũng chẳng có gì, phải không Vy.

Vy sửa lại nếp áo, ngồi ngay ngắn cười với Nhược:

- Tinh Nhược mới về đấy à?

Tinh Nhược ném sách lên bàn, rồi ngả người lên salon:

- Thầy nghỉ dạy nên được về sớm. Mệt quá, phải ngồi nghỉ một chút mới được.

Nghi đứng dậy:

- Để anh đi pha cho em một cốc nước cam nhé? Thế em có gặp Văn Diệt không?

- Gặp chứ. Nhưng anh chàng thật khó ưa, thấy mình, được mình gọi qua mà vẫn tỉnh bơ như không hề quen biết.

- Ồ cần gì - Nghi nói - Dù gì em cũng có giá hơn cơ mà?

Rồi Nghi hỏi:

- à mà Nhược này, em có biết hôm nay mẹ đi đâu không?

- Không.

- Mẹ đi làm hồ sơ nhập cảnh cho William đấy.

Tường Vy tò mò:

- Đấy là một ngoại kiều à?

Nghi lắc đầu:

- Không phải. Hẳn nguyên là họ Trần, nhưng vì đã nhập quốc tịch Mỹ nên có tên Mỹ. Vừa tốt nghiệp tiến sĩ, lần này về nước để cưới vợ mà nghe đâu đang ngắm nghé em gái tôi đấy.

Tinh Nhược trợn mắt:

- Anh đừng có nói bậy. Tôi cũng không đa tình như anh đâu.

- Vậy à? - Nghi nháy mắt - Thế còn anh chàng trâu nước thì sao? Nghe Dương Vỹ nói...

- Ồ cái anh chàng Dương Vỹ nhiều chuyện, một mình ồm tương tư không lọ Trâu nước chỉ là một tay điên.

Tường Vy nhìn hai anh em nhà họ Lý một cách thú vị, ngay lúc đó Nhược như nhớ ra, đứng bật dậy:

- Ồ! Tôi bậy quá! Nãy giờ quên, cứ ngồi đây quấy rầy hai người!

Và Tinh Nhược bước nhanh vào trong, Vy cười nói:

- Tôi rất thích Tinh Nhược, cô ấy có vẻ hồn nhiên làm sao đấy.

- Trẻ con thì có. - Nghi nói - hai mươi tuổi rồi đấy chứ nhỏ nhắn gì đâu.

- Em có vẻ già dặn hơn phải không? - Tường Vy cười nói - Nếu em là cô ta thì đổ anh động đến được.

- Nhưng anh không thích những quả táo xanh trên cành - Nghi nói - Nó vừa chua vừa nhạt làm sao đấy.

Và quay sang Vy Nghi tiếp tục hôn rồi hỏi:

- Thế anh chàng Dương Vỹ của em thế nào? Hắn còn là con trai à?

- Cũng không hẳn. Nhưng hắn còn mùi học trò nhiều quá, nên hơi nhạt.

- Còn anh?

- Anh thì như một thứ Sở Khanh!

- Ồ! Em nói vậy mà không đau lòng ư?

- Không, vì đâu phải anh chỉ có một mình tôi?

- Đúng. Ngoài em ra hiện anh còn ba cô bạn gái.

Nghi thành thật khai báo. Tường Vy mặc dù tự cho mình theo đợt sống mới, nhưng cũng không tránh khỏi chau mày hỏi:

- Thế chẳng cô nào giữ được anh?

Nghi cười:

- Họ làm sao bản lĩnh bằng Mạch Tường Vy chứ?

- Anh chỉ phịa. Chỉ cần tôi rời khỏi đây là anh sẽ có người

khác ngay.

- Nhưng ít ra lúc có Vy ở đây, tôi không dám nghĩ đến người khác.

- Vậy thì cảm ơn điều anh vừa nói.

- Tường Vy Anh phải thú nhận một điều. Đây là anh đã xem em như một tri kỷ.

- Tốt quá! Anh làm em cảm động.

Căn phòng chỉ có hai người, Tường Vy chợt thấy căng thẳng. Ban nãy lúc đi vào nhà, Vy đã trông thấy trời nắng tốt. Vy chợt đề nghị:

- Chúng ta ra hồ bơi đi?

o0o

Tĩnh Nhược vào phòng riêng vì muốn không quấy rầy Nghi và Vy nên ôm một chồng sách ra ngoài vườn.

- Ồ! Anh Diệt!

Diệt chậm rãi quay lại, thái độ vẫn lạnh như đá. Nhược cầu thân:

- Anh đang làm gì đấy?

- Không làm gì cả?

- Chớ anh đứng đấy làm gì vậy?

Diệt bực mình:

- Sao cô cứ thích chen vào chuyện người khác?

- Ồ! Sao nóng nảy thế? Đừng có hiểu lầm, tại tôi... thích được nói chuyện với anh thôi.

Nhược nói. Điệt chớp chớp mắt có vẻ như cảm động:

- Thế có định nói gì nào?

Điệt hỏi làm Nhược lúng túng, Nhược chột nghĩ ra:

- à... Anh có thể cùng làm bài với tôi không? Tôi biết là anh học giỏi, anh sẽ giúp được rất nhiều cho tôi.

Điệt lắc đầu:

- Nhưng tôi không quen chuyện đó.

Nhược năn nỉ:

- Tôi xin hứa là tôi sẽ không quấy rầy anh lắm đâu. Tôi chỉ muốn có người làm bài chung cho vui thôi.

Điệt có vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được.

Nhược có vẻ bất ngờ. Nhưng sợ Điệt đổi ý nên vội nói:

- Vậy thì anh chờ đó nhé, tôi sẽ mang sách qua.

Rồi bỏ chạy đến nơi đặt sách lấy sách và mở cái cửa nhỏ hàng rào đi qua nhà Điệt. Có lẽ vì chạy vội nên đôi má của Nhược ửng hồng.

- Chúng mình học ở đâu đây? Ngoài vườn hay vào nhà anh?

- Vào nhà!

Điệt nói và bỏ đi trước, Nhược theo sau. Căn nhà này thỉnh

thoảng Nhược có bước quạ Hôm nay hình như ông Địch Sanh lại đi vắng, nên nhà chẳng thấy ai cả.

- Tôi không ngờ bên nhà anh còn lạnh hơn bên tôi nữa.

Điệt không nói gì cả, đưa Nhược vào phòng học, ở đây trang trí thật đơn sơ, ngoài bàn ghế cũ kỹ ra, chỉ có sách và sách.

Nhược nhìn quanh rồi hỏi:

- Sao chẳng có máy hát vậy?

Điệt nhìn lên, hơi khó chịu. Cô gái này sang đây để học hay mục đích gì? Diệt còn chưa lên tiếng lại nghe cô nói:

- Alain Delon!

- Cái gì? - Diệt bực dọc - Cô vừa nói gì thế?

- Tôi nói là... - Nhược đỏ mặt, lúng túng - Tôi thấy anh giống như Alain Delon, tay tài tử nổi tiếng của Pháp.

Điệt lắc đầu:

- Nếu cô không muốn làm bài nữa, thì về nhà đi!

Nhược thở ra, nhưng không cãi lại, cúi đầu xuống lật vở ra. Nhưng rồi chỉ được có một lúc, Nhược lại ngược lên hỏi:

- Anh Diệt, ở đây có kẹo bánh gì không?

- Kẹo bánh?

Điệt ngạc nhiên, Nhược cười:

- Vâng, kẹo bánh, ô mai hoặc bò khô gì cũng được. Lúc nào làm bài, tôi cũng thích có cái gì đó bên cạnh để ăn vặt...

Thật là quá quắt. Điệt đứng dậy và không khách sáo, nói:

- Thôi, cô về nhà đi!

Nhược giật mình, nàng thấy mình nào có làm gì sai trái đâu?

- Anh Điệt!

- Tôi nói cô về cho, đừng quấy rầy tôi nữa! Tôi không thích làm trò hề!

Nhược giải thích:

- Anh Điệt. Tôi nói thật chứ đâu có đùa, anh...

- Tôi bảo là cô về!

Điệt ra lệnh và không đợi Nhược, chàng bước ngay ra ngoài. Tinh Nhược nhìn theo ngõ ngang, vẫn không thấy mình có lỗi gì cả. Cái anh chàng này rõ là khó chịu. Chỉ một chút như vậy mà cũng hờn!

Và Nhược gom hết sách vở lại bước ra ngoài. Tất cả là lảng giềng, sao Điệt lại có thái độ thù nghịch kỳ cục vậy? Nhược thắc mắc và trước khi bỏ đi, Nhược không quên lấy tờ giấy ra viết nguệch ngoạc mấy chữ

"Anh Điệt

Nếu anh nghĩ lại và thấy hành vi mình hơi quá lắm thì tôi rất sẵn sàng nhận lời xin lỗi của anh.

Nhược"

Rồi Nhược nhún vai bước ra ngoài. Nhược tin chắc rồi Điệt sẽ xin lỗi mình.

CHƯƠNG 3

Cái nóng của mùa hè biến đi lúc nào không hay. Cho đến khi vừa đẩy cửa, gió lạnh ủa vào, người ta mới biết mùa thu đã đến.

Cái nông trại trên sườn đồi của ông Dịch Sanh, một năm đã trôi qua mà màu xanh chưa phủ kín được màu đất đỏ. Bây giờ thì ông mới cảm thấy thất vọng. Ông nghĩ lại, hay là Văn Diệt nó nói đúng? Vùng đất ở đây nhiễm phèn quá nặng, không thích hợp cho cây cối đâm chồi. Và như vậy bao nhiêu tâm huyết của ông đành phải bỏ phí cả ư? Không! Không thể như vậy được! ông Dịch Sanh nghĩ. Phải thử lại lần nữa! Không thể chịu thua dễ dàng như thế.

Và ông ngồi thừ trên ghế nghĩ ngợi. Cạnh đó Văn Du đang ngồi đọc báo. Lâu lắm rồi Du mới có mặt ở nhà. Từ cái ngày lễ hỏi đến nay, Du trở nên bận rộn vô cùng. Cái hôm lễ đó, mãi đến nay ông Sanh vẫn nhớ như in. Nó rầm rộ, sôi nổi, gần như được tất cả báo chí trong thành phố đề cập đến, đều đăng cả ảnh chụp Văn Du với Mỹ Dung. Văn Du được giới thiệu như là bác sĩ trẻ xuất sắc, giỏi giã. Khách đến dự khá chọn lọc, toàn là dân có máu mặt, giàu có. Và không phải chỉ có ông Dịch Sanh hãnh diện, mà Du cũng sung sướng. Vì chỉ có một thời gian ngắn, Du đã từ một bác sĩ bình thường, nhảy toạc lên xã hội thượng lưu.

Vì vậy mà sau lễ đính hôn. Văn Du bỗng trở nên vô cùng bận rộn. Rất nhiều người có tiền của, có chút địa vị, như một thời

thượng, họ đều tìm đến với chàng. Đặc biệt họ đòi cho được chàng chữa chạy. Du hiểu có được cái đó là nhờ cha con Mỹ Dung. Cái thế của họ đã đẩy chàng lên đúng như điều Du dự đoán. Và từ cái bàn đạp này, Du đã được chấp cánh để nhảy cao hơn, xa hơn và nhanh hơn nữa. Du đã thành công, thành công quá mức mong đợi. Một bác sĩ mới ba mươi tuổi mà tên tuổi lẫy lừng như vậy là rất hiếm.

Nhưng Văn Du chưa hài lòng ở vị trí đó, mà Du còn muốn đi xa hơn. Xã hội bây giờ khá phức tạp, muốn thành công hơn nữa chỉ có nước đi đường tắt.

Nhưng Du rất tự tin, vì Du đã tìm được con đường thuận lợi, chàng tin là mình đang đi đúng hướng.

Đang đọc báo, Du chợt nghe cha hỏi:

- Du này, lúc này con bận lắm?

- Vâng. - Văn Du cười đáp - Một phờ người luôn cha ạ. Nhiều người con nào có quen biết đâu? Họ đến tự xưng là bà thứ trưởng này, con gái của ông tướng nọ. Và ai cũng đòi cho được đích thân con khám bệnh... làm con mệt thở không ra hơi.

ông Dịch Sanh cười mãn nguyện:

- Đấy! Bây giờ con đã là một bác sĩ tên tuổi rồi thì phải cực thế! Con biết không, ngay khi mẹ có bầu con, cha mẹ đều khẩn với trời đất mong có được một đứa con trai ưu tú. Và điều này, trời đất đã không phụ lòng cha mẹ. Du ạ! Cha rất hãnh diện vì con.

Văn Du tỏ ra khiêm tốn:

- Đâu có gì để hãnh diện. Con thấy thì... con còn phải nỗ lực hơn nữa, vì đường để đến với hành công còn cả một đoạn rất dài cha ạ.

- Sao vậy? Cha nghĩ thế này cũng đã thành công rồi - Ông Địch Sanh nhìn con khâm phục - Con biết không, cha hành nghề y cả một đời mà tên tuổi nào có được như con hôm nay? Và con nên nhớ là hiện con còn rất trẻ, mới ba mươi tuổi, nên tương lai còn rất dài.

- Vâng, con biết. Nên phải nhân cái cơ hội này mà sáng tạo sự nghiệp.

- Sự nghiệp gì nữa?

Văn Du lắc đầu:

- Cha ạ, con đã nghĩ kỹ rồi. Con không muốn suốt đời làm công cho người, mà con muốn đứng một mình một cõi riêng.

ông Địch Sanh suy nghĩ, rồi hỏi:

- à có phải là con muốn mở phòng mạch tư?

Nhưng Văn Du lắc đầu:

- Phòng mạch riêng? Với cái tên tuổi và địa vị hiện tại của con làm sao xứng? Vì vậy ý con ở đây là muốn mở một bệnh viện hoặc ít ra phải là một dưỡng đường.

- Một bệnh viện to à?

ông Địch Sanh giật mình. Văn Du có nằm mơ không? Mở một bệnh viện trong thời buổi hiện nay đâu phải là ít tiền? Nhưng ông nghe Văn Du bình thản nói.

- Vâng, phải là một bệnh viện, và theo sự dự trù của con phải có ít ra là năm tỉ đồng.

Năm tỉ đồng? Số tiền đó ở đâu ra Cả đời ông Dịch Sanh, tận tiện thế mà chỉ tậu được một ngôi nhà, một trang trại thế này chưa tới trăm triệu.

ông Dịch Sanh sa sầm nét mặt:

- Văn Du này, còn trẻ có nhiều tham vọng cũng không đáng trách, nhưng đừng ảo tưởng quá, sẽ dễ tạo nên trò cười cho thiên hạ.

- Sao lại là trò cười? - Văn Du cười lớn - Con tuy trẻ, nhưng làm gì cũng tính toán rất kỹ. Con có mục đích của con.

- Nhưng ở đâu con có năm tỉ bạc? - Ông Dịch Sanh chau mày
- Có phải con nói là cha của Mỹ Dung sẽ phải hỗ trợ vốn cho con? Nếu thế... cha thấy không nên...

Văn Du bỏ tờ báo xuống, bước tới ngồi cạnh cha.

- Cha hãy yên tâm. Có thể nào con cũng không để cho người ta khinh dễ con được. Con cha là một người đàn ông, một bác sĩ trí thức danh giá thì phải biết tự ái chứ? Con không để mất sĩ diện đâu.

Lời giải thích của Văn Du khiến ông Dịch Sanh yên tâm, nhưng ông cũng còn thắc mắc.

- Thế kế hoạch để thực hiện cái mộng đó thế nào? Con nói cho cha nghe xem.

- Thế này nhé!

Văn Du ung dung nói:

- Con sẽ mở một cuộc lạc quyền. Lấy danh nghĩa là để xây một bệnh viện từ thiện, dành riêng cho người nghèo, làm giảm bớt sự thống khổ và bất công của xã hội.

ông Định Sanh vỗ tay:

- Hay! Tư tưởng vĩ đại! Văn Du ạ, cha rất hãnh diện vì con.

Văn Du tiếp:

- Kế hoạch đã thảo xong. Ban bệ cũng đã được thành lập. Con nhờ cha của Mỹ Dung đứng làm chủ tịch danh dự. Còn người phụ trách toàn bộ kế hoạch như đi quyền góp, diễn thuyết, phát động phong trào... đều là con.

ông Định Sanh gật gù. Kế hoạch thì rất hay. Nhưng ông vẫn cảm thấy có chỗ không ổn. Bởi vì nghề chuyên môn của Văn Du là thầy thuốc chứ đâu phải luật sư. Nhưng ông chỉ nói:

- Nhưng mà con làm sao có thì giờ? Con còn công việc chuyên môn của mình nữa?

- Cha à, để đạt đến mục đích thì mình cũng cần phải hy sinh một chút - Văn Du nói - Con sẽ không nghỉ cuối tuần, hạn chế thời gian giải trí... để đi vận động. Ngoài ra cha đừng quên rằng, bên cạnh con còn có cha con Mỹ Dung. Họ sẽ sử dụng mối quan hệ xã hội để quyền góp.

ông Định Sanh gật đầu:

- Vậy thì được, thế nào rồi con cũng sẽ thành công.

- Chắc chắn là thành công chứ!

Văn Du ưỡn ngực nói:

- Sau khi có tiền xây dựng được bệnh viện thì chắc chắn con sẽ là giám đốc của bệnh viện đó và mục đích của con coi như đã thực hiện được.

Văn Diệt ngồi gần đấy nghe cha và anh nói chuyện. Chàng thấy câu chuyện chẳng liên hệ đến mình nên đứng dậy đi ra ngoài. Ông Sanh có vẻ không hài lòng, ông gọi:

- Đi đâu đấy?

- Dạ con ra ngoài vườn.

Diệt nói rồi đi thẳng ra cửa. Văn Du nhìn theo, chàng biết sắp sửa nghe cha kể lể về cái mà ông gọi là tật xấu của Diệt, nên vội vã chuyển đề tài, hỏi:

-Ồ cha, chuyện nông trại của chúng ta đã đến đâu rồi?

-Ồ! - Ông Sanh lắc đầu - Con biết đấy chúng ta là y sĩ, chỉ có thể trị bệnh cho người chứ không thể chữa chạy cho đất. Vì vậy coi như cha đã thất bại.

Văn Du nói:

- Thôi thì bỏ mặc nó đi. Chúng ta nào có phải sống nhờ vào mảnh đất này đâu?

ông Sanh lại lắc đầu:

- Nhưng mà... như điều ban nãy con vừa nói, chúng ta mỗi người đều có mục đích riêng. Và mục đích của cha là phải có một nông trại tốt đẹp, trù phú.

Văn Du nhún vai:

- Nhưng cha bỏ phí bao nhiêu công sức để rồi không thu

được một kết quả gì, có phải là uống công không?

ông Sanh cười:

- Trước kia cha chỉ nghĩ đến chuyện canh tác chứ không nghĩ đến thu hoạch. Hôm nay nghe con nói cha chợt suy nghĩ.

Văn Du hỏi:

- Thế Văn Diệt nó chẳng phụ giúp gì cha ư?

- Ồ, nói đến nó mà làm gì?

Văn Du lắc đầu:

- Nếu con không bận rộn thế này thì con đã ở nhà phụ giúp cha, chứ giao khoán cho mấy ông công nhân vô học kia, thì họ có làm nên chuyện gì?

- Chỉ cần nghe con nói cha cũng đã vui. - Ông Diệt Sanh nói - Cha cũng đã nghĩ rồi, để thử lần này nữa xem. Nếu không thành công thì cha sẽ chuyển qua làm việc khác.

Du nói:

- Con mong là lần này cha sẽ thành công.

Ra khỏi nhà nhưng Diệt chưa bỏ đi ngay. Nên lời nói giữa ông Sanh và Du, Diệt đều nghe hết. Có điều như đã quen rồi nên Diệt không buồn lắm, mà cái gió mát lạnh đầu thu cũng làm Diệt quên hết những phiền muộn. Diệt chậm rãi bước ra vườn. Bài vở căng thẳng, Diệt muốn khuây khỏa một chút...

Vườn nhà ngập đầy bóng tối, nhưng Diệt thấy thế này thích hợp hơn. Chàng đi dần ra phía sau nông trại. Đất bazen màu đỏ, đứng ra cũng phì nhiêu. Bằng chứng là bên nhà họ Lý,

cây cỏ vẫn tốt tươi. Chỉ có bên nhà chàng. Phải chăng vì cha đã sử dụng sai công thức phân bón?

Rồi Diệt chậm rãi bước, nghĩ ngợi về những lời oán trách của chạ ánh đèn bên nhà họ Lý sáng choang. Hai nhà ở cạnh nhau mà như hai thế giới khác biệt. Bên họ Lý thì con cái muốn làm gì thì làm. Tinh Nhược và Nghi gần như những áng mây trên trời chuyển động một cách tự do Còn bên này... Diệt thọc tay vào túi quần. Chợt chạm phải mảnh giấy hôm trước của Nhược để lại.

"Anh Diệt - Nếu anh cảm thấy thái độ ban nãy của anh có hơi quá lỗ thì tôi sẵn sàng chấp nhận lời xin lỗi của anh..."

Sao lại có chuyện kỳ cục vậy? Xin lỗi? Diệt có sai bao giờ đâu mà phải xin lỗi? Diệt không hiểu. Trên đời sao lại có đứa con gái ngang ngược như Nhược. Đã quậy phá chọc ghẹo rồi còn bắt người ta phải xin lỗi. Diệt lắc đầu. Không bao giờ Diệt xin lỗi những người như vậy. Rõ là trẻ con.

Có tiếng nhạc nhẹ từ nhà họ Lý vọng qua Không biết bản đó là bản gì, nhưng những âm thanh êm dịu kia làm lòng Diệt lay động. Và không hiểu sao Diệt lại hướng sang nhà họ Lý. Noi góc sân chơi bóng rổ. Diệt thấy một bóng đen. Nhưng lần này không phải là Tinh Nhược mà là Nghi.

Nghi ngẩng lên nhìn thấy Diệt, cười:

-Ồ, anh Diệt. Đi dạo à? Hay kiếm Tinh Nhược?

Diệt nhìn Nghi không đáp. Bây giờ Diệt mới để ý là Nghi đang bận cho một chú chó nhỏ ăn. Một tay ăn chơi mà chịu khó nuôi chó nữa à?

Nghi như hiểu thắc mắc của Diệt, nói:

- Chó của Tinh Nhược đấy. Nó bận nghe nhạc nên nhờ tôi cho ăn giùm.

- Chó đẹp!

Điệt buột miệng nói rồi tiếp tục yên lặng. Nghi ngoại giao:

- Bạn ở miết trong nhà làm gì? Lúc nào rảnh rồi qua đây chơi, chúng ta là bạn bè cơ mà.

Nhưng Diệt chỉ cười rồi bỏ đi về hướng nhà. Nhưng vừa bước tới cửa ngăn đã nghe thấy tiếng chân chạy theo, rồi tiếng của Tinh Nhược.

- Anh Diệt! Hãy đợi một chút! Anh sang đây tìm tôi đấy à?

Điệt lắc đầu:

- Không phải!

Nhưng Tinh Nhược vẫn cười rất ngọt:

- Vậy mà tôi tưởng anh sang đây để xin lỗi chứ? Anh Diệt, sao khi không rồi anh đuổi tôi vậy?

- Thì cô đừng thèm nhìn đến mặt tôi nữa là xong.

- Sao không? - Tinh Nhược khoát khoát tay - Chúng ta là láng giềng, không phải kẻ thù, mà là bạn đúng không? Vậy mà tôi thấy lúc nào anh cũng có thành kiến với tôi.

- Không có chuyện đó! - Diệt lạnh lùng nói - Chỉ tại tôi không thích bị quấy rầy.

- Ai quấy rầy - Tinh Nhược nói - Tôi thấy anh thật lạ lùng. Lúc nào anh cũng như một cục đá, không cười, không nói.

Anh như là một người cô độc kỳ cục. Anh không thấy như vậy là đáng buồn sao?

Điệt yên lặng, Tinh Nhược tiếp:

- Tôi chỉ muốn giúp anh. Anh biết đấy, thượng đế không thích thấy trẻ tuổi mà không có niềm vui.

Điệt chợt nhìn lên giận dữ:

- Tôi không cần! cô tưởng mình là gì? Cô đâu có hơn tôi. Cô hãy đi nói lại với thượng đế cô, tôi không tin ông ấy.

Tinh Nhược tròn mắt:

- Anh...

- Thôi cô đừng quấy rầy nữa, tôi không muốn nói chuyện nhiều với cô.

Điệt nói rồi quay lưng đi về phía nhà mình. Tinh Nhược nhìn theo. Diệt thật kỳ cục. Con người thật là khó hiểu, lúc nào cũng sẵn sàng sùng sộ với người khác.

Đang lúc Tinh Nhược còn ngẩn ngơ nhìn theo thì Nghi và Tường Vy từ trong nhà chạy ra.

-Ồ! em làm gì đứng ngẩn ra vậy?

Tinh Nhược lắc đầu:

- Anh Diệt lại vừa giận em.

- Ủa sao vậy? Mới thấy hấn rất bình thường cơ mà?

- Anh ấy bảo tôi là tôi quấy rầy anh ấy.

Nhược bức rức, Nghi khuyên:

- Thôi mặc hần.

- Nhưng tôi có làm gì quấy rầy đâu? Tôi chỉ khuyên nhủ. Tôi muốn là anh Điệt cũng được vui vẻ như chúng mình.

Ba người quay vào nhà. Hành vi ban nãy của Điệt làm Nhược mất vui. Nhược nói:

- Thôi, tôi về phòng.

Và không đợi phản ứng của Nghi với Vy, Nhược bỏ đi. Một lúc sau có tiếng đàn guitar vọng ra ngoài. Một bản nhạc buồn.

o0o

Đèn trong phòng giải phẫu sáng choang. Những chiếc blouse trắng ra vào tấp nập.

Một ca giải phẫu khẩn cấp. Một tai nạn xe cộ vừa mới xảy ra. Nạn nhân bị gãy chân. Những mảnh xương nhỏ nằm đầy trong thịt cần phải gắp ra.

Nạn nhân đã được đưa vào phòng giải phẫu. Tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu bác sĩ giải phẫu.

Tiếng loa phóng thanh vang lên khắp các phòng ban:

- Xin mời bác sĩ Lê Văn Du đến ngay phòng giải phẫu số X.

Tiếng loa cứ lặp đi lặp lại. Mọi người nôn nóng chờ đợi. Rồi bác sĩ Du xuất hiện.

- Chuyện gì thế? Bệnh nhân thế nào?

Du hỏi, một bác sĩ thực tập đáp:

- Nạn nhân bị gãy chân, các mảnh xương vụn còn trong thịt cần phải giải phẫu lấy ra ngay. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ bác sĩ đến là bắt đầu.

Bác sĩ Du đẩy cửa phòng giải phẫu bước vào, nhìn bệnh nhân đang nằm trên giường mổ rên rỉ, rồi hỏi:

- Thế bác sĩ Huỳnh Chấn Bình đâu?

- Ban nãy chúng tôi có tìm, nhưng bác sĩ Bình bận kiểm tra vết mổ cũ của một bệnh nhân đường ruột, nên giao ca này cho bác sĩ.

Cô y tá đứng gần đấy, rồi hỏi:

- Thưa bác sĩ mình tiến hành ngay chưa? chúng tôi cho gây mê?

- Khoan đã - Du đáp - Đợi tôi đi tìm bác sĩ Bình trước.

- Nhưng bác sĩ Bình đang bận?

Du vẫn ra lệnh cho cô y tá đứng gần đấy:

- Liên lạc điện thoại với bác sĩ Bình ngay cho tôi.

Cô y tá không dám cãi lệnh. Anh chàng bác sĩ thực tập thì nôn nóng.

- Nhưng mà bệnh nhân đau quá rồi, ông ta sắp ngất đến nơi?

Văn Du quay qua trừng mắt:

- Có giỏi thì cậu mổ đi.

Bác sĩ thực tập thở ra không dám nói tiếp. Ngay lúc đó cô y tá mang điện thoại đến.

- Da... đã liên lạc được với bác sĩ Bình.

Du vội chụp lấy ống nói. Chàng nói nhỏ gì đó với bác sĩ Bình một lúc, về căng thẳng giảm bớt. Du quay sang ra lệnh cho chuyên viên gây mê.

- Bắt đầu đi.

Các cô y tá và bác sĩ thực tập bắt đầu chuẩn bị công việc. Trong khi Du vẫn đứng gần cửa trông ngóng. Và gần hai mươi phút sau, Chấn Bình với trán lấm tấm mồ hôi mới bắt đầu xuất hiện.

- Chuyện gì vậy Dủ - Bình vừa bước vào cửa vừa nhăn mặt nói - Cái chuyện giải phẫu lấy mảnh xương vụn ra. Chúng ta hợp tác qua đã nhiều lần, tại sao cậu cứ mãi cần có tôi vậy?

Du chỉ nói:

- Bệnh nhân đang chờ chúng ta, cái gì một chút nữa sẽ nói sau.

Và rõ ràng như vậy. Bệnh nhân được gây mê đang thêm thiếp nằm chờ. Chấn Bình và Văn Du vội thay áo, mang khẩu trang, găng tay... Rồi bắt đầu làm việc. Cả hai đều có vẻ căng thẳng, nhưng mọi thứ đều được Chấn Bình khởi đầu trước. Du chỉ làm theo.

Cuộc giải phẫu chỉ hơn tiểu phẫu một chút, nên mọi thứ cũng khá đơn giản. Xương vụn được gắp ra hết, không để sót, xong vết thương được khâu lại. Bệnh nhân được đẩy ra ngoài. Chấn Bình và Văn Du bước theo sau.

- Văn Du này, lần sau không thể để chuyện này xảy ra một lần nữa nhé - Chấn Bình nghiêm túc nói - Thế này chẳng ích

lợi gì. Tôi bận mà cậu cứ chần chờ đợi tôi, chỉ gây khổ cho bệnh nhân thôi.

Văn Du nói:

- Nhưng mà từ nào tới giờ, ca mổ nào cũng có hai đứa hợp tác mà?

- Từ đây về sau tôi không muốn hợp tác nữa - Chấn Bình lắc đầu nói - Chúng ta cần phải tách ra, mỗi người có phần việc của mình, thế này mất năng suất quá!

Văn Du giật mình:

- Nhưng mà hợp tác hay hơn chứ? Công việc sẽ tốt hơn.

- Đã năm năm rồi cậu còn chưa tự tin được ư? - Chấn Bình nói - Tất cả những người cùng học chung với ta, ai cũng làm việc này một cách riêng rẽ.

- Nhưng tôi thấy hợp tác dù gì cũng hay hơn - Văn Du nói, rồi chột hỏi - Anh Bình, có phải anh bức tôi chuyện gì à?

- Không có chuyện đó, vì chúng ta đã là bạn nhau hơn mười mấy năm qua.

- Vậy thì tại sao ta lại không tiếp tục hợp tác? - Du hỏi - Anh nên nhớ là tôi đang chuẩn bị xây một bệnh viện từ thiện, mà ở đây cũng đang rất cần đến anh.

Chấn Bình lắc đầu:

- Anh phải hiểu là tôi khác anh. Tôi thích làm một bác sĩ bình thường, không vì danh lợi hơn.

- Tôi biết điều đó.

- Ngày xưa mẹ tôi cũng đã được một bác sĩ vô danh cứu thoát chết. Tôi nhớ mãi chuyện đó. Và bây giờ tôi cũng chỉ muốn là một bác sĩ thanh bần, vô vị lợi...

- Anh Bình, tôi thật không hiểu...

- Nhưng tôi thì hiểu. Càng lúc tôi càng thấy rõ là cách nghĩ và lý tưởng sống của tôi và anh khác hẳn nhau. Vì vậy có tiếp tục hợp tác với nhau, chẳng có ích lợi gì.

Du có vẻ không vui.

- Có phải là anh cho rằng chuyện tôi xây nhà thương từ thiện là một chuyện vụ lợi?

- Mỗi người có một chí hướng riêng, tôi không muốn can thiệp vào chuyện riêng của anh. Nhưng với tôi thì chỉ cần tròn trách nhiệm của một y sĩ là tôi hài lòng rồi.

Họ cùng trở về văn phòng của bác sĩ Chuyên. Văn Du thăm dò:

- Tôi chẳng còn hy vọng gì để thuyết phục anh à?

- Đừng thuyết phục vô ích - Chấn Bình vừa cười vừa nói - Tôi chỉ thấy là muốn làm một thầy thuốc tốt thì phải có tinh thần độc lập. Và tôi nghĩ là... không khó khăn lắm với bạn đâu.

Văn Du tự ái:

- Dĩ nhiên là vậy, làm gì có chuyện khó khăn?

- Vậy thì tốt - Chấn Bình vỗ vai Du nói - Tôi nghĩ là với sự thông minh và khéo léo xoay sở của bạn, rồi bạn sẽ hơn cả tôi.

- Chấn Bình!

Du định nói gì đó nhưng lại thôi. Bởi vì chàng biết có thuyết phục nữa cũng vô ích. Chấn Bình đã có ý rút lui. Và cái hay nhất bây giờ là giấu kín trong lòng.

Chấn Bình đứng dậy:

- Thôi, bây giờ tôi phải trở lại kiểm tra vết mổ cũ của bệnh nhân tôi. Còn anh, anh hãy suy nghĩ kỹ xem những gì tôi nói đúng không? một bác sĩ tốt và giỏi không nên có tinh thần ý lại vào người khác.

Rồi Bình bỏ ra ngoài. Cánh cửa lò xo bật lại như quả bom đập mạnh vào lồng ngực Dự "Tinh thần ý lại"! Rõ ràng là Chấn Bình đã nhìn rõ được tim đen của Dự Cái yếu điểm đó sò sò hiện rõ trong mắt Bình. Chuyện Du sợ máu, sợ mùi thuốc mê... sợ cả những dự cụ mỗ... Bình đã biết hết. Không có gì qua mặt được hần! Cái tinh thần ý lại...

Văn Du nghĩ và chột tái mặt. Bây giờ thì Du không còn sợ chuyện Bình từ chối hợp tác, bởi vì chàng có thể nhờ một bác sĩ khác. Nhưng Du sợ... Du không muốn Bình thấy rõ nhược điểm của mình. Không được! Vì vậy có thể phá hoại cả một cơ đồ mà Du vừa xây. Mấy ngày qua, Du đã sáng chói như mặt trời mới mọc. ánh sáng rực rỡ. Vậy thì phải làm sao đây? Chắc chắn là không thể một ai che chắn, phá vỡ. Du sắp thành công và phải thành công. Du bắt đầu cảm thấy bất an. Chấn Bình tuy không nói thẳng ra, nhưng rõ là hần đã trông thấy cả tim đen của chàng. Du sợ một ngày nào đó Bình sẽ lật tẩy, giở mặt nạ của hần. Một trái tim vụ lợi hám danh mà bất tài. Không thể để hần làm chuyện đó khi cò sắp đến tay. Nhiều người muốn đạt đến mục đích họ bất chấp thủ đoạn. Muốn thành công phải đạp đổ mọi trở ngại. Thì ta cũng vậy, đâu có gì là tàn nhẫn? Cạnh tranh xã hội mà...

Nhưng trở ngại ở đây là gì?

Chấn Bình sẽ là một nhân vật nguy hiểm. Là trở ngại. Vậy thì... Du nghĩ, mà mắt đỏ ngầu. Chàng ngồi xuống ghế. Cố trấn tĩnh, vận dụng mọi tư tưởng. Du không còn thấy Bình là bạn. Chỉ cảm thấy Chấn Bình cố tình muốn hạ nhục chàng. Một bác sĩ nội khoa mà chẳng biết giải phẫu. Có phải quá hoang đường không?

Vậy thì phải làm sao? Chỉ có nước là khử hấn thôi! Đúng rồi, phải khử hấn. Cái ý niệm đó lảng vảng rồi động lại. Như một quyết định không thể không thi hành.

Vấn đề ở đây là phải khử bằng cách nào, mà không để lại một chứng tích?

Và Du cứ ngồi đấy suy nghĩ. Cuối cùng chàng cũng tìm được một phương thức. Du cười nhạt.

Ngay lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo vang.

- Alô! Ai đấy, bác sĩ Du đây.

- à, anh Du, em là Mỹ Dung đây.

Tiếng của Mỹ Dung nũng nịu ở đầu dây bên kia vọng lại làm Du bót căng thẳng.

- Mỹ Dung đấy à? Có chuyện gì vậy em?

- Tối nay em sẽ mở tiệc ở nhà, một buổi tiệc khá đặc biệt, rất có lợi cho tương lai anh.

- Vậy à?

- Vâng. Và con một điều đặc biệt mà lúc đó mới cho anh biết -

Mỹ Dung bí mật nói, Du tò mò.

- Cho biết ngay bây giờ không được à?
- Không được, anh thay áo đi rồi lại em ngay nhé.

Dung nói rồi cúp máy.

Du nhìn vào đồng hồ. Chưa đến giờ tan sở. Nhưng Du cũng không còn thiết tha lắm với công việc ở bệnh viện. Cái chức danh giám đốc đang chờ chàng.

Và Du vội thay áo đi ra ngoài. Ngang qua phòng nội khoa, chàng thấy trưởng phòng và Bình đang nói chuyện. Chợt nhiên không hiểu sao Du cúi mặt nhìn xuống. Có lẽ vì mặc cảm. Và cái ý niệm khừ Bình như càng cương quyết hơn trong đầu chàng.

Du hiểu Bình là một trở ngại lớn trên con đường tiến thân của chàng. Không đẩy tảng đá đó xuống vực là Du sẽ không bao giờ trèo cao được.

Rồi Du ra bãi xe lấy xe chạy về nhà. Tiệc ở nhà Mỹ Dung, chắc chắn có những nhân vật quan trọng. Du phải ăn mặc cho phải lễ. Gần đến nhà, Du chợt thấy Tinh Nhược. Chàng định phớt lờ, nhưng Nhược đã chặn xe.

- Anh Du, dừng xe lại cho có giang đi.

Bất đắc dĩ Du phải dừng lại, nhưng nói:

- Nhanh lên, tôi đang bận lắm.

Tinh Nhược không chấp. Miễn sao có phương tiện thoải mái về nhà là được.

- Cảm ơn anh nhé! Bằng không tôi phải lội bộ về nhà, mệt chết đi được.

o0o

Lúc Văn Du đến nhà Mỹ Dung thì cô nàng đã chuẩn bị xong. Nhưng Du vẫn giả vờ hỏi:

- Anh phụ được gì cho em không?

- Không cần, bây giờ hay nhất là anh chuẩn bị một diễn văn ngắn, để một chút nói với đám đông.

- Diễn văn về đề tài gì?

- Anh quên là chúng mình đang phát động một buổi lạc quyên ư? Tối nay quan khách đến đây toàn là phu nhân của các vị tai to mặt lớn.

- Tại sao lại mời các bà?

- Anh khờ thật - Mỹ Dung nói - Kinh nghiệm cho thấy các bà lúc nào cũng thích làm chuyện từ thiện hơn là các ông, họ quyên góp cũng mạnh tay hơn.

- Vậy à?

- Vâng, và tối nay có mẹ em tham gia nữa.

Dung nói. Du phải cảm phục sự đảm đang của Dung. Chàng biết buổi dạ hội tối hôm nay thế nào rồi cũng thành công.

o0o

Khách khứa lục đục kéo đến. Phần lớn là các cô các bà với những chuỗi xoàn, những hạt kim cương lấp lánh trên cổ. Mỹ Dung, mẹ và cả Du phải quay quắt giữa mọi người.

"Xin cảm ơn quý vị đã chịu nhín chút thời gian đến đây. Điều đó chứng tỏ lòng vị tha hiếu thiện của các vị rất to lớn. Tất cả chúng ta ở đây đều có cùng một mục đích, đấy là chia sẻ bớt nỗi khổ đau của xã hội, giúp đỡ những người nghèo đói khó khăn, tránh khỏi bệnh tật mà vui sống...

Tôi biết đa số các vị Ở đây đều đã từng là bệnh nhân. Các vị biết thế nào là nỗi khổ đau khi bệnh tật. Nhưng nếu chẳng có sự giúp tay của các vị thì giấc mộng kia sẽ không thực hiện được, và như vậy sẽ tội cho những bệnh nhân nghèo biết bao... "

Du nói rất nhiều. Chàng vừa dứt lời thì tiếng vỗ tay vồn vã. Mỹ Dung đứng dậy khoi mào trước.

- Để yểm trợ cho kế hoạch của bác sĩ Văn Du, tôi và mẹ tôi đồng ý đóng hai mươi triệu đồng cho việc xây dựng bệnh viện này.

Tiếng vỗ tay vang lên và lập tức những cánh tay khác đưa lên. Trong công tác từ thiện, chẳng ai chịu kém ai. Không phải chỉ thuần vì lòng thương người mà đó là sĩ diện, tự ái, là phong độ nhà giàu... Và lần lượt những số tiền hai triệu, năm triệu, mười triệu được xướng lên với tên họ nhà hảo tâm. Khi màn kịch kết thúc thì kết quả rõ đã khá lạc quan. Bước đầu Văn Du đã thu được hơn tám trăm triệu. Nếu chuyện mà tiến hành thuận lợi mãi thế này, chẳng sớm thì chầy, cái bệnh viện mơ ước của Du cũng sẽ thực hiện được.

Sau buổi lạc quyên là màn tiệc. Mười giờ khuya mới chấm dứt. Văn Du bá lấy vai Mỹ Dung, âu yếm nói:

- Mỹ Dung, anh không ngờ em lại tuyệt vời như vậy.

Mỹ Dung kiêu hãnh:

- Đấy chỉ mới là bước khởi đầu. Em định là mỗi tuần lễ, em sẽ tổ chức một buổi tiệc thế này. Mời toàn những tay có máu mặt, mấy cơ sở từ thiện trong và ngoài nước đến dự. Và như vậy, không sớm thì muộn, cái bệnh viện anh mong đợi sẽ hình thành.

Du siết mạnh vai Dung:

- Anh biết nói thế nào để cảm ơn em?

- Sao lại nói tiếng cảm ơn? Em là vị hôn thê của anh thì phải phụ giúp sự nghiệp anh chứ?

Dung nói, Du thành thật thú nhận:

- Nhưng có điều em không biết, lúc đầu anh đã đánh giá lầm về em. Anh tưởng em là con nhà giàu, chắc không quen việc xã hội. Em sẽ chẳng giúp được gì cho anh.

- Em biết rồi, nhưng đấy đâu phải chỉ là cách nhìn của riêng anh. Ai cũng cho là con nhà giàu chỉ ăn chơi - Dung nói - Chính vì vậy mà em càng phải chứng tỏ cho anh thấy khả năng của mình.

Rồi Dung cười nói với Du:

- Nói thật, em cũng rất nể phục anh. Vì em biết anh đến với em không phải chỉ vì tiền.

Lời của Dung làm Du cảm động:

- Em nghĩ vậy thì tốt. Anh càng yêu quý em hơn.

Và Du cúi xuống hôn Dung.

o0o

Tinh Nhược tan học về. Trên đường gặp Diệt. Nàng chỉ gật đầu chào rồi bước đi. Nhược biết tính Diệt, nàng không muốn tiếp tục gặp rắc rối, mặc dù rất có cảm tình với anh chàng.

Vào nhà, vòng qua hồ bơi, Nhược nghe có tiếng cười nói của cha mẹ, anh Nghi và cả người lạ từ trong nhà vọng ra. Hôm nay tiệc tùng ư? Nhược tò mò bước vào phòng khách.

-Ồ! Cô em gái của tôi!

Vừa thấy Nhược, Nghi đã kêu lên. Nhược nhìn sang mẹ, mẹ cũng đang cười.

- Tinh Nhược này, con xem ai nè?

Ngồi cạnh cha là một thanh niên trẻ, cao ráo, cao hơn cả Nghi.

- Phải anh William không?

Nhược hỏi. Gã thanh niên đứng dậy, tự nhiên bước tới nắm lấy tay Nhược.

- Đúng vậy, còn em là cô em họ Tinh Nhược của anh phải không? Anh không ngờ em đẹp như vậy!

Nhược dù tính con trai nhưng cũng không quen với chất quá tự nhiên của William. Nàng lùi ra sau một chút, nhưng gã con trai kia không thấy sự khác biệt đó, chỉ nói:

- Tinh Nhược này, chúng ta sẽ là bạn nhau nhé?

Nghi cười phụ họa hỏi William:

- Đây, Nhược nó thích hát lắm đấy, còn anh? Anh biết không?

- Hát à? Tôi hát cũng được lắm. Ngoài hát ra tôi còn biết khiêu vũ nữa.

William nói rồi bắt đầu lắc mông một cách tự nhiên làm mọi người cười ồ.

- Nhà có đàn chứ? Tối nay tôi sẽ trở tài hát cho Nhượng xem.

Nghi chen vào:

- Nếu cậu muốn được lòng Nhượng, cậu phải biết cả dân ca nữa đấy.

- Chuyện đó không khó, tôi sẽ học.

Cha mẹ Nhượng khá tế nhị, muốn dành riêng không gian cho bọn trẻ nên đứng dậy nói:

- Mấy đứa ngồi đây chơi, cha mẹ vào trong. Năm giờ chiều nay chúng ta sẽ đến nhà hàng đấy. Gọi là có tiệc mừng cháu William về đây.

Nhượng nghe nói đi nhà hàng là thích thú, reo lên:

- Vậy thì tuyệt!

Nhưng lúc đó Nghi cũng đứng dậy nói:

- Tôi có hẹn với bạn gái, không thể ngồi lại đây.

Chỉ còn lại mình Nhượng với William. Nhượng dù vừa có cảm tình với ông anh họ xa lạ này, nhưng vì lý do giao tế cũng không thể bỏ đi. Nhượng hơi bực mình. Trong khi William nhìn theo Nghi nói:

- Anh trai cô chứng chặc như người lớn đấy.

- Vâng. Nhưng anh ấy chỉ muốn một mình mình là đàn ông thôi.
- Nghĩa là sao?
- Anh ấy chê là tôi không có tính con gái.
- Nhược thích đàn hát dân ca như vậy cũng con gái lắm rồi?
- Nhưng anh ấy muốn tôi con gái hơn.
- Tôi lại thích có một người bạn như Nhược.
- Vậy à?

William nhìn Nhược nháy mắt. Ngay từ đầu William đã có cảm tình với Nhược.

CHƯƠNG 4

Hôm ấy Văn Diệt ở nhà và phải tiếp một vị khách từng nghe tên, nhưng lại không quen.

Đấy là bác sĩ Huỳnh Chấn Bình.

Đúng ra thì Huỳnh Chấn Bình đến là để tìm Du, nhưng vì Du không có ở nhà, mà ông Dịch Sanh lại bận việc ở sau nông trại nên Diệt phải tiếp.

Chấn Bình mở lời:

- Tối nay tôi và anh Du đều có ca trực đêm, nên tôi tưởng là Du sẽ có mặt ở nhà. Tôi định tìm Du để thảo luận một vài sự việc.

Văn Diệt hơi ngạc nhiên:

- Thường khi anh và anh Du đều gặp nhau ở bệnh viện cơ mà? Tại sao không nói chuyện ở đấy có phải gọn hơn không?

- Đã mười ngày qua chúng tôi không gặp nhau - Chấn Bình có vẻ bứt rứt nói - Tôi nghĩ là... Du cố tình muốn lánh mặt tôi.

- Thế à?

- Vâng - Bình lại tiếp - Bởi vì có nhiều vấn đề tôi cần giải thích. Tôi không muốn giữa tôi và Du có sự hiểu lầm. Chúng tôi đã từng cộng tác nhau trong việc chữa chạy cho bệnh nhân hơn năm năm qua.

- Hai người đã có sự xung đột?

- Cũng chưa có gì - Chấn Bình nói - Tôi chỉ mới đề nghị với Du là chấm dứt sự hợp tác, mỗi người nên trị liệu bệnh nhân một cách riêng rẽ. Vì sự hợp tác nhiều khi làm cho con người hay ỷ lại, không dám hoạt động một cách độc lập, nhưng Văn Du không đồng ý và hình như anh ấy đang giận tôi.

Văn Diệt yên lặng. Chàng cảm thấy có cái gì đó không bình thường trong chuyện này. Một bác sĩ có thực tài, có tên tuổi lẫy lừng thì sao lại bắt buộc phải có người cộng tác mới làm việc được? Không lẽ không có Chấn Bình, Du chẳng làm gì được cả sao?

- Thường khi hai người cộng tác nhau trong lĩnh vực nào? - Diệt hỏi.

- Chủ yếu là giải phẫu. Không chỉ là những ca giải phẫu phức tạp.

Và Bình nói như giải thích thêm.

- Không phải tôi chấm dứt chuyện cộng tác này là để cho mình nổi tiếng hơn. Thú thật với cậu, tôi không màng đến những hư danh đó đâu. Nhưng tại vì lúc gần đây có nhiều người họ nói lại với tôi, họ bảo là Văn Du nói tôi ganh tị với Du... Thật ra thì chúng tôi hành nghề y là để cứu chúng sinh, phục vụ sức khỏe cho người khác. Ở đó làm gì có chuyện ganh tị? Bên cạnh đó tôi còn khám phá thấy một điều khác là... Lúc gần đây Văn Du hay ỷ lại.

Chấn Bình nói đến đây dừng lại. Diệt hiểu Bình không thể nói xấu Du, nhất là trước mặt em trai người mình đề cập đến. Bình lại là bạn của Du hơn mười năm qua.

- Mỗi một bác sĩ là một chiến sĩ trong mặt trận chống lại bệnh tật. Cần phải tác chiến độc lập, chỉ có tình huống khó khăn lắm mới phải phối hợp với người khác - Chấn Bình tiếp tục nói - Chính vì vậy không thể ỷ lại bạn bè. Tôi chấm dứt chuyện cộng tác với Du là vì cậu ấy. Tại anh không biết, có nhiều ca, bệnh nhân nằm quằn quại ở đấy mà Du cứ chờ tôi. Đó là một sự việc không thể chấp nhận được. Và cũng vì thế mà tôi muốn Du phải độc lập hành động, không ỷ lại ai cả.

Văn Diệt lắc đầu:

- Tôi không ngờ anh Du lại như vậy.

Chấn Bình ngẫm nghĩ rồi tiếp:

- Cũng có thể là vì Văn Du quá nôn nóng được thành công. Cậu cũng thấy đấy, ngay cái chuyện tổ chức lạc quyền, Du đã đi quá xa cái nghề nghiệp của mình. Du muốn được nổi tiếng. Tôi thì khác. Tôi không nghĩ như Du đâu. Nhưng nếu thật sự Du muốn tự mình một cõi thì cũng được đi. Nhưng phải đầy đủ bản lĩnh. ý tôi thì chỉ như vậy, nhưng tôi sợ Du hiểu lầm nên định đến đây giải thích thêm.

- Anh thấy cần giải thích?

- Vâng, vì chúng tôi đều là bạn lâu năm, tôi không muốn ai hiểu lầm ai cả.

Văn Diệt suy nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ không giải thích gì hết. Bởi vì mình nghĩ đúng làm đúng thì có gì phải giải thích.

- Nhưng tôi và Du là bạn.

- Bạn bè thì phải có tính song phương. Nếu bây giờ anh hiểu

lầm, anh không coi tôi là bạn nữa thì có giải thích cũng nào có ích lợi gì? Và lại tính của anh Du tôi khá rõ.

Chấn Bình nhìn Diệt, suy nghĩ rồi nói:

- Có lẽ cậu nói đúng. Tôi cũng đã cân nhắc và thấy là mình cũng chẳng có gì là sai trái.

Chấn Bình đứng dậy.

- Nhưng dù gì tôi cũng mong là Văn Du một ngày nào đó sẽ hiểu cho tôi.

Văn Diệt gật đầu. Chàng tiễn Bình ra tận cổng rồi mới quay vào nhà.

o0o

Bên kia hàng rào đang vọng ra tiếng hát của Tinh Nhược và ông anh họ William. Diệt thấy từ ngày có ông anh họ Ở nước ngoài quay về, Nhược không còn qua quấy rầy chàng nữa. Vậy cũng tốt! Nhưng không hiểu sao rồi Diệt lại thấy hay bức dọc hơn.

Diệt trở về phòng riêng, khép kín cửa sổ lại, không muốn bắt cứ một âm thanh nào bên ngoài, nhất là tiếng hát lọt vào. Diệt lấy sách ra đọc, nhưng chẳng có một chữ nào lọt được vào đầu.

Có tiếng còi xe hơi ngoài cổng. Vậy là Văn Du đã về. Diệt không biết là Du có gặp Bình trong nhà đi ra không? Và Diệt mở cửa phòng, ra đứng ngoài cửa chờ.

Du hôm nay có vẻ thật vui, trong bộ vest thẳng nếp. Vừa đi vừa huýt sáo. Thấy Diệt, Du có vẻ ngạc nhiên:

- Ồ! Diệt, cậu làm gì đứng đấy vậy?

Diệt. nhìn anh thăm dò:

- Huỳnh Chấn Bình vừa đến tìm anh.

- Hắn đến đây làm gì? - Du kêu lên - Cái con người ích kỷ đó.

- Anh ấy nói muốn gặp anh...

- Gặp tôi? - Du chau mày, rồi cười nhạt - Có phải để van xin một sự tiếp tục cộng tác? Khi mà tất cả bệnh nhân đến bệnh viện đều đòi hỏi chỉ phải tôi chữa chạy?

- Không phải như vậy - Diệt lắc đầu nói - Anh ấy chỉ muốn giải thích cho anh thấy sự chấm dứt hợp tác kia là chỉ vì anh, vì muốn giúp đỡ anh.

- Giúp đỡ cái con khỉ! - Văn Du đỏ mặt nói, khi nghĩ đến chuyện Bình đến đây để lật tẩy hắn trước mặt em trai - Hắn nói thì nghe ngon lắm, nhưng thật ra bệnh nhân nào có biết hắn đâu, họ chỉ tìm tôi.

- Anh ấy bảo không quan trọng hóa chuyện đó - Diệt nói - Anh Bình bảo là mình chỉ muốn làm tròn trách vụ của một người bác sĩ chân chính thôi.

Lời của Diệt làm Du giật mình. Vậy có nghĩa là Bình đến đây đã nói rất nhiều. Du tái mặt hỏi:

- Cậu nói gì thế? Ai là bác sĩ chân chính còn ai không?

Văn Diệt lắc đầu:

- Em thì nghĩ cả anh và anh Bình đều là những bác sĩ chân chính cả. Có điều cách nghĩ và cách làm của hai người khác

nhau thôi.

Văn Du không tin nhìn em:

- Nhưng tay Bình đến đây nói gì với em chứ?

- Anh ấy là người thế nào anh đã biết rồi. Anh Bình không nói xấu người vắng mặt trước người khác. Vì vậy anh cần phải tin anh Bình chẳng nói gì về anh trước mặt em.

Điệt nói, nhưng Du lại nhìn Diệt với đôi mắt giận dữ, như nhìn đồng lõa của kẻ thù mình. Du nghiêng răng nói:

- Hắn mà có nói gì thì cũng mặc xác hắn. Nhưng tôi mong là câu tốt nhất không nên xía vô chuyện của tôi.

Rồi Du giận dữ bỏ ra ngoài. Diệt trở vào phòng, ngồi xuống xem sách. Du háo thắng, Diệt biết. Nhưng mà cái chuyện Bình nói cũng nào có gì đến độ phải phẫn nộ đến độ như vậy đâu? Sao vậy?

Đến giờ cơm tối, Du lại đi ra ngoài. Trên bàn ăn chỉ có Diệt và ông Dịch Sanh. Diệt thấy cha không được vui nên không dám lên tiếng. Vì chàng biết trong những trường hợp thế này, sự góp ý của mình thường chỉ đưa đến những bất lợi thôi. Vì vậy, Diệt cầm cúi ăn.

Nhưng rồi Diệt nghe cha thở dài, rồi nói:

- Trồng cải xanh mà cũng thất bại nữa. Vậy thì có cái gì sống được trên mảnh đất chai này chứ?

Điệt nhìn lên. Dáng dấp phờ phạc của cha làm chàng không đành lòng, nói:

- Sao ta không nghiên cứu kỹ? Tìm hiểu nguyên nhân xem tại

sao?

- Có tìm ra nguyên nhân cũng thất bại - Ông Dịch Sanh lại thờ dài - Kỳ cục thật. Cũng là đất mà sao hạt giống nào gieo xuống lại chỉ trơ ra, không nảy được mầm, sao kỳ vậy chứ?

Diệt liếm nhẹ mép, nói:

- Có lẽ loại đất này không trồng cái được cha ạ.

- Vậy theo con thì trồng gì nào?

ông Dịch Sanh hỏi, rồi chột nổi nóng, nói to:

- Đã bảo con học Y, con không học. Vậy thì quay sang nghề nông. Nhà ta có nông trại mà con chẳng giúp ích được gì cả. Con thật chẳng bằng một góc của thằng Du.

Diệt ngẩn người. Chàng biết cha thương anh Du, bất mãn mình. Nhưng trút tội thế này thì bất công quá. Học cái gì cũng là học, cũng giúp ích được đời. Diệt có lêu lổng bỏ bê đâu? Chẳng qua chàng chưa tốt nghiệp, chưa tìm được việc làm, chứ chưa hẳn ngành học của chàng kém hơn ngành Y.

Nhưng Diệt không muốn tranh luận. Vì có tranh luận cũng vô ích. Diệt biết rõ cái tính cố chấp của cha. Và thế là Diệt lại cúi xuống tiếp tục dùng com, nhưng cái thái độ yên lặng của Diệt lại làm ông Sanh nổi nóng.

- Con chẳng giúp ích gì được cho ta cả. Không những thế có phải con thấy ta thất bại thế này, con còn vui nữa phải không?

Diệt thấy oan ức, nhưng cố dần xuống, chỉ nói:

- Con đâu làm sao như vậy? Con cũng thấy buồn lắm chứ?

- Buồn à? Nhưng như vậy có ích lợi gì? Có chuyên biến thế cò được đâu? Ta thật lấy làm tiếc. Sinh con ra, cho ăn học, ta cũng chẳng mong chuyện đáp đền. Nhưng ít ra con cũng phải nghĩ đến ta một chút chứ?

- Da...

- Dạ cái gì? Trước mặt thì làm bộ ngoan ngoãn, vâng vâng dạ dạ, nhưng trong bụng lại rửa thềm cái lão già này thì có...

ông Dịch Sanh nói. Và lần này thì Diệt không thể nào ngồi nán lại. Chàng đứng dậy.

- Con xin phép cha!

Rồi bước nhanh về phía phòng mình. Diệt thấy thật mệt mỏi. Cha quá bất công, những con giận dữ cứ trút lên người chàng. Không khí trong nhà ngột thở quá. Diệt muốn phát điên. Chàng cứ ngồi đấy ôm đầu, nhắm mắt lại. Thật lâu, mới lấy lại được bình thản. Những tình huống này xảy ra nhiều và Diệt đã quen rồi. Diệt gần như chai lì, nhưng vẫn thấy đau khổ. Thành kiến! Thiên vi... Không ai cảm thông, cũng chẳng ai giải quyết được ngoài bản thân. Nhưng phải giải quyết thế nào mới hợp lý? Bởi vì giữa cha và chàng có khoảng cách. Khoảng cách rất rộng, nhưng Diệt yêu cha, Diệt lại không thể bỏ cha.

Và Diệt cứ thế rồi thiếp đi lúc nào không biết. Cho đến lúc giật mình thức dậy thì trời đã sáng hẳn. Tối qua anh Du trực đêm hẳn sáng nay chưa về. Còn chả Giờ này hẳn cũng chưa dậy.

Diệt vội vã đi làm vệ sinh. Sáng nay có giờ học sớm. Diệt bước ngang qua phòng cha, thấy cửa phòng khép kín. Nhưng

Diệt vẫn không ngạc nhiên. Chàng nghĩ có lẽ vì sự thất bại của nông trại, nên tối qua cha không ngủ được, dậy muộn thôi.

Diệt ôm vớ đi ra cổng. Ngang qua một sạp báo, chợt cái tit lớn ở tờ báo buổi sáng đập mạnh vào mắt Diệt: "Một bác sĩ ở bệnh viện X trượt chân ngã từ lầu xuống trọng thương" Bệnh viện X? Tức là bệnh viện nơi anh Du làm việc? Diệt vội mua lấy một tờ và trèo lên xe buýt.

Trên đường đến trường, Diệt mở tờ báo ra xem: "Chuyện xảy ra lúc trời tờ mờ sáng..." (Nghĩa là trong cái ca trực của Chấn Bình và anh Văn Du). "Một vị bác sĩ trẻ, nhận được tin cấp cứu khẩn cấp. Có lẽ vì quá hấp tấp, cũng có thể vì thiếu ánh sáng nên vị bác sĩ trên đã trượt chân ngã từ trên cầu thang xuống, thương tích khá trầm trọng."

Văn Diệt nhìn lên, ngạc nhiên. Bài báo dài thế mà sao chẳng đề cập đến tên nạn nhân? Chàng vội tìm xuống cột dưới mới thấy hàng chữ khác: "Vết thương ở đầu của bác sĩ Huỳnh Chấn Bình khá nặng. Hiện đang được bác sĩ Lê Văn Du tận tình cứu chữa..."

Văn Diệt bàng hoàng. Có một cái gì đó, hình như là cảm giác sợ hãi len qua đầu. Đây có thật sự là một tai nạn không? Hôm qua, chính Chấn Bình đã đến nhà tìm Văn Dụ Giữa hai người đang có chuyện bức xúc. Một tai nạn tình cờ ngẫu nhiên?

Diệt nắm chặt tờ báo trên tay. Chàng không còn ý định đến lớp. Mà muốn đến ngay bệnh viện. Diệt muốn làm sáng tỏ một thắc mắc.

Thế là Diệt xuống xe buýt và chặn ngay một taxi đang chờ đến để tới bệnh viện X.

Đến nơi, Diệt chạy nhanh vào. Chàng hỏi cô y tá trực.

- Bác sĩ Huỳnh Chấn Bình hiện thế nào? Nằm ở phòng số mấy?

Cô y tá nghi ngờ nhìn Diệt.

- Bác sĩ Bình còn chưa tỉnh nên chưa được tiếp khách.

- Thế còn bác sĩ Văn Du?

Diệt hỏi lớn. Cô y tá nói:

- Bác sĩ Du hiện ở văn phòng, nhưng ông là ai chứ?

Văn Diệt không trả lời, đi thẳng đến phòng bác sĩ. Đến nơi Diệt trông thấy Du, hỏi ngay:

- Sao? Anh Chấn Bình đã thế nào?

Lúc đó, thái độ của Du rất thiếu nã.

- Thật tình tôi không ngờ chuyện lại có thể như vậy. Mới tối qua hai người còn nói chuyện vui vẻ. Chúng tôi đã trao đổi và cảm thông nhau, xóa hết những hiểu lầm cũ. Không ngờ đến nửa đêm lại...

- Chuyện thật sự xảy ra như vậy ư?

Văn Diệt không tin sự thay đổi nhanh chóng của ông anh mình.

- Vâng. - Văn Du nhìn xuống, nói - Bởi vì giữa chúng tôi có mỗi thâm tình cũ. Chuyện gì cũng đâu thể kéo dài lâu.

- Thế diễn biến câu chuyện ra sao?

- Anh ấy trượt chân lăn từ cầu thang xuống, nên bị chấn thương sọ não. Lúc tôi đến nơi thì anh ấy đã mê man.

- Anh là người đầu tiên phát hiện à?

Văn Diệt giật mình hỏi. Nhưng Văn Du lắc đầu:

- Anh ấy đi thật lâu không quay lại, trong khi bệnh nhân cứ bấm chuông gọi bác sĩ. Thế là tôi và một cô y tá chạy xuống. Lúc đến cầu thang thấy Chấn Bình nằm đấy. Phần ngoại thương thì chẳng có gì, nhưng phần chấn thương bên trong thì rất trầm trọng. Diệt ạ, cậu phải biết là tôi đã làm hết sức mình.

Văn Diệt thở ra. Diệt thấy không ổn. Bởi vì chàng biết, chỉ cách đây mấy hôm, Du và Bình đã gây nhau.

- Như vậy sẽ thế nào?

- Bình sẽ không chết - Văn Du kết luận - Nhưng không thể tiếp tục hành nghề.

- Tại sao?

- Có lẽ anh ta sẽ mất trí.

- Anh muốn nói là Bình sẽ sống đòi thực vật? Chẳng còn biết gì nữa cả?

Diệt bàng hoàng.

- Có thể như vậy - Du nói - Với trình độ y học hiện đại, cũng chưa đủ để phục nguyên.

Diệt lặng người không nói. Du lại tiếp:

- Nếu thực sự như vậy thì... tôi sẽ phải tổ chức một buổi lạc

quyên khác. Như cậu biết đấy, Bình hiện chỉ còn một người mẹ già. Vì vậy ta cần phải lo lắng cho cuộc sống của họ.

Điệt nhìn Du rồi lặng lẽ bỏ đi ra ngoài. Cái thái độ của anh Du có vẻ nhiệt tình, lo lắng cho bạn. Lạc quyên? Chăm sóc đời sống cho cả hai mẹ con Chấn Bình? Chuyện đó nếu Bình còn nhận thức, hẳn Bình không vui đâu. Nhưng đời cũng éo le thật. Làm bác sĩ đã cứu độ bao nhiêu người, vậy mà đến khi chuyện xảy ra với chính bản thân lại bất lực. Bây giờ phải nhờ vả người khác. Nhưng Diệt biết rất rõ bản chất ông anh ruột mình. Lạc quyên? Từ thiện? Tất cả có đúng xuất từ tấm lòng thành? Hay chẳng qua chỉ là một sự lợi dụng?

Cạnh đó, Diệt còn thắc mắc khác. Chấn Bình có thật sự vô ý vấp ngã chẳng? Chẳng ai chứng kiến, nên chẳng ai có thể khẳng định điều đó được.

Và trên đường về trường, Diệt chợt thấy gió thu sao lạnh quá. Những lời đối thoại ban nãy của Du đầy kịch tính. Du nói chuyện với em ruột mà chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Diệt. Không những thế Diệt lại thấy như Du đã ở trong một cái mặt nạ khác.

Điệt bước nhanh lên xe buýt. Và hôm ấy lần đầu tiên Diệt trễ học.

oOo

Nghi và một cô gái thật bốc lửa bước vào vũ trường.

Cô gái này là một ngôi sao điện ảnh mới nổi. Cái thân hình hấp dẫn của cô ta nổi bật hơn trong chiếc áo dài bằng kim tuyến. Cả hai vừa xuất hiện là mọi cặp mắt như đổ dồn về phía họ ngay.

Bồi bàn sẵn đón. Họ được đưa đến chiếc bàn tốt nhất. Nghi gọi rượu. Rồi trong cái tiếng nhạc êm dịu, họ dìu nhau ra piste nhảy.

Giữa lúc đó, cửa lại mở và một cặp khác bước vào. Nghi vừa nhìn thấy chợt tái mặt. Cô gái hỏi:

- Ai vậy?

- Một người bạn!

Nghi đáp và không muốn nói tên ra. Chàng đưa cô nữ minh tinh kia về bàn, rồi nói:

- Xin lỗi. Tôi cần phải sang đấy hỏi chuyện một chút.

Nghi bước ngay sang bàn cặp mới vào.

- Tường Vy cũng đến đây chơi à?

Vy thấy Nghi, nàng nhìn lên với nụ cười thật tươi:

- à, anh Nghi!

Và quay sang anh bạn trai bên cạnh giới thiệu:

- Còn đây là anh Vương Đại Vỹ.

Nghi nhìn quạ Gã đi với Vy khá bô trai, nhưng cái đẹp của người chính phái chứ không phải dân chơi nên không thích hợp với Vy lắm. Nghi có vẻ xem thường, hất hàm hỏi Vy.

- Bạn mới quen đấy à?

- Bạn cũ - Tường Vy đáp gọn - Quen lâu rồi. Mùa đông này anh Vỹ ra nước ngoài, nên hôm nay rủ anh ấy chơi như một hình thức tiền đưa.

Nghi chỉ về phía cô diễn viên nói:

- Cũng là bạn đấy.

Tường Vy bông đùa:

- Anh đúng là người tình của mọi người.

Nghi nhún vai, rồi nói:

- Bao giờ cần tôi nhớ gọi điện thoại một tiếng.

Nhưng Vy lắc đầu:

- Thôi sang đây đi, cô nàng đang nóng ruột rồi kìa. Người ta bỏ đi rồi mắc công năn nỉ.

- Vậy càng tốt.

Nghi nói, nhưng chàng cũng bỏ đi. Đại Vỹ nhìn theo một cách khó chịu.

- Hắn là ai mà có vẻ trịch thượng thế?

- Một người bạn thôi - Tường Vy cười rồi nói - Đàn ông cần phải rộng rãi một tý. Chuyện ganh tị nên dành cho đàn bà anh ạ.

- Anh không thể không làm chuyện đó được - Vỹ lắc đầu nói - Anh cảm thấy em có vẻ dễ dãi quá. Với bọn ăn chơi đó mình cần nên nghiêm chỉnh một chút.

Tường Vy lắc đầu:

- Sao hôm nay anh lại khó khăn vậy? Anh nên nhớ em chưa là gì của anh nhé?

- Thì bây giờ em gặt đầu đi Anh đã đưa lời cầu hôn lâu rồi?
- Bây giờ thì không được - Vy nói - Vì anh đi nước ngoài mấy năm nữa mới quay về, em còn phải suy nghĩ một cách kỹ càng chứ?
- Còn suy nghĩ gì nữa? - Vỹ nói - Nếu em yêu anh thì gặt đầu, bằng không thì thôi, đơn giản mà?
- Không phải vấn đề yêu hay không yêu. Mà còn bản chất hai người coi có hợp nhau không nữa chứ?

Tường Vy già dặn. Nhưng Vỹ nói:

- Chuyện đó em đừng lo, anh sẽ cố chịu theo ý em.
- Nhưng cỡ nào? Không lẽ chịu suốt một đời người?

Và Vy đứng dậy:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa, mình khiêu vũ đi. Anh cứ ra nước ngoài, em suy nghĩ xong sẽ tính.

Đại Vỹ lắc đầu, thở ra:

- Em rõ là con người tàn nhẫn. Thôi được, nhưng anh mong là em không để anh thất vọng.

Rồi dìu Vy ra sàn nhảy.

Nghi và cô diễn viên kia cũng đang khiêu vũ. Anh chàng trông thấy cặp của Tường Vy bước ra, cố ý xích đến gần hỏi Vy:

- Trao đổi không?

Vy cố tình không trả lời. Chỉ có Đại Vỹ là khó chịu, Vỹ nói:

- Cái anh chàng Nghi này không được đứng đắn, em nên hạn chế tiếp xúc với hắn.

- Anh quên em là ký giả à? Em cần phải tiếp xúc với mọi người. Mà em đã nói với anh, em chưa phải là vợ anh mà, sao kèm kẹp kỹ như vậy?

- Không phải chuyện kèm kẹp, mà là anh muốn mọi chuyện đều tốt đẹp với em thôi. Em nhìn kỹ hắn đi, cái cặp mắt háo sắc kia cho thấy hắn không phải là người đàng hoàng.

- Nhưng anh có biết là... chính đôi mắt đó mới hấp dẫn nữ giới không?

Vy nói, và Đại Vỹ yên lặng. Giữa đám đông chàng không muốn tranh cãi, chỉ nói:

- Anh rất hối hận vì đã đưa em đến đây.

- Sao lại khó chịu thế? - Tường Vy cười nói - Anh không thấy là bây giờ em vẫn trong vòng tay anh ư?

Nhưng cái tình trạng đó duy trì chẳng được bao lâu. Cặp Nghi và cô diễn viên kia đã bỏ đi khỏi quán. Vỹ mừng thầm, tưởng là cuộc vui sẽ tiếp tục. Không ngờ chỉ nhảy thêm một chút, Tường Vy than mệt đòi về.

Vỹ suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được, bây giờ em hãy nói thật với anh, giữa em và tay Nghi đó thế nào?

- Bạn bè! - Tường Vy vừa nhảy lên xe vừa nói - Không có gì khác đâu, anh không thấy là chính hắn cũng có bạn gái hay sao?

Vỹ thở dài:

- Anh thì thấy không đơn giản như vậy? Nếu anh phải thất bại trước tay hắn, thì có lẽ đó là ý trời.

- Anh sao dễ thất vọng như vậy? - Vy cười nói - Biết đâu rồi một ngày nào đấy em sẽ làm thủ tục, mua vé máy bay bay sang đấy tìm anh?

Vỹ chỉ cười buồn:

- Anh mong là sẽ có ngày đó.

Vỹ chỉ đưa Vy đến nhà, rồi quay đi. Nhà của Tường Vy nằm ở lầu hai một chung cư trung cấp nên khá yên tĩnh.

Đội xe Vỹ chạy xong. Vy mới bước lên lầu. Bây giờ chuyện Nghi và cô diễn viên điện ảnh mới quấy rầy Vy. Mặc dù chủ trương tự do, nhưng Vy không khỏi bực mình.

Vậy là Nghi đã có bạn gái mới.

Tường Vy mệt mỏi bước lên cầu thang. Nhưng chưa đến trước nhà thì đã thấy một bóng đen lù lù xuất hiện làm Vy giật mình.

- Giờ này mới về à?

Giọng của Nghi làm Vy nhẹ nhõm:

- Anh đến đây từ bao giờ đấy?

- Nãy giờ - Nghi nói - Thế Vy cho tôi vào nhà chứ?

- Không được - Tường Vy lắc đầu nói - Cha mẹ tôi đang có mặt ở nhà, vào không tiện.

Nghi nhìn Vy:

- Vậy thì chúng ta tìm một địa điểm khác vậy?

- Tùy anh - Vy nói.

Và cả hai xuống lầu gọi xe. Họ đến một hộp đêm khác. Lại tiếp tục quay cuồng trong tiếng nhạc. Vy hỏi:

- Sao anh không tiếp tục với cô diễn viên kia?

- Tại không thích! - Nghi cười nói - Cô ta rục rĩ quá làm mình lu mờ. Vì vậy tôi tìm cách đẩy cô ta đi và quay lại với em.

Vy cũng cười:

- Vậy có nghĩa là từ đây về sau anh nên tìm một cô gái nào đó, bình thường, rất là bình thường để không làm mất hào quang của anh.

- Nhưng bình thường quá đôi lúc lại làm ta thấy nhạt nhẽo.

Nghi nói, rồi bắt đầu hướng mũi về phía Vy:

- Nào nói thật đi, cái gã Vương Đại Vỹ ban nãy chỉ là bạn thôi à?

Vy cười:

- Anh ấy đã từng ngỏ lời cầu hôn.

- Rồi sao? - Nghi chột thấy căng thẳng - Không lẽ cô thật thà chấp nhận chuyện đó?

Vy chỉ nói:

- Anh phải biết, đàn ông đâu phải ông nào cũng chỉ ham vui

như anh.

- Tôi hỏi là Vy chấp nhận chuyện đó chưa thôi?
- Tôi chỉ hứa là sẽ cứu xét.
- Sao lại cứu xét? Nếu đứng trên quan điểm đứng đắn, hấn dám ngỏ lời cầu hôn thì hấn cũng đã đủ can đảm hơn tôi rồi?
- Anh nói đúng, vì vậy tôi cũng chưa từ chối.
- Vậy thì Tường Vy có cùng với hấn xuất ngoại không?
- Đâu có thể quyết định nhanh chóng như vậy.
- Vậy thì định bao giờ? - Nghi cười nói - Chừng nào thì bắt tin cho biết nhé? Dù gì mình cũng là bạn bè.

Một bản nhạc dứt, bản nhạc lại tiếp tục bản khác ngay. Nghi lại thắc mắc:

- Sao Vy không trả lời? Bao giờ nhận lời của Đại Vỹ?

Vy đùa:

- Đến khi nào anh khiến tôi tuyệt vọng!
- Vậy à? - Nghi kêu lên- Nhưng làm sao có chuyện nghiêm trọng như vậy được? Không lẽ Vy yêu tôi thật tình.
- Ồ! Anh yên tâm. Bởi vì nếu thật có chuyện đó, tôi cũng không trách anh.
- Thế thì tốt - Nghi cúi xuống hôn lên trán Vy - Vậy thì nếu lúc nào đó tôi định cưới vợ, người đầu tiên tôi nghĩ đến sẽ là Vy đấy.

- Tiếc thật. Nhưng tôi biết chuyện đó sẽ không bao giờ có.
- Làm sao chắc chắn? - Nghi nói - Tôi mà nổi hứng lên bất tử thì tuyên bố lấy vợ ngay.
- Chuyện đó bao giờ? mười năm hay hai mươi năm nữa?

Nghi cười, rồi chuyển đề tài:

- Thôi, thời gian quý giá lắm. Chúng ta cần tận hưởng, đừng nên nói đến cái chuyện đó nữa.

Sau đó cả hai quay về bàn. Nghi gọi cả một chai Johnny Walker làm Vy ngạc nhiên.

- Anh gọi gì nhiều thế?
- Lâu lâu phải hào phóng một bữa, say một bữa.
- Thôi được!

Tường Vy cũng chợt nổi hứng, thế là cả hai bắt đầu cụng ly. Và chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ sau, cả hai đều say khướt. Nhưng không có nghĩa là chẳng còn tỉnh. Bởi vì sau đấy Nghi đã trả tiền một cách sòng phẳng rồi mới cùng Vy bước ra ngoài. Họ không về nhà mà kéo nhau đến khách sạn. Họ đã hành động một cách vô thức.

Báo chí tiếp tục đăng tin về cái tai nạn đã xảy ra ở bệnh viện X. Nhưng lần này cái bản tin kia làm cho Diệt càng thấy áy náy:

"Bác sĩ Huỳnh Chấn Bình sau khi trượt chân ngã từ lầu cao xuống bị chấn thương sọ não. Và mãi mãi không trở lại nghề nghiệp cũ được. Đó là một chuyện đáng tiếc. Không chỉ đáng tiếc mà còn đáng buồn, vì thành phố mất đi một bác sĩ tài

danh." Nhưng phía dưới bản tin mới là điều đáng nói, nó giống như một thứ quảng cáo:

... "Vội tinh thần xả thân vì việc thiện, bác sĩ trẻ tuổi Lê Văn Du, ngoài chuyện cứu người trên giường bệnh ra, còn tình nhân loại, tình đồng nghiệp và bạn bè, nên ông đã quyết định trích lấy một số tiền quyền góp xây dựng nhà thương để thành lập quỹ tương trợ. Một phần giúp cho gia đình bác sĩ Huỳnh Chấn Bình, một phần khác dùng làm quỹ học bổng tặng cho các sinh viên Y khoa nghèo mà hiếu học"

Bài báo còn không hết lời tán dương Văn Du như một thần tượng trẻ điển hình.

Điệt nắm chặt lấy tờ báo trên tay mà lòng ngổn ngang. Chấn Bình dù đang ở vào hoàn cảnh đáng thương, nhưng nếu là người quân tử, Du cũng không nên hành động như vậy. Tại sao phải mang chuyện giúp đỡ kia ra để phô trương, để tuyên truyền cho chính mình? Trong khi rõ ràng là những số tiền lớn đó không phải là của riêng Du, mà là do cuộc lạc quyền mà có.

Điệt không biết và cũng không dám đánh giá. Nhưng Diệt thấy hình như ông anh mình càng ngày càng xa rời con đường chánh đạo.

Và điều đó làm Diệt mất vui.

Hôm nay chủ nhật. Vậy mà bên vườn họ Lý lại trống vắng. Diệt biết chuyện Tinh Nhược có ông anh họ từ Mỹ về. Đúng ra mọi thứ phải ồn ào. Hay là họ đã đi du ngoạn xa Diệt cũng không hiểu sao lúc này mình lại hay thắc mắc chuyện người. Chàng bỏ đi vào nhà kho, lấy chiếc cuốc ra, rồi lầm lũi đi về phía mảnh đất sau nhà.

Sau lần thất bại cuối, ông Dịch Sanh đã bỏ hẳn ý định khai thác mảnh đất chai phèn này. Diệt thì không nghĩ là nó hoàn toàn vô dụng. Đất không trồng được cải thì trồng những thứ khác. Chẳng hạn như hoa. Diệt quan sát thấy bên nhà họ Lý, vẫn cùng là loại đất màu đỏ, nhưng hoa đỗ quỳen mọc đầy. Không những nhiều mà còn tươi tốt nữa. Thế tại sao ta chẳng trồng hoa? Nhưng quan điểm bảo thủ của cha lại cho trồng hoa là vô bổ. Vậy thì chọn một giống cây thực phẩm nào dễ sống, dễ thích hợp với đất phèn, chẳng hạn như khoai lang! Và Diệt quyết định. Chiều hôm ấy Diệt xuống phố, mua một mớ giống khoai về.

Diệt cẩn thận xới tơi đất, giâm cành, rồi tưới nước. Chàng mong là sự nhận định của mình sẽ đúng và sẽ thành công.

Bầu trời thu khá ảm đạm. Gió thu se se lạnh. Diệt làm việc một mình trên mảnh đất hoang. Và công việc mê say làm chàng quên cả thời gian. Trời bắt đầu tối.

Chợt nhiên bên cạnh có tiếng hỏi:

- Tôi có thể tham gia công việc của anh không?

Diệt nhìn qua thì ra là Nhược. Cô bé đi chân trần, mình mẩy lấm lem bùn đất với chiếc đàn guitar trên tay.

- Vậy mà tôi tưởng cô xuống phố rồi chứ?

- Mỗi ngày đi học phải xuống đây còn chưa đủ sao? - Tình Nhược nói - Và lại anh William đã đi du lịch ở miền Trung rồi nên tôi rảnh rồi.

Diệt chợt hỏi:

- Thế ông anh họ cô định ở lại đây luôn không?

- Chuyện đó thì tôi không rõ. Nhưng điều đó có liên hệ gì đến tôi?

Nhược nói. Thấy Diệt yên lặng, Nhược lại sợ Diệt phật ý nên rút rè hỏi:

- Thế anh có muốn nghe hát không? Tôi hát một bản anh nghe Bản "Quả Táo Xanh" nhé?

Và không đợi Diệt đồng ý, Nhược bắt đầu hát, giọng hát nhỏ nhưng ngọt.

Diệt không phản đối, tựa người vào thân cây. Mấy hôm liên căng thẳng, tiếng hát khiến Diệt cảm thấy mọi phiền muộn bay mất. Văn Diệt không phải là gỗ đá, có điều cái nếp sống khép kín quen thuộc lâu nay không để Diệt biểu lộ cái tình cảm ra ngoài. Những cuộc tiếp xúc gần đây với Nhược làm cho cái lạnh lùng hàng ngày giảm bớt. Diệt không có bạn. Diệt muốn xem Nhược như một người, không phải chỉ láng giềng, mà còn là một người bạn, một tri kỷ. Nhưng mà... tiếc một điều... Nhược lại là con gái. Khoảng cách đó liệu có xóa được chăng?

Nhược đang ngồi trong phòng khách xem báo, thì có tiếng xe ngoài cửa. Rồi Nghi bước vào.

- Ồ, anh Nghi, thế còn Tường Vy đâu?

- Sao lại hỏi tôi chuyện đó - Nghi trợn mắt - Cô ấy là người tự do, nên đã đi sắm sửa với anh chàng Vương Đại Vỹ rồi.

- Vương Đại Vỹ là ai vậy?

- Một trung thần của nữ hoàng Tường Vy - Nghi đáp - Hắn đã cầu hôn với Vy và cuối năm nay sẽ qua Mỹ.

- Đã cầu hôn? Thế còn anh? - Nhược hỏi.
- Anh à? Chẳng có gì gấp gáp. Anh chưa muốn mắc nợ, và lại cũng chưa đồng ý với Vy cơ mà.
- Nghĩa là sao em không hiểu?
- Chẳng có gì không hiểu. Mạch Tường Vy chưa là gì của anh, thì cô ấy có quyền đi với bất cứ một người đàn ông nào.

Tinh Nhược lắc đầu:

- Nếu là em, em sẽ không cho phép chị ấy giao du với ai cả.
- Như vậy là ích kỷ - Nghi nhún vai nói - Bao giờ hai người lấy nhau xong mới có quyền nói chuyện đó.

Ngay lúc đó, bà Lý bước vào, có lẽ bà đã nghe câu chuyện của hai con nên nói:

- Nghi này, mẹ thấy Tường Vy cũng không đến đổi nào. Nếu con thích, con cứ đưa về, mẹ không phản đối đâu. Năm nay con cũng khá lớn tuổi.
- Mẹ định bắt con coi chùa à?
- Không phải là coi chùa. Chứ con không thấy nhiều ông đã tuyên thệ làm linh mục rồi mà đến lúc yêu vẫn bỏ đạo ư?
- Nhưng hiện nay con còn yêu đòi.

Bà Lý nói:

- Nếu con còn yêu tự do quá thì thôi.

Rồi bà bỏ đi ra ngoài. Còn lại hai anh em. Nghi ngồi tựa người ra sau ghế. Một thái độ rất ít khi gặp ở người con trai

năng động này. Tinh Nhược nhìn anh.

- Anh Nghi, hình như anh không được vui lắm?

- Ồ! - Nghi ngược mắt nhìn lên trần nhà - Cũng không có gì, chỉ hơi bứt rứt một chút thôi.

Nhược quan tâm:

- Chuyện gì? Em có thể giúp không?

- Điều đó thì không biết, nhưng em hãy ngồi yên, lắng nghe anh nói rồi hãy góp ý nhé.

Nhược gật đầu, Nghi nói:

- Chuyện là thế này. Mạch Tường Vy đến giờ này mà chưa chịu nhận lời cầu hôn của Vương Đại Vỹ là vì anh. Nhưng mà anh thì lại chưa muốn lập gia đình.

Nhược ngồi yên, Nghi lại tiếp:

- Anh cũng có cảm tình với Vy. Nếu anh có ý cưới vợ thì chắc chắn người đầu tiên nghĩ đến sẽ là Vy. Nhưng mà... anh chưa muốn nghĩ đến chuyện đó. Hôn nhân đối với anh là một gánh nặng, một cái án tử hình, một sự ràng buộc kinh khủng...

Nhược vẫn để yên cho Nghi nói.

- Mấy hôm nay vì nghĩ đến chuyện đó anh chợt nhiên thấy sợ hãi. Anh không dám gặp mặt Vy. Cái đó... chẳng biết có phải vì sự bứt rứt của lương tâm không?

Nhược còn chưa hiểu thì Nghi giải thích thêm:

- Bởi vì em biết đấy, giữa anh và Tường Vy đã có sự liên hệ đặc biệt.

Nghi dẫn tiếng "liên hệ đặc biệt" để chỉ sự liên hệ xác thịt giữa hai người. Nghi tưởng là nghe vậy Nhược phải phản ứng dữ dội lắm. Không ngờ chỉ thấy Nhược ngồi yên.

- Sao vậy? Sao em không nói năng gì cả? ít ra em cũng phải cười mũi, khinh bỉ... cái con người đốn mặt của anh chứ?

Tinh Nhược chỉ lắc đầu:

- Em chẳng có ý kiến gì vì em chưa rõ tường tận nội bộ thế nào. Vậy thì làm sao khinh bỉ anh được?

- Anh thấy em trưởng thành rồi đấy.

Nghi cười và Nhược cũng cười.

- Thế bây giờ anh thấy đỡ bứt rứt chưa?

- Phần nào - Nghi đáp - Bởi vì em không khinh bỉ anh, chứng tỏ việc làm của anh cũng chưa đến nỗi nào, đúng không?

Nhược nói:

- Em hiểu chị Tường Vy Chị ấy là con người có cá tính, yêu và không đòi hỏi phải có sự trả lại. Nhưng ở đây có một vấn đề là... anh có thật sự yêu chị ấy không? Hay chỉ mới là thích?

- Chuyện đó thì... bây giờ chưa thể khẳng định được.

- Thôi được - Nhược nói - Có thể là chỉ có chị Vy yêu anh. Vì chị ấy đã dâng hiến cho anh.

Nghi gật đầu:

- Anh sẽ nhớ điều em vừa nói.

Và Nghi đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì Nghi quay qua nói:

- Nay Nhượng, còn chuyện của em nữa. Anh thấy thì phải dứt khoát với William đấy.

- Giữa em và William có gì đâu? Anh nói gì lạ vậy?

Nhượng kêu lên, Nghi gật đầu:

- Anh biết thì giữa em và William chưa có gì. Em không yêu hẳn nhưng nhiều lúc thái độ tự nhiên quá của mình làm người khác hiểu lầm. Em chẳng thấy là mẹ và William đều đặc biệt lưu tâm đến chuyện đó sao?

- Vậy à? Em nào có biết gì đâu?

- Vậy thì em cần phải cẩn thận, đừng để sau này lại bút rút như anh.

Rồi Nghi mới bỏ ra ngoài. Nhượng còn đang phân vân thì bà Lý đi vào, bà cười hỏi:

- Hai anh em nói gì mà có vẻ căng thẳng như vậy?

Nhượng kéo lấy tay mẹ:

- Mẹ ngồi xuống đây, con có chuyện muốn nói với mẹ.

- Chuyện gì?

- Anh Nghi bảo là mẹ định gả con cho anh William à?

Bà Lý lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó? Mẹ chỉ cảm thấy William khá tốt. Còn chuyện tình yêu là chuyện của riêng con.

- Vậy thì được, chứ nếu thật thì kể từ hôm nay con sẽ không thèm nói tới.
- Mẹ có thể sinh con, dạy dỗ, nuôi nấng con chứ không thể yêu giùm con. - Bà Lý nói - Anh Nghi con nói chơi đấy, đừng tin.
- Con cũng mong là vậy - Nhược nói - Và như vậy khi anh William trở về đây mọi chuyện sẽ bình thường.

CHƯƠNG 5

William đi du lịch về được mấy hôm. Tinh Nhược và Nghi lại tổ chức dạ vũ.

Và trong khi bên gia đình họ Lý ồn ào, thì nhà họ Lê bên cạnh lại tiếp tục vắng vẻ. Chỉ có Văn Diệt và ông Địch Sanh ở nhà, nhưng Diệt bận học, bên cạnh đó có lẽ vì cái bản tính xung khắc, nên Diệt ít để mình chạm mặt chạ Ông Địch Sanh ở ngoài phòng khách, thì Diệt ở phòng riêng hay ra sau vườn.

Còn Văn Dũ Từ sau khi bác sĩ Huỳnh Chấn Bình bị tai nạn. Du trở nên bận rộn khôn cùng. Một mình phải xử lý gấp đôi công việc. May là với sự xoay sở khéo léo, nên trong các ca mổ lớn, Du đều được đích thân trưởng khoa xuống phụ giúp.

Hôm ấy, như mọi ngày, tờ mờ sáng Du đã đến bệnh viện. Bệnh nhân vẫn đông, nhưng không có gì đặc biệt xảy ra. Du liếc nhanh lên bảng công tác. Mười giờ hơn có một ca mổ ruột thừa, nhưng ca mổ này lại không phải của Du mà chính trưởng khoa phụ trách.

Chín giờ ba mươi. Bác sĩ chủ nhiệm khoa đã đến. Từ trong phòng trực nhìn ra, Du thấy mấy cô y tá lảng vảng. Bác sĩ trưởng khoa họ Lưu là một người rất có trách nhiệm. Mỗi ca mổ dù lớn hay nhỏ đều được ông nghiên cứu một cách tỉ mỉ. Du nghĩ bao giờ cái bệnh viện từ thiện của mình hoàn thành, chắc chắn phải mời cho được bác sĩ này cộng tác.

Chín giờ năm mươi, bác sĩ Lưu vào phòng mổ. Mười giờ

đúng thì Du cũng vừa khám bệnh xong cho người bệnh cuối cùng, chàng xếp hồ sơ lại, khoan khoái nghỉ ngơi.

Ngay lúc đó, chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang. Du nhắc ống nghe lên. Tiếng của chủ nhiệm khoa căng thẳng:

- Cậu Văn Du đấy phải không? Bác sĩ Lưu đây, cậu phải sang ngay phòng giải phẫu gấp.

Văn Du giật mình:

- Chuyện gì thế?

- Sang ngay đi, đừng hỏi!

Văn Du không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng thấy lạnh cả sống lưng, nhưng lệnh của chủ nhiệm khoa không thể từ chối được. Thế là Văn Du đi qua phòng giải phẫu. Vừa đến cửa bác sĩ Lưu đã tiếp chàng:

- Có một bệnh nhân gặp tai nạn trầm trọng, vết thương khá nặng ở đầu, phải cần có tôi. Ca mổ ruột thừa này đơn giản, tôi giao lại cho cậu.

Văn Du lúng túng:

- Nhưng tôi nào đã chuẩn bị?

- Mọi thứ tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, thuốc mê cũng đã chụp xong. Cậu không có gì phải lo cả.

Rồi ông Lưu không đợi, bỏ đi sang phòng bên cạnh, để Văn Du đứng ngẩn ngơ Bác sĩ thực tập ra giục, Du mới vội bước vào, đây là ca mổ đầu tiên, Du phải thực hành một mình.

Vừa vào trong, mùi thuốc sát trùng đã chụp lên mũi, rồi dụng

cụ mổ, đèn mổ sáng choang, bệnh nhân nằm trên giường phủ kín bằng vải trắng chỉ chừa phần ở bụng chờ đợi. Những thứ đó chột làm đôi tay Du lạnh ngắt... Chưa mổ mà Du đã cảm giác được máu chảy làm Du run bắn lên.

Bác sĩ thực tập đứng gần đấy nói:

- Bệnh nhân đã hoàn toàn hôn mê, chờ bác sĩ đấy.

Lời nhắc của anh ta làm Du giật mình. Cẩn nhẹ môi, Du thay áo mổ, mang găng tay, xong chậm rãi bước đến cạnh bệnh nhân, nhưng cảm giác choáng váng không buông thả Du chẳng thấy tự tin tí nào, mặc dù Du biết chuyện mổ ruột thừa là một ca mổ đơn giản nhất. Đây không phải là lần đầu, trước đây khi còn Chấn Bình. Chàng đã từng cùng hấn mổ rất nhiều ca loại này. Nhưng lần nào cũng hai người. Còn bây giờ? một mình Du hành động đơn thân độc mã... Du cầm dao mổ lên lúng túng. Nếu là trước kia thì lúc nào Bình cũng rạch nét dao đầu tiên. Du do dự... không biết nên bắt đầu thế nào, thì bác sĩ thực tập lại lên tiếng nhắc nhở:

- Thừa bác sĩ, nên bắt đầu từ đây chứ!

Du giật mình, có lẽ bác sĩ thực tập mới ra trường, nên còn nhớ rõ bài vở. Du vội vã đưa mũi dao xuống. Nét rạch ngon ọ Du bắt đầu lấy lại tự tin, đi tiếp nét dao thứ hai.

Chàng không quên dặn cô y tá đứng gần đó:

- The dõi nhịp tim bệnh nhân nhé!

- Dạ. Mọi thứ bình thường.

Cô y tá báo cáo. Phòng mổ hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng máy chạy rè rè.

Mũi dao thứ hai đi hơi sâu. Máu bắt đầu chảy ra làm Du cảm thấy hoa mắt. Không những thế Du còn như ngửi được cả mùi tanh của máu. Du ra lệnh:

- Tiếp máu cho bệnh nhân!

Bác sĩ thực tập và các cô y tá nhìn nhau ngạc nhiên. Bệnh nhân chưa bị xuất huyết nhiều lại đang được vô huyết thanh thì chuyện tiếp máu trong lúc này đâu phải là cần thiết? Nhưng họ không dám cãi lại, họ làm theo lệnh.

Trán Du bắt đầu xuất hiện lấm tấm những hạt mồ hôi, mặc dù phòng mổ có máy điều hòa không khí. Du làm việc một cách khó khăn, những ngón tay run rẩy lần vào trong ổ bụng tìm phần bị viêm để cắt bỏ.

Cuối cùng rồi Du cũng tìm thấy. Du kéo ra. Máu ngập đầy cả phần ruột và cả những ngón tay chàng. Du nói:

- Nó đã bị bể mũ ra và đưa đến viêm phúc mạc.

Bác sĩ thực tập đứng gần đó gật đầu. Ca mổ trở nên rắc rối, trán Du đầy mồ hôi, bàn tay chàng run rẩy liên tục làm cậu bác sĩ phải kêu lên:

- Thừa bác sĩ mà...

Vì với kiến thức y học cậu đã học được, dù cái ruột thừa kia có bị vỡ mũ hay không, thì ca mổ phải nên kết thúc một cách nhanh chóng. Bởi ca gây mê cho chuyện giải phẫu ruột thừa không bao giờ kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, mà nãy giờ... Công chuyện chưa hoàn tất, thời gian đã trôi qua hơn hai mươi...

Cô y tá lấy tấm bông băng khử trùng thấm nhẹ mồ hôi cho

Dụ Cô ta có vẻ ngạc nhiên trước cái hành động quá chậm chạp của bác sĩ, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Cuối cùng rồi Du cũng cắt bỏ được phần ruột thừa bị viêm. Du đặt phần còn lại vào vị trí cũ, đặt thêm một chiếc ống dẫn vào vì cái vết thương ở phần phúc mạc bị viêm không thể may ngay lại được, phải rút bỏ hết loại dịch tương nó tiết ra.

Cô y tá vừa đưa kim may và chỉ qua, thì bác sĩ thực tập đã kêu lên:

- Bác sĩ ơi! Nhịp tim của bệnh nhân đang yếu dần kìa.

Văn Du nghe nói giật mình... Tay càng run hơn. Nhịp tim đang yếu dần có nghĩa là... nó sắp ngừng đập... Mổ viêm ruột thừa làm sao có thể đưa đến cái chết được? Sao kỳ vậy?

Tiếng cô y tá bên cạnh giục:

- Bác sĩ... phải có biện pháp thế nào nhanh lên. Bằng không là chẳng cứu vãn được nữa.

Văn Du giật mình, liếc nhanh về phía máy ghi điện tâm đồ. Cái mũi tên nhỏ gần như không còn dao động. Điện tâm đồ không còn là những nét zíc zắc mà gần như đường thẳng. Biện pháp? Biện pháp thế nào đây? Đầu Du gần như đông cứng, chẳng biết nghĩ gì nữa.

Tiếng cô y tá hỏi:

- Hay là chích thuốc trợ tim?

Văn Du giật mình. Ờ, tại sao không nghĩ ra Thử xem? Thế là chàng ra lệnh.

- Chích thuốc trợ tim đi.

Bác sĩ thực tập vội vã lấy ống tiêm, trong khi Văn Du may vết thương ở ổ bụng lại, chỉ chừa phần ống nhỏ. Nhưng mà... không còn kịp rồi. Cô y tá báo cáo:

- Tim đã ngừng đập rồi!

Văn Du vội cầm ống nghe lên, nói với cô y tá:

- Sao kỳ vậy? Để tôi kiểm tra lại xem. Biết đâu ông ta còn có bệnh gì khác? Còn cô, cô thông báo cho bác sĩ chủ nhiệm khoa đến đây ngay.

Cô y tá vội vã bỏ đi. Văn Du đặt ống nghe lên lồng ngực bệnh nhân nghe ngóng, rồi quay sang cậu bác sĩ thực tập nói:

- Có lẽ bệnh nhân đã chết vì bệnh tim. Cái chết này hoàn toàn không dính dáng gì đến chuyện giải phẫu của mình cả.

Cậu bác sĩ thực tập chỉ biết gật đầu. Bởi vì Văn Du dù gì cũng là một bác sĩ nổi tiếng. Lời của ông ta đầy thẩm quyền. Còn tá Phát biểu lộn xộn đôi lúc lại đưa đến tai vạ.

Văn Du đặt ống nghe xuống, rồi hỏi:

- Cậu tên là gì vậy?

- Dạ Trương Vĩnh Quang.

Văn Du gật gù:

- Cậu cũng khá đấy, từ rày về sau tôi cho cậu làm trợ tá cho tôi nhé?

Đề nghị của Du làm cậu ta mừng rỡ.

- Da... da... Cảm ơn bác sĩ.

Một lúc giáo sư chủ nhiệm khoa hồi hả chạy đến. Đối với ông đây là một chuyện quá bất ngờ. Làm sao chuyện giải phẫu ruột thừa... Một chuyện dễ dàng như vậy lại có thể đưa đến chuyện chết người. Mọi thứ đã chuẩn bị một cách hoàn hảo cơ mà? Bệnh nhân lại không có tiền sử bệnh án khác.

Nhưng bác sĩ Lưu là một người khiêm tốn, nên ông chỉ hỏi Du:

- Theo cậu thì bệnh nhân đã chết vì lý do gì?

Văn Du nhanh nhẩu nói:

- Bệnh tim. Bởi vì chuyện giải phẫu đã tiến triển một cách tốt đẹp, không có một bất ngờ gì xảy ra.

Cô y tá ban nãy làm việc với Du thì lặng lẽ bước lùi ra sau chẳng dám có ý kiến, nhưng cô ta có vẻ hơi bứt rứt. Vì đây không phải là lần đầu tiên cô ta có mặt trong phòng mổ. Cô ta đã từng phụ tá cho biết bao nhiêu bác sĩ khác. Vậy thì cái trường hợp vừa rồi... Có thể nói là tốt đẹp được không?

Trong khi anh chàng bác sĩ thực tập chen vào:

- Tôi cũng có cùng một nhận xét với bác sĩ Dụ Ban nãy... cái chết đến với bệnh nhân, hình như khá đột ngột.

Bác sĩ Lưu chỉ yên lặng, gật gù rồi bước ra ngoài.

Văn Du đợi một chút rồi bước theo. Bề ngoài tỏ ra khá điềm tĩnh, nhưng thật ra thì Du đang run sợ. Không run sợ sao được khi mà... một mạng người đã kết thúc. Mà chính tay Du đã kết thúc cái mạng sống đó.

Du đi về phòng riêng, ngồi xuống ghế, nhìn vào đôi tay. Nếu thực sự như vậy thì... đôi tay ta lại thấm máu... Chuyện này

nếu có Chấn Bình... nghĩ tới Chấn Bình... Du càng sợ hãi hơn. Chàng cố xua hết những ám ảnh khủng khiếp.

Và Du ngồi như vậy không biết bao lâu. Mọi thứ đã qua, bây giờ chỉ còn một rắc rối khác. Nếu gia đình nạn nhân thắc mắc, đòi khám tử thi thì sao? Rõ ràng là trước đó bệnh nhân không hề có tiền sử bệnh tim mà?

Có tiếng gõ cửa. Rồi một người bước vào. Du nhìn lên. Bác sĩ thực tập Trương Vĩnh Quang.

Quang đã nhìn Du với nụ cười:

- Mọi chuyện đã tốt đẹp.
- Tốt đẹp?
- Vâng. Tôi đã thuyết phục gia đình bệnh nhân.

Trương Vĩnh Quang cười nói, cái thái độ khôn ranh chẳng kém Du.

- Tôi đã hù dọa họ, và cuối cùng họ đã đồng ý bỏ qua ý định tái khám tử thi.

Văn Du nghe nói thở phào, nhưng lại tò mò:

- Cậu đã dùng cách nào?
- Tôi đã nói là muốn xét nghiệm lại thì phải mổ tung cơ thể tử thi, mà như vậy cái xác sẽ không còn toàn vẹn. Như vậy nếu theo cái quan niệm chết vẫn còn phần hồn của dân tộc mình, thì người chết sẽ không an lòng. Kết quả... sau khi bàn bạc... họ đã bỏ ý định khiếu nại.

Văn Du nhìn Quang... Cái anh chàng thông minh nhưng cũng

khá ranh mãnh, ranh mãnh không thua chàng... Cộng tác tạm thời với hắn thì tốt! Nhưng kéo dài... sẽ là một đe dọa không nhỏ...

Du là người cao tay ẩn, nên nghe xong chỉ giả vờ nhún vai nói:

-Ồ! Thật ra nếu gia đình nạn nhân có khiếu nại cùng chẳng ăn thua gì. Ông ta chết là vì bệnh tim, chứ nào phải tại ta đâu?

Trương Vĩnh Quang gật đầu, nhưng dù gì anh ta cũng có kiến thức chuyên môn. Anh không ngu lắm. Có điều, một con chim mới đủ lông cánh muốn bay nhảy thì còn nhiều thứ phải nhờ vả nương tựa Du, và như vậy tốt nhất chẳng nên phản kháng.

- Dạ bác sĩ nói đúng. Tôi cũng thấy như vậy...

Văn Du cười. Chẳng phải vì tán đồng... mà vì thấy rõ cái dã tâm của Quang. Tạm thời ta cần hắn, nhưng chỉ sử dụng có tính cách tạm thời thôi. Du nghĩ và nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, cậu sẽ là bác sĩ trợ tá của tôi. Và bao giờ cái bệnh viện từ thiện của tôi thành hình, sẽ còn nhiều trọng trách khác giao cho cậu.

- Da... Da... Em rất biết ơn bác sĩ.

Quang nói rồi vội vã rút lui. Du ngồi thêm một chút rồi đứng dậy ra ngoài. Dù gì cũng phải gặp thân nhân người chết, giải thích hoặc nói một vài lời an ủi để người ta yên tâm, bây giờ dù gì Du cũng đã là một bác sĩ tên tuổi. Không nên để mọi người có ấn tượng xấu. Du lúc nào cũng là một bác sĩ yêu người, nhân hậu.

Đóng xong kịch, Du mới rời khỏi bệnh viện và cố không nghĩ đến gì cả. Cái tương lai sáng chói của chàng là quan trọng hơn cả mọi thứ, kể cả sinh mệnh của con người.

o0o

Ngồi vào bàn điểm tâm. Hôm nay Văn Du lại có vẻ trầm lặng hơn mọi ngày. Đó là một sự khác biệt.

ông Địch Sanh nhìn con thăm dò:

- Văn Du Có chuyện gì không vui hờ con?
- Ờ cũng không có gì - Văn Du ngồi thẳng lưng lại với nụ cười - Con đang nghĩ đến trường hợp của một bệnh nhân.
- Bệnh chứng phức tạp lắm ư?
- Cũng không phức tạp lắm. Chỉ là một trường hợp viêm ruột thừa, nhưng mà... - Du đang nói dừng lại một chút mới tiếp - Khi cuộc giải phẫu tiến hành, mới phát hiện ra ông ta còn mắc bệnh tim. Kết quả... Bệnh nhân đã chết.

ông Địch Sanh chau mày:

- Vậy à? Bệnh viêm ruột thừa mà lại có tiền sử bệnh tim? Điều này phải biết ngay từ đầu chứ? Sao lại để chết?

Văn Du ngập ngừng, rồi nói:

- Cuộc giải phẫu đang tiến hành suông sẽ tốt đẹp thì bệnh nhân lại chết. Con nghĩ chỉ có thể là chết vì bệnh tim thôi.

ông Địch Sanh nhìn con:

- Nếu đúng như vậy thì có gì con phải quan tâm?

- Nhưng có người họ bàn tán, họ cho rằng tay nghề giải phẫu của con có vấn đề...

ông Địch Sanh từ nào đến giờ hoàn toàn tin tưởng con trai, nên phải kháng:

- Sao lại có chuyện đó?

- Vì vậy sự việc mới trở nên nghiêm trọng chứ!

Văn Diệt cũng đang ngồi ăn cùng bàn nghe đối thoại của cha và anh. Lại một người chết! Diệt giật mình. Chàng không tin tưởng sự trung thực của Du lắm!

Trong khi ông Địch Sanh có vẻ bất bình:

- Họ dám dựng đứng chuyện như vậy à? Thế tại sao con không để cho họ khám nghiệm tử thi?

Văn Du lắc đầu buồn bã như bị Oan ức:

- Tại thân nhân của người bệnh không chịu. Vì họ cho là... chết đi mà cơ thể không toàn vẹn là một điều không hay. Con biết làm sao bây giờ?

ông Địch Sanh vỗ bàn nói:

- Cái bọn tiểu nhân ganh tị, nên họ muốn hạ uy tín con đấy.

Văn Diệt biết chuyện không hẳn đơn giản như vậy. Chàng hiểu rất rõ bản tính ông anh mình. Háo thắng, háo danh. Có sai sót thì cũng không dám thừa nhận sự thật. Nhưng nếu Diệt nói ra, cha chàng lại cho là chàng cũng cùng phe với bọn kia, ganh ghét với tài nghệ anh mình. Vì vậy dù chưa no, Diệt cũng đặt đũa xuống rút lui.

Diệt đứng dậy:

- Xin phép cha!

Rồi bỏ đi về phòng riêng. Văn Du chau mày nhìn theo nhưng rồi cũng hỏi cha:

- Cha này, theo cha thì... có khi nào cuộc giải phẫu đang tiến hành thì bệnh tim lại đột phát để đưa đến cái chết không?

ông Định Sanh suy nghĩ rồi nói:

- Tất cả các tình huống đều có thể xảy ra cả. Nhưng mà theo cha thấy thì, con cần phải thuyết phục thân nhân của nạn nhân để được khám nghiệm tử thi. Như vậy, mọi việc mới sáng tỏ. Dư luận xấu mới không tồn tại... và như vậy có lợi cho con hơn.

Văn Du nhún vai:

- Họ không chịu biết làm sao bây giờ? Thôi thì để mặc họ muốn nói gì thì nói. Con tin là chân lý sẽ sáng tỏ. Mình có biện hộ càng khiến người ta nghi ngờ hơn.

ông Định Sanh an ủi:

- Văn Du này. Con nên nhớ, khi làm việc lớn, người ta thường gặp phải ganh tị cản trở, nhưng đó là chuyện thường tình, ta chớ vì những cái nhỏ nhặt đó mà nản chí nhe con?

- Con sẽ không bao giờ chịu thua hay lùi bước đâu. - Văn Du ngẩng lên, nói - Càng gặp nhiều chống đối trở ngại, quyết tâm của con sẽ càng cao.

- Vậy thì tốt! - Ông Định Sanh tán đồng - Con có chí khí như vậy cha rất cảm phục và hãnh diện vì con.

Văn Du đứng dậy:

- Thôi bây giờ đã đến giờ đi làm, con phải đến bệnh viện đây. à! Chiều nay con sẽ về sớm để đưa cha sang nhà bác Lý đánh cờ nhé?

ông Định Sanh ngạc nhiên:

- Chiều nay con không có hẹn với Mỹ Dung à?

Du cười:

- Cha quên là chiều nay Mỹ Dung cũng đến đây à?

- à nhớ ra rồi - Ông Định Sanh đập tay lên trán - Hình như tụi con định tổ chức buổi ăn ngoài trời phải không?

- Vâng.

- Thế có cần chuẩn bị cái gì không?

- Chẳng cần cha ạ, mọi thứ nhà hàng sẽ bao tất. Trưa nay họ sẽ đến đây bày biện. Điểm tổ chức nằm ở vườn trước của ta đó.

- Vậy thì con cần phải về sớm để chỉ đạo chứ?

- Vâng. Hôm nay cũng không phải ca trực chính của con. Có lẽ sẽ có Mỹ Dung cùng về đây với con đấy.

- Vậy thì tốt. à mà này con có mời cả nhà bác Lý bên cạnh không?

- Có chứ.

- Vậy thì con đi đi!

CHƯƠNG 6

Văn Diệt đang làm cỏ ngoài vườn thì Du ra, với cái giọng mệnh lệnh:

- Trưa nay nếu nhà hàng có cho người đến sắp xếp bàn ghế cho buổi tiệc chiều, cậu phải thay tôi coi sóc nhé.

Rồi bỏ đi về phía nhà lấy xe, lấy xe đi.

Diệt vẫn tiếp tục công việc. Diệt chẳng lộ vẻ gì là hồ hởi trước buổi tiệc chiều nay. Có gì để vui khi những tổ chức thế này đều có mục đích của nó. Danh lợi, quyền lực, địa vị? Những ý tưởng không trong sáng. Đó chỉ là những bậc thang chỉ để trèo cao hơn.

Và như vậy Diệt vẫn tiếp tục nhõ cỏ... cho đến lúc có tiếng động gần đấy.

- Hù!

Tiếng Tinh Nhược. Và không cần nhìn lên, Diệt vẫn biết cô lảng giềng vẫn quần Jean, áo pull như mọi ngày. Nhưng lần tiếp xúc gần đây đã khiến Diệt bất tiên kiến với Nhược. Diệt hỏi:

- Ra đây sớm vậy à?

- Nhưng sớm nào bằng anh. - Nhược nói - Có gì cần tôi giúp không?

- Không, nhưng trưa nay chắc phải có.
- Vâng, tôi biết rồi, tiệc ngoài trời phải không? Chiều nay cả nhà tôi sẽ sang cả đấy. Anh tham gia chứ?
- Tôi không thích nơi ồn ào lắm, có lẽ chiều nay tôi ra sau nông trại.
- Nếu anh không tham dự thì tôi cũng không.
- Sao vậy?
- Tôi thích đi với anh hơn.

Tinh Nhược nói và không hiểu sao mình lại nói như vậy.

o0o

Văn Du vừa đi vừa huýt sáo. Bữa tiệc hôm trước tổ chức trong sân nhà rất thành công. Cái thành công đó không phải là do sự sang trọng thịnh soạn của buổi tiệc, mà chính vì cái không khí. Vâng, cái đám nhà giàu ở thành phố, họ chỉ biết có nhà hàng, khách sạn năm sao sang trọng. Bây giờ được Du đưa ra ngoại ô, cái không khí nhà quê mộc mạc đầy thi vị là cả một thế giới mới đối với họ.

Không khí trong lành, tự nhiên. Món thịt nướng tự phục vụ giữa trời, rồi rượu ngon... Qua khuôn mặt rạng rỡ, Du thấy gần như tất cả đều hài lòng.

Chính vì vậy mà mục đích quyền góp năm tỉ bạc sắp trở thành sự thật. Con đường đến tương lai trải thảm hoa không phải là không tưởng. Nhiều lúc Du phải thán phục mình. Chỉ một khoảng thời gian ngắn thôi, Du đã làm được việc mà có người phải bỏ cả đời vẫn không làm được.

Du cầm xâu chìa khóa ra xe. Tối qua Mỹ Dung đã đến ủy lạo gia đình nạn nhân mổ ruột thừa của chàng. Thì ra họ cũng không giàu có lắm. Người chết là lao động chính trong nhà, con cái thì chưa trưởng thành. Như vậy đương nhiên có khó khăn... Với sự khẳng khái sẵn có, Dung đã mở ví trao cho gia đình nạn nhân một chi phiếu hai triệu đồng. Con số không nhỏ, Du biết đó không chỉ vì lòng từ thiện mà là vì Dung... muốn mua lấy sự bình an cho chàng. Việc làm của Dung làm Du cảm thấy vô cùng cảm kích.

Và một lần nữa, Du thấy Dung tuy không đẹp, nhưng lại là một yếu tố cần thiết cho sự thành công sau này của chàng.

Du leo lên xe, và lái xe ra khỏi nhà.

Rồi Du nhận thấy tương lai của Du chẳng khác gì chuyện lái xe bao nhiêu. Mục tiêu thì đã có sẵn trước mặt. Mỗi lần bánh xe lăn một vòng là điểm tới sẽ thu ngắn hơn. Chính hôm qua, Mỹ Dung cũng đã cho Du biết cái con số quyền góp để xây dựng bệnh viện từ thiện đã gần hai tỉ rưỡi, nghĩa là quá bán. Chỉ mới mấy tháng trời mà đã đạt được như vậy, không phải là kỷ lục ư?

Cũng có thể vì chủ trương, mục đích và thủ đoạn của Du đều chính xác. Người người chỉ thấy lòng thương người nghèo vĩ đại của Du, chứ chẳng ai thấy được quả tim đen, cái tham vọng lớn của chàng... Nhưng như thế càng tốt chớ sao?

Rồi Du sẽ đạt được mục tiêu mơ ước.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện. Du vui vẻ bước vào. Trời se se lạnh nhưng có nắng. Một ngày cuối thu đẹp trời làm Du thấy lòng cũng phơi phới.

Chàng đi vào phòng dành riêng cho mình. Cởi chiếc áo vest ra thay bằng một chiếc blouse trắng. Giờ này còn sớm nên chưa có bệnh nhân. Du ngồi ngả người ra sau ghế thoải mái.

Chuông điện thoại reo vang. Du chụp lên. Bên kia đầu dây là giọng nói của chủ nhiệm khoa. Du vội vã:

- Chào bác sĩ chủ nhiệm.

- à, bác sĩ Du đấy phải không? Qua ngay phòng tôi nhé, có tí việc.

Giọng của bác sĩ Lưu khá nghiêm túc. Du chau mày đặt ống nghe xuống. Chuyện gì nữa vậy? Lúc gần đây Du chẳng còn thấy sợ giáo sư chủ nhiệm khoa, bởi vì chẳng bao lâu nữa, Du sẽ làm giám đốc của một bệnh viện lớn. Và như vậy vị trí của chàng sẽ cao hơn mọi người, lúc đó bản thân chàng có thể muốn một lúc mười bác sĩ giáo sư tên tuổi như vậy... Nhưng mà bây giờ, tạm thời Du vẫn còn dưới tay Ông ta bảo qua thì phải qua Du miễn cưỡng đứng dậy.

oOo

Có tiếng gõ cửa. Du giật mình nhớ ra. Đã đến giờ làm việc. Chàng cố trấn tĩnh, rồi ra lệnh cho cô y tá để bệnh nhân vào. Việc khám bệnh cũng khiến Du bớt căng thẳng. Công việc kéo dài đến giờ cơm trưa mới hết khách.

Du nhẹ nhõm thở ra. Bây giờ Du không còn xuống cầu lạc bộ nhân viên dùng cơm. Nhưng khi vừa ra đến cửa, Du chợt thấy có việc cần vào toilet, thế là chàng quay lại, lúc đi ngang qua phòng nghỉ trưa của bác sĩ thực tập. Du nghe thấy bên trong có tiếng của Quang vọng ra. Chàng bước chậm chân lại, chàng nghe tiếng con gái.

- Mấy hôm nay tâm hồn tôi bất ổn làm sao... Tôi thấy là dễ yên trong lòng không chịu được.

Tiếng Quang hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiếng cô gái:

- Mà anh có thấy như vậy không? Chuyện xảy ra trong phòng mổ hôm ấy... Rõ ràng là bác sĩ Du không được bình tĩnh. Tay ông ấy run khi cầm dao mổ. Mồ hôi vã ra... lúc khai ổ bụng xong ông ấy lại không cắt bỏ phần ruột thừa bị viêm ngay. Anh cũng thấy mà?

Bây giờ thì Du biết giọng nói cô gái là giọng của cô y tá. Chàng giật mình. Kế tiếp là giọng của Vĩnh Quang:

- Cô đừng nói vậy. Bác sĩ Du là một bác sĩ tên tuổi. Nếu sự thật có như vậy, cô nói ra ai tin cô chứ?

- Nhưng đó là sự thật! - Cô y tá nói giọng muốn khóc - Anh cũng là bác sĩ, anh cũng biết rõ mà.

- Tôi không biết - Vĩnh Quang nói - Nhưng mà cô Hạ à... Cô cũng nên suy nghĩ cẩn thận trước khi phát biểu. Phải nghĩ đến tương lai của mình nữa chứ? Nói cho cô biết, chuyện vừa rồi cô nói với tôi, chứ người khác là nguy hiểm cho cô lắm nhé.

Cô y tá có vẻ ngang bướng:

- Nguy hiểm gì? Cùng lắm là kết tội tôi chụp mũ, nói xấu bác sĩ, rồi đuổi việc tôi. Nhưng mà thà bị nghỉ việc, chứ nếu tình trạng này kéo dài, chắc tôi làm việc không nổi, lương tâm tôi sẽ bị cắn rứt.

Có tiếng Trương Vĩnh Quang khuyên:

- Cô Hạ này, nếu tôi là cô, tôi sẽ giả câm giả điếc. Cô không thấy bây giờ thanh thế của bác sĩ Du ra sao ư? Đụng với ông ấy cũng giống như trúng chọi với đá, chỉ thiệt thân. Thôi hãy cố gắng mà quên chuyện đó đi.

- Làm sao có thể quên được - Cô y tá Hạ xúc động nói - Khi chính mắt mình nhìn thấy một mạng người chết một cách vô lý? Anh có thể chịu được điều đó sao?

- Không ai chịu được - Vĩnh Quang nói - Nhưng phải quên thôi. Bởi vì cô phải biết là ông ấy cũng đã bù trừ cho gia đình người ta hai triệu bạc rồi.

Hình như cô y tá thút thít khóc:

- Hai triệu bạc có nghĩa lý gì so với một mạng sống? Nếu chuyện này mà để yên. Chắc chắn sau này có nhiều nạn nhân sẽ phải chết dưới tay ông ấy.

- Hãy coi như một điều xui xẻo đi! Và đừng nhắc đến nữa. - Vĩnh Quang nói.

Đứng bên ngoài, mặt Văn Du càng lúc càng tái. Du nghe gần như hết câu chuyện. Chàng không chịu được, vội bước đi. Du biết, và biết rất rõ. Vậy là mọi sự Vĩnh Quang và cả cô y tá đều rõ hết. Với họ, Du không còn là từ mẫu, mà là một tay sát nhân. Vậy thì... phải ứng phó, bằng mọi cách phải ứng phó...

Du vẫn đi vào toilet, xong quay ra lấy xe đến nhà Mỹ Dung. Du cố tạo một khuôn mặt thật tươi trước mặt mọi người. Du nghĩ để đối phó với Quang mọi thứ không khó khăn lắm.

Và một kế hoạch được vạch ra trong đầu Du.

Buổi chiều ở bệnh viện thường không khám cho người ngoại trú mà dùng để kiểm tra bệnh lý bệnh nhân nằm ở trong bệnh viện. Du hạ lệnh cho Quang thay chàng xuống phòng bệnh. Khi đã đẩy Quang đi được rồi, Du mới nhắc điện thoại lên, gọi cô y tá Hạ vào phòng.

Cô y tá nhận lệnh lên ngay, nhìn Du căng thẳng:

- Bác sĩ cho gọi tôi?

- Vâng, cô ngồi xuống đi - Du cười một cách nhẹ nhàng - Tôi có tí việc muốn nói với cô.

- Dạ.

Cô y tá rụt rè ngồi xuống. Văn Du thật ung dung:

- Hình như cô hơi hiểu lầm tôi một chút?

Cô y tá ngẩn ra:

- Dạ... đâu có... đâu có bác sĩ?

Du đi thẳng vấn đề:

- Ban trưa, tôi đã nghe hết những lời đối thoại của cô với bác sĩ Vĩnh Quang trong phòng bác sĩ thực tập rồi. Vì vậy tôi thấy cần phải giải thích một chút.

Cô y tá tái mặt:

- Thưa bác sĩ. Buổi trưa, tôi không được bình tĩnh nên nói năng bậy bạ. Tôi thật có lỗi, xin bác sĩ tha thứ cho.

Thái độ của Văn Du thật ôn hoà:

- Tôi cũng thừa nhận một điều là cái hôm giải phẫu đó... Cô cũng đã thấy. Người tôi không được khỏe. Tôi hơi choáng, nhưng vì nhiệm vụ phải nhận thôi.

Cô y tá ngồi thu người lắng nghe. Cô đã tưởng mình bị gọi lên là để nghe quở trách. Không ngờ bác sĩ du lại cời mở, lại thành khẩn nhận sai sót như vậy. Thường ngày cô cùng nể vì Du, nên hành động của Du hôm nay làm cô cảm động.

- Tôi thật có lỗi, bác sĩ a...

- Không đâu, cô nhận xét như vậy cũng đúng, có điều hôm ấy tôi tuy không khỏe, nhưng tôi có thể khẳng định với cô một điều là tôi đã giải phẫu cho bệnh nhân rất đúng bài bản... Tôi là bác sĩ cơ mà... Tôi phải có trách nhiệm trước mạng sống của bệnh nhân mình chứ?

Cô y tá run rẩy, đứng dậy:

- Vâng. Thưa bác sĩ, tôi biết là tôi đã nói sai, mà chuyện đó tôi chỉ mới nói với bác sĩ Vĩnh Quang thôi. Nếu sau này tôi nghe ai nói đến chuyện đó, tôi sẽ giúp bác sĩ giải thích.

- Nếu vậy thì tốt - Văn Du vui vẻ nói - Tôi chỉ cần cô hiểu và an tâm. Còn chuyện phải biện minh với những người khác, tôi thấy cũng không cần thiết lắm. Cô hiểu chứ?

- Vâng, thưa bác sĩ - Cô y tá cảm động nói - Từ đây về sau chắc tôi còn phải học hỏi cách làm người của bác sĩ nhiều lắm.

- Ồ! - Văn Du gật gù - Tôi rất hài lòng với cách sửa sai vừa rồi của cô. Có lẽ sau này khi bệnh viện từ thiện của tôi được thành lập, tôi sẽ còn nhờ đến cô nhiều lắm.

Cô y tá giật mình:

- Bác sĩ nhờ tôi?

- Vâng. Với kinh nghiệm sẵn có của cô Tôi nghĩ cô rất thích hợp với vai trò một y tá trưởng.

- Dạ, không dám, không dám! - Cô y tá Hạ nói - Nhưng dù gì tôi cũng hết sức cảm ơn bác sĩ.

Văn Du khoát khoát tay. Cô y tá Hạ vội vã đi ra ngoài. Cô cảm thấy như chuyện vừa rồi giống tái ông thất mã, tướng xui mà hên, sự may mắn sắp đến với mình rồi!

Văn Du vẫn ngồi yên trên ghế, chàng vươn vai mệt mỏi. Coi như đã giải quyết xong một việc, chỉ còn lại một mình Trương Vĩnh Quang. Và Du chợt nhớ đến số tiền hai triệu mà ban trưa Quang đã đề cập đến. Hắn làm sao biết đến số tiền hai triệu của Mỹ Dung chứ? Ở đây có một nghi vấn quan trọng vì... nếu Du không lầm. Chuyện đó ngoài chàng và Mỹ Dung chỉ có gia đình nạn nhân biết thôi.

Thế là Du nhắc ống nghe lên, quay số gọi đến nhà Mỹ Dung. Thật lâu mới có người tiếp:

- Mỹ Dung, anh đây, Văn Du đây.

- à! - Hình như có tiếng ngáp dài của Mỹ Dung - Anh đấy à? có chuyện gì vậy? Em tưởng là ai gọi lại chứ?

- Rất tiếc là đã làm mất giấc ngủ trưa của em - Văn Du lịch sự nói - Em rảnh không? Nếu rảnh đến văn phòng ở bệnh viện, anh có việc nhờ em một chút.

- Anh lúc nào cũng khách sáo - Mỹ Dung trách yêu - Chuyện gì nói đi, em sẽ làm ngay. Ờ mà sao ban trưa anh đến đây dùng cơm không nghe anh đề cập đến?

- Tại anh quên.
- Vậy thì em thay đồ xong sẽ đến ngay đằng anh.
- Thôi khỏi. Bây giờ em chỉ cần đi thẳng đến nhà của nạn nhân chết vì mổ ruột. Cái nhà hôm trước mà em đã đến và cho hai triệu đó? Em hỏi họ xem, có đem chuyện này ra kể cho ai nghe không? Biết xong, em thông báo liền cho anh biết nhé?

Mỹ Dung không hiểu:

- Chuyện đó quan trọng lắm à? Em phải đi ngay ư?
- Vâng - Văn Du vội nói - Em cần phải làm sáng tỏ ngay vì em biết không, có người đã đem chuyện đó ra bôi nhọ anh. Họ cho là anh đã dùng số tiền đó để mua chuộc gia đình nạn nhân để họ không khởi tố.
- Có chuyện như vậy à? - Mỹ Dung kêu lên - Vậy thì em sẽ đi ngay. Anh chờ nhé. Em sẽ điện thoại báo cho anh biết ngay.

Đặt máy xong, Du thở phào. Bây giờ chỉ còn chờ Mỹ Dung đến điều tra rồi báo cáo cho Du biết thủ phạm là ai, chàng sẽ có biện pháp để hành động. Với Du, ngoài Quang ra chẳng còn ai khác, và nếu vậy thì dễ thôi. Chương ngại phải được dẹp bỏ. Con đường đến với thành công ngắn lắm. Không thể bỏ cuộc nửa chừng được.

Văn Du bắt đầu làm việc. Chàng mang hồ sơ bệnh lý ra nghiên cứu. Đang lúc đó. Chuông điện thoại reo vang. Du biết đấy là cú điện thoại chàng đang chờ.

- Alô! Đây là văn phòng của bác sĩ Du đây.
- Anh Du đấy à. Em đã làm xong công việc anh giao phó.

Giọng nói của Mỹ Dung.

- Thế nào? Kết quả ra sao?

Văn Du nôn nóng, nhưng Mỹ Dung làm chàng thất vọng.

- Họ bảo là họ không có nói cho ai biết cả. Có lẽ đây chỉ là một sự hiểu lầm.

- Làm gì có chuyện như vậy được - Văn Du cắt ngang - Họ không nói mà sao người khác biết?

- Em cũng không biết.

- Thế họ có cho biết là sau khi em về rồi, có ai đến đấy không?

- à... Có... Họ bảo là sau khi em đưa chi phiếu hai triệu cho họ. Máy tiếng đồng hồ sau có ông bác sĩ tên Quang đến, nhưng không có hỏi chuyện gì khác ngoài chuyện làm một số thủ tục gì đó.

- Thôi tôi biết rồi - Văn Du kêu lên - Tôi đoán nào có sai đâu. Chính hẳn!

- Nhưng người nhà của nạn nhân nào có nói gì đâu? Họ thề. Họ cũng không muốn người khác biết chuyện đó.

Văn Du sa sầm nét mặt, nói vào máy:

- Em khờ lắm, người lớn có thể là không nói, nhưng trẻ con lại hay khoe Thôi được rồi, cảm ơn em. Việc đó để anh xử lý.

Nhưng Mỹ Dung có vẻ quan tâm:

- Vậy bây giờ anh tính sao?

- Không có gì quan trọng - Văn Du gật gù nói - Anh định gặp hấn để giải thích.

- Anh nhắm có ổn không?

- Hãy yên tâm, Mỹ Dung - Văn Du nói - Anh nghĩ là... hấn rồi sẽ hiểu được thôi.

- Vậy thì, chiều nay anh ghé nhà em nhé?

- à... chuyện đó chắc không được - Văn Du nói - Tối nay anh có cái hẹn với mấy anh bạn bác sĩ khác, họ muốn đến nhà anh chơi... à mà còn nữa... cửa xe anh bị hư, chắc anh còn phải đi sửa nữa.

- Vậy à? - Giọng Mỹ Dung có vẻ thất vọng - Cửa xe sao lại bị hư vậy?

- Anh cũng không biết - Văn Du nói rồi cười vào ống nghe - Em làm gì mà trẻ con vậy? Chúng ta mới gặp nhau ban trưa mà. Mai sẽ đền bù, trưa mai anh cùng dùng cơm với em rồi tối mai mình sẽ đến vũ trường khiêu vũ. Nhưng mà... phải chờ anh sửa xong xe nhé. Cánh cửa trước bên tay lái anh, đóng không kín được em ạ.

- Thôi được - Mỹ Dung nói - Vậy tối nay em sẽ điện thoại đến đấng anh để biết kết quả.

Văn Du hôn gió vào má, rồi đặt điện thoại xuống. Vâng, tối nay phải có một cuộc họp bạn bè tại nhà. Du đã tính và mọi kế hoạch phải ăn khớp, phải thành công.

Văn Du lại cầm ống nghe lên quay số cho một số bác sĩ đồng nghiệp trẻ. Chàng mời họ tối nay đến nhà chàng dùng cơm, sẵn bàn bạc một số công việc ở bệnh viện tương lai. Đây là

đám đồng nghiệp vừa là bạn bè cũ. Họ cũng biết chuyện Du sắp trở thành giám đốc bệnh viện, đương nhiên họ sẽ nhận lời, vì biết đâu rồi sẽ có cơ hội tiến thân cho họ?

Tuổi trẻ nào lại không có tham vọng?

Đang lúc Du liên hệ điện thoại thì Trương Vĩnh Quang bước vào. Văn Du ra hiệu cho Quang đợi chàng một chút. Rồi cố ý nói to vào máy chuyện tổ chức bữa cơm tối ở nhà cùng bàn chuyện bệnh viện tương lai. Sau đó mới đặt ống nói xuống.

Trương Vĩnh Quang báo cáo ngay:

- Kiểm tra các phòng bệnh xong tất. Mọi diễn biến bình thường.

Văn Du gật gù:

- Giao việc cho cậu bao giờ tôi cũng yên tâm, lúc nào cậu cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Rồi như sức nhớ ra, Du nói:

- à quên nữa, tối nay ở nhà tôi có tổ chức một bữa cơm họp mặt bạn bè. Cậu cùng đến nhé?

- Tôi cũng được mời à?

Vĩnh Quang có vẻ ngạc nhiên, nhưng không giấu được sự mừng rỡ. Vì rõ ràng là Du rất quan tâm đến chàng.

Văn Du tiếp:

- Sau khi tan sở cậu chờ, tôi sẽ lái xe, mình cùng đi. Nhớ đấy, năm giờ chờ tôi.

Vĩnh Quang gật đầu rồi vội vã rút lui ra ngoài. Du nhìn theo

với nụ cười nham hiểm. Không có gì qua mắt được chàng. Đón kịch ư? Du đã rành quá... những hạng người như Quang. Thượng đội hạ đạp như chàng thôi. Đồng nghiệp mà. Có dịp là đạp trên cổ người mà đi không nuối tiếc. Nhưng mà... có thể nào thì... Mọi chuyện rồi cũng sắp kết thúc... Chẳng còn cơ hội nữa đâu, cậu em ạ.

CHƯƠNG 7

Văn Du cho xe hướng về phía ngoại ô. Trên xe chỉ có mình chàng và Trương Vĩnh Quang.

Ra khỏi thành phố, xe cộ bắt đầu thưa thớt. Chàng cho tăng tốc độ. Cảnh hai bên đường lùi ra sau nhanh chóng.

Trương Vĩnh Quang nhìn qua, hỏi:

- Thừa bác sĩ, còn những người kia Họ tự lái xe đến à?
- Vâng - Văn Du vẫn hướng thẳng về phía trước, như rất chăm chú lái - Bác sĩ nào cũng có xe riêng cả, một lúc họ sẽ tới sau.

Thành phố đã bỏ lại sau lưng, sắp đến đèo Đá. Ở đây có một khúc quanh khá nguy hiểm. Một bên là vách núi dựng đứng, một bên lại là vực thẳm sâu khoảng hai mươi thước. Văn Du đột ngột giảm tốc độ xe, rồi nói:

- Có một chuyện tôi muốn hỏi cậu cho rõ.

Quang sốt sắng:

- Dạ, thưa chuyện gì?

Du nghiêm mặt nói:

- Tại sao cậu cứ theo dõi công việc của tôi hoài vậy?
- Đâu có? - Vĩnh Quang tái mặt nói - Làm gì có chuyện đó, tôi

làm sao dám hỗn với bác sĩ như vậy?

Văn Du cười nhạt:

- Vậy chứ sao cậu biết chuyện tôi cho gia đình nạn nhân hai triệu bạc? Hôm qua cậu còn kiếm cớ để đến nhà người ta đúng không?

- Da... da...

- Cậu rõ là quá lắm!

Vĩnh Quang kêu lên:

- Bác sĩ đã hiểu lầm rồi. Tôi đến đây chẳng qua là vì bác sĩ, tôi muốn gia đình người chết đừng có tiết lộ thêm điều gì ra ngoài.

Văn Du vẫn nhìn thẳng về phía trước:

- Nhưng tôi lại không thích những người lắm mồm, thích chen vào chuyện riêng tư của người khác. Cậu tưởng cậu hành động như vậy là trên cơ tôi? Tôi sẽ phải lụy cậu à?

Trương Vĩnh Quang lúc túng, rửa thầm thân nhân của người chết. Tại sao họ lại đem chuyện đó kể cho Du nghe Thật ra thì... dã tâm của Quang nào có lớn lắm. Quang chỉ muốn Du lưu ý đến chàng. Thấy chàng là con người năng nổ. Chứ Quang thừa biết rõ thế lực của Du, chàng làm sao húc đầu vào đá? Tất cả những gì Quang làm là để củng cố vị trí của mình. Chàng chỉ là một tay cơ hội, thích đầu cơ, cũng có thể là hơi tham lam một chút. Nói tóm lại là một người trẻ tuổi ranh mãnh.

- Không, không phải đâu, bác sĩ đã hiểu lầm tôi rồi.

Vĩnh Quang vội vã giải thích. Mãi đến lúc này, Quang vẫn nuôi hy vọng Du giữ chàng lại. Vì đó là tương lai gần gọn nhất.

Nhưng Văn Du vẫn lạnh lùng:

- Không có sự hiểu lầm gì cả. Tôi đã rõ trái tim đen của cậu. Cậu làm gì? Nghĩ gì? Hừ, cậu tưởng là cậu nắm được những cái bằng chứng đó là có thể uy hiếp, khống chế tôi ư? Nhưng cậu lầm rồi. Người ta khi bị uy hiếp sẽ có hai cách giải quyết vấn đề, một là thuận phục. Đó là với những người cao tay ẩn hay quyền lực hơn mình, còn hai là đối kháng, mà phải đối kháng quyết liệt. Có thể là một mất một còn, loại bỏ một cách không thương tiếc, dẹp hết chướng ngại trên đường mình đi.

Vĩnh Quang rùng mình:

- Tôi xin thề... tôi không hề có ý xấu gì với bác sĩ cả.

Văn Du lắc đầu:

- Tôi chẳng hề tin lời thề bao giờ. Kể cả lời thề của chính tôi.
- Thừa bác sĩ mà...

Vĩnh Quang lúng túng. Cái ánh mắt của Du chợt làm Quang sợ hãi. Quang chưa biết phản ứng thế nào thì đã nghe Du nói tiếp:

- Cậu có biết cái phương pháp dẹp bỏ những chướng ngại trên đường tiến thân của tôi là gì không? Rất đơn giản, nhưng không hề thất bại.

- Tôi... tôi...

Vĩnh Quang ấp úng. Mắt liếc nhanh ra phía sau. Chàng đã

trông thấy xe của bác sĩ Thái cách đó không xa Chàng tưởng là đã gặp được cứu tinh. Vội nói:

- Các bác sĩ kia cũng đã đuổi kịp rồi kìa!

Nhưng không ngờ, Văn Du lại chẳng có chút gì là sợ hãi, trái lại, còn cười nói:

- Vậy là tốt quá! Đúng như kế hoạch!

Rồi Văn Du thả hết ga, chiếc xe như mũi tên phóng như bay về phía trước. Vĩnh Quang sợ hãi kêu lên:

- Bác sĩ!

Văn Du cười lớn:

- Chuyện gì sắp xảy ra Mi biết rồi chứ?

Vĩnh Quang nhìn tới trước. Xe đã lên gần đến đỉnh đèo. Một bên là vách đá. Một bên là vực sâu. Không lẽ Văn Du muốn thí mạng cả hai? Điều này không thể xảy ra được. Tương lai Du đang rực rỡ, sáng sủa hơn chàng. Quang yên tâm. Nhưng Quang không ngờ Du đã có tính toán riêng. Một tay Du vặn nhẹ chốt cửa. Xe vừa đến đỉnh dốc. Thay vì cho xe quẹo trái để ôm cua xa lộ. Chàng cho phóng thẳng vượt cộc chắn bay xuống vực. Trong khi tay kia đẩy mạnh cửa, nhảy hẳn ra ngoài.

Mọi chuyện xảy ra thật bất ngờ. Quang chẳng phản ứng gì kịp cả. Du vừa tung ra ngoài cố chịu một cơn đau khủng khiếp, và mê man chẳng còn biết gì nữa. Những người ngồi ở xe sau chỉ trông thấy chiếc xe như một quả bóng rơi thẳng xuống đáy vực rồi nổ tung. Một cột khói đen bốc lên tận trời, mọi chuyện kết thúc.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt và xảy ra trước mắt mọi người. Họ lại đều là bác sĩ, khi họ dừng xe lại và chạy đến họ chỉ thấy là có phép lạ. Bởi vì bác sĩ Du bị bắn tung ra ngoài xe và chỉ bị thương nặng. Phải chăng vì hồng phúc? Vì Văn Du đã cứu độ được biết bao người?

Lúc Văn Du tỉnh dậy mở mắt ra. Thì anh ta trông thấy mình đang nằm ở phòng cấp cứu đặc biệt của bệnh viện.

Cả người mỗi nhừ, rêm khắp. Vì lúc phóng ra khỏi xe, Du phóng nhanh nên cả người chàng chạm mạnh phả mặt đường, mãi đến giờ Du vẫn nhớ rõ. Vì đề phòng xe sau trở đến cản phải, nên Du trước khi ngắt xiut, đã cố lặn người thật nhanh vào lề đường...

Du khẽ trở mình, và khi trông thấy những người đang có mặt quanh giường. Cha chàng, ông Địch Sanh, rồi Văn Kiệt, Mỹ Dung và cả hai bác sĩ có mặt ở hiện trường là bác sĩ Thái và bác sĩ Đinh, Văn Du đã rên rỉ rồi yếu ớt hỏi:

- Còn... còn Trương Vĩnh Quang đâu rồi?

ông Địch Sanh với đôi mắt đỏ ngầu, vội nói:

- Con hãy nằm nghỉ đi, đừng nghĩ ngợi gì cả. Chuyện này cũng không phải là lỗi ở con.

- Nhưng mà... Trương Vĩnh Quang đâu?

Du hỏi lần nữa. Mọi người lại tưởng là vì Du quan tâm đến đồng nghiệp. Chớ đâu biết là Du muốn hỏi để xác định xem Vĩnh Quang còn sống hay đã chết? Mục đích của anh ta đã đạt được chưa?

Bác sĩ Thái nghe hỏi lắc đầu nói:

- Anh Du này. Tốt nhất anh nên nằm yên. Bác trai nói đúng đấy, chuyện này không phải lỗi ở anh. Chiếc xe bị tuột thắng văng ra khỏi xa lộ. Nó rớt xuống vực. Khi chúng tôi chạy đến thì nó đã bốc cháy. Không làm sao cứu vãn được nữa...

- Như vậy có nghĩa là cậu ấy...

Văn Du lắp bắp hỏi. Bác sĩ chủ nhiệm khoa đứng gần đấy nói:

- Vĩnh Quang chết rồi. Chết ngay tại hiện trường.

Bác sĩ Đinh lắc đầu:

- Văn Du, mạng của cậu lớn lắm đấy. Tai nạn nghiêm trọng như vậy mà cậu chỉ bị chấn thương nhẹ. Coi như cậu được phép lạ cứu.

Mỹ Dung đứng cạnh thút thít:

- Ban chiều lúc gọi điện thoại cho em, anh có cho biết là cánh cửa xe bị hư, khóa không kín được, anh định đi sửa, chưa kịp thì... tai nạn xảy ra! Em tưởng là đã mất anh rồi chứ?

Văn Du liếc nhanh về phía Mỹ Dung. Cô nàng vẫn chưa hết kinh hãi.

ông Địch Sanh thấy Du đã qua khỏi cơn nguy hiểm, đứng dậy nói:

- Thôi bây giờ con đã tỉnh rồi, lại có Mỹ Dung ở đây, cha và Văn Diệt sẽ về nghỉ một chút, mai sáng sẽ quay lại nhé?

Bác sĩ Lưu, bác sĩ Thái và Đinh thấy chẳng cần đến mình nữa nên cùng cha con ông Địch Sanh bước ra. Chỉ còn lại Mỹ Dung với Văn Du trong phòng.

Văn Du yếu ớt gọi:

- Mỹ Dung em!

Mỹ Dung đến gần:

- Vâng, em đây.

- Lúc đó hẳn em sợ lắm hở?

- Dạ - Dung đáp rồi nhìn Du thật lâu, hỏi:

- Bây giờ chỉ còn anh và em, anh nói thật đi, đây là một tai nạn bất ngờ à?

- Dĩ nhiên là vậy - Văn Du thở dài - Không lẽ em cũng nghi ngờ anh nữa ư? Em phải biết là... trước đó anh và Vĩnh Quang đã xóa hết mọi hiểu lầm...

Mỹ Dung lắc đầu, rồi lại lắc đầu:

- Nếu trước đó mà em không được anh cho biết chuyện cánh cửa xe bị hư, thì em đã nghi ngờ. Nhưng mà... anh biết không đó là một tai nạn khủng khiếp, cái xác của Trương Vĩnh Quang cũng bị đốt cháy thành than luôn!

- Vậy à?

Văn Du thở dài, rồi lắc đầu, Mỹ Dung tiếp:

- May là chuyện lục đục giữa anh và Vĩnh Quang chỉ có em biết. Bằng không với cái tai nạn hi hữu này, em nghĩ rồi sẽ còn nhiều rắc rối khác cho anh.

Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng bệnh chợt mở rồi Văn Diệt đột ngột xuất hiện. Diệt nói:

- Xin lỗi nhé, cha bỏ quên chiếc áo Pardessus, nên nhờ em quay lại lấy.

Văn Du bực mình, trừng mắt nói:

- Cậu không biết phép tắc gì hết? Muốn vào phải gõ cửa báo trước chứ? Sao lại đường đột xông vào vậy?

- Xin lỗi.

Điệt nói và nhìn anh với ánh mắt lạ lùng, rồi lui ra ngoài.

Mỹ Dung không hiểu, ngăn Du:

- Anh sao khó vậy? Dù gì Văn Diệt cũng là em ruột của anh mà?

- Chính vì nó là em ruột mà anh mới thấy giận chứ? Người gì mà đến cái lịch sự tối thiểu cũng không có. Thật xấu hổ khi có một thằng em như vậy.

- Tại anh khắt khe quá, chứ em thấy Văn Diệt cũng chưa đến nỗi nào đâu?

- Hừ!

Văn Du ậm ừ nhưng vẫn không vui. Mỹ Dung lại ngồi xuống.

- Anh nói đi. Lúc đó chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Em muốn nói chuyện gì?

- Thì tai nạn đó!

- à... anh cũng không nhớ rõ... - Văn Du làm như cố nhớ lại, rồi tiếp - Tất cả xảy ra đột ngột quá. Anh chỉ thấy tay lái mất điều khiển, rồi có một sức mạnh nào đẩy đẩy anh văng ra

cửa... Sau đó anh hoàn toàn không biết gì nữa.

Mỹ Dung xuýt xoa:

- Mạng anh rõ lớn thật nên mới may mắn như vậy. Bác sĩ đồng nghiệp cho em biết anh chỉ bị gãy chân và trật khớp tay, còn những vết thương khác chỉ nhẹ thôi...

Rồi như nhớ ra, Dung tiếp:

- à, còn nữa. Anh biết không, chuyện lạc quyền của chúng ta sắp hoàn thành. Nhưng mà... bị cái chuyện này, chắc phải tạm gác lại một thời gian.

Văn Du nói:

- Chuyện đó không có gì phải lo Anh nghĩ rồi chỉ cần nghỉ ngơi vài ba hôm. Rồi sau đấy anh có thể tiếp tục công việc trở lại bằng cách di chuyển bằng nạng...

Mỹ Dung âu yếm nhìn vị hôn phu:

- Anh làm em cảm động, em rất thích cái tính say mê công việc của anh... Mà cha cũng từng khen. Cha nói có một thằng rể như anh rất xứng đáng.

Văn Du cười:

- Cha em quá khen thôi, chứ anh nào có hơn ai.

Mỹ Dung đề nghị:

- Bao giờ vết thương ổn định, được xuất viện, anh tạm thời về nhà em dưỡng thương nhé? Phải ở nhà em mới tiện chuyện đi lại. Vì xe của anh bị cháy tiêu rồi... Có cần đi đâu, em sẽ cho tài xế lái đi tiện hơn.

Văn Du suy nghĩ rồi hỏi:

- Bây giờ mấy giờ rồi em?

- Hai giờ khuya.

Du giật mình:

- Hai giờ khuya? Sao em chưa về nhà?

- Anh yên tâm. Nhưng anh không cần em bên cạnh à?

- Thôi khỏi - Văn Du nói - Em về đi, anh không đành lòng để em phải khổ cực thế này. Cần gì ở đây đã có y tá...

Mỹ Dung suy nghĩ rồi đứng dậy, hôn nhẹ lên trán Du nói:

- Thôi được, vậy em về, mai sáng sẽ đến nhé?

Rồi Dung đi ra cửa, nhưng Du đã gọi giật lại:

- Mỹ Dung à, hay là thế này. Sáng mai em không cần đến đây, mà hãy sang nhà của Trương Vĩnh Quang. Biết đâu họ cần sự trợ giúp của em hơn. Tội nghiệp!

- Anh yên tâm.

Mỹ Dung nói. Nàng có vẻ xúc động trước lòng nhân ái của Văn Du. Nhưng khi vừa ra khỏi bệnh viện, Mỹ Dung đang đi, đã phải giật mình, vì có tiếng gọi:

- Chị Mỹ Dung!

Dung quay lại. Thì ra là Văn Diệt. Dung hỏi:

- à, Văn Diệt! Cậu chưa về nhà à?

Văn Diệt lắc đầu:

- Chưa. Vì tôi có chút việc định hỏi chị.

- Chuyện gì?

Văn Diệt ngần ngừ một chút, nói:

- Hẳn chị cũng biết chuyện của Huỳnh Chấn Bình chứ? Bây giờ lại đến lượt Trương Vĩnh Quang. Chuyện này lại có một sự trùng hợp lạ lùng, trước đó giữa Quang và anh Du lại có chuyện lục đục giống như giữa anh Du và anh Bình trước đây...

Mỹ Dung ngân ra. Câu hỏi của Diệt làm Dung bất an. Nhưng Dung vẫn hỏi:

- Cậu nói thế là thế nào?

- Những người có chuyện rắc rối với anh Du, đột nhiên đều gặp tai nạn. Một người thì bị chấn thương sọ não để trở nên mất trí, còn một người lại chết cháy. Chị không thấy có sự trùng hợp lạ lùng ư?

Mỹ Dung tái mặt. Bệnh vực Du là bản năng cần thiết của vị hôn thê.

- Tôi không hiểu cậu muốn nói gì. Nhưng mà tôi nghĩ là... cậu bây giờ đã là người lớn, muốn phát biểu điều gì, cũng nên đắn đo suy nghĩ đến trách nhiệm.

- Tôi bao giờ cũng ý thức điều đó - Văn Diệt nói - Không những trên phương diện luật pháp, đạo đức mà còn cả trên lương tâm. Và vì vậy tôi thấy những chuyện vừa qua Nó không phải là những tai nạn bình thường.

Mỹ Dung kêu lên:

- Văn Diệt! Cậu quên cậu là ai à? Anh Văn Du là anh ruột của cậu. Nói kiểu cậu là đã hại anh mình đấy!

Văn Diệt lắc đầu:

- Tôi không có ý định đó, ngoài chuyện muốn biết rõ sự thật!
- Sự thật à? - Mỹ Dung cười - Nếu muốn, cậu cứ xem biên bản của cảnh sát.

Nhưng Diệt không buông tha:

- Biên bản à. Tôi không tin... và lại ban nãy tôi đã nghe hết những lời đối đáp vừa rồi giữa anh Du với chị.
- Cậu Diệt! - Mỹ Dung kêu lên - Đây không phải là chuyện giỡn chơi. Cậu đừng có nghĩ bậy không tốt. Bộ cậu không tin cả anh trai của mình à?
- Vâng, bởi vì tôi hiểu rất rõ anh ấy. Và vì hiểu rõ, nên tôi mới nghi ngờ. Ngay chị cũng biết? Anh Du là người lúc nào cũng chủ trương bằng mọi phương tiện để đạt tới mục đích!
- Cậu Diệt! - Mỹ Dung bắt đầu nổi giận - tại sao cậu lại tàn nhẫn như vậy? Cậu làm vậy là hãm hại anh ruột mình. Cậu chụp mũ xấu cho anh cậu, biết không?

Văn Diệt bình thản:

- Nếu anh Du không phải là anh ruột tôi thì tôi đã không can dự, anh ấy muốn làm gì thì làm, nhưng mà... làm sao tôi có thể đứng đưng đứng yên. Nhìn anh ấy càng lúc càng lún sâu vào tội lỗi chứ?
- Lún sâu vào tội lỗi? - Mỹ Dung cười lớn - Cậu nói chuyện nghe buồn cười. Ấu trĩ quá... Làm gì có ai tin cậu? Trước mặt

mọi người... ai cũng thấy bác sĩ Lê Văn Du là con người đầy nhiệt tình tuổi trẻ, nhân ái càng lúc càng lên cao. Cậu nói là anh ấy lún sâu. Ai tin được chứ?

Diệt nhìn Mỹ Dung:

- Chị bình tâm suy nghĩ kỹ một chút đi, chị sẽ thấy điều tôi nói là đúng.

- Tôi không tin - Mỹ Dung cương quyết nói - tôi chỉ thấy cậu ganh tị với những gì anh Du đã đạt được thì có.

- Chị thật buồn cười. Làm gì có chuyện đó? - Diệt cãi lại - Anh Du là anh ruột tôi, tại sao tôi phải ganh tị chứ?

- Nhưng tôi đã thấy chuyện đó. Cậu đã ganh tị - Mỹ Dung khẳng định - Cậu Diệt, tôi cấm cậu. Cậu không có quyền nói năng bừa bãi. Cậu phải biết là tương lai của anh Du, cũng là tương lai của tôi đó nhé?

Văn Diệt bức xúc:

- Không lẽ tương lai của hai người quý trọng hơn mạng sống của người khác ư?

- Làm gì có chuyện đó? Cậu dựa vào bằng chứng ở đâu mà nói như vậy? - Mỹ Dung phải ứng - Nếu tôi không nghĩ tình cậu là em ruột của Văn Du, tôi đã gọi cảnh sát tóm cổ cậu. Tôi cảnh cáo cậu đấy, tôi không muốn nghe chuyện này một lần thứ hai nữa.

Văn Diệt vẫn cứng cỏi:

- Chị cứ gọi cảnh sát, nhưng đây là sự thật, tôi sẽ không bỏ qua sự thật nửa chừng, tôi sẽ làm rõ mọi thứ!

Mỹ Dung nói:

- Nhưng cậu sẽ thất vọng, vì không có chứng cứ. Vì với mọi người, đây chỉ đơn giản là một tai nạn bất ngờ thôi.
- Nhưng nếu kiểm tra lại, nó không đơn thuần là một tai nạn bất ngờ. Lúc đó chị tính sao?
- Tôi không tin như vậy - Mỹ Dung nói - Với anh Du, tôi hoàn toàn tin tưởng anh ấy. Trên đời này không có ai trung thực, tử tế, hoàn toàn và đáng yêu như anh Du cả.

Văn Diệt lắc đầu:

- Nếu vậy tôi chịu thua... Không ngờ chị lại mù quáng như vậy...
- Hừ, nhưng Văn Diệt nghe này - Mỹ Dung nghiêm giọng lại, nói - Cậu biết đấy, tôi yêu anh Du và vì vậy bất cứ một ai muốn phá hoại tương lai của anh Du, tôi đều không chấp nhận, không buông tha, dù người đó là ai đi nữa...

Rồi ngưng lại một chút, Mỹ Dung lại vỗ về:

- Cậu Diệt. Sao cậu phải khổ thân như vậy? Cậu cứ lo học hành đàng hoàng đi, sang năm cậu đã ra trường thì bọn này sẽ sẵn sàng cung cấp tiền để cậu tiếp tục ra nước ngoài du học. Không cần biết cậu muốn học ở đâu? Viện M.I.T hay California... bọn này đều có thể đáp ứng cả.

Văn Diệt chau mày:

- Chị đừng đem những thứ đó ra mua chuộc tôi mà tôi cũng không có ý định bỏ nhọ anh Du. Tôi chỉ muốn biết sự thật vậy thôi, nên tôi cũng không sợ đe dọa.

- Văn Diệt! Cậu nói vậy là sao? - Mỹ Dung hỏi - Tôi không hề đe dọa hay mua chuộc mà cậu cũng đừng quên là... chúng ta sắp trở thành người nhà của nhau rồi nhé?

- Vâng - Văn Diệt gật đầu - Sẵn đây tôi cũng muốn nói cho chị biết là quan niệm của từ xưa đến nay là sự thành công phải do chính mình tạo dựng bằng trí tuệ, bằng đôi tay của chính mình, chứ không nên bằng sự đầu cơ cơ hội hay may mắn...

Rồi Văn Diệt bỏ đi. Bóng chàng hòa lẫn vào bóng tối. Mỹ Dung nhìn theo... linh cảm thấy chuyện không đơn giản. Diệt sẽ quấy động mọi thứ. Khó mà ở yên được với cậu em chồng khó tính này.

Mỹ Dung bực dọc bước thẳng lên xe, và ra lệnh cho tài xế đưa thẳng nàng về nhà.

Văn Diệt lầm lũi đi giữa bóng tối. Đêm mùa thu, tiết trời buổi lạnh. Một năm sắp trôi qua Chàng kéo cao cổ áo lên cho đỡ lạnh. Khuya thế này, đâu dễ gì còn xe buýt để về nhà. Mà nếu muốn đi taxi thì đón xe cũng khó khăn. Trong túi Diệt bây giờ chỉ còn hai ngàn mấy bạc. Không đủ để đi một đoạn đường ngắn nữa chứ nói về nhà. Và lại giờ này mà có về thì lại phá hỏng giấc ngủ của cha... Ban nãy đã lấy có quay lại, để cha về nghỉ trước. Diệt nghĩ, nếu bây giờ tản bộ về thì ít ra phải hai giờ mới đến nơi, như vậy trời đã sáng. Và như vậy sẽ không làm phiền ai.

Thế là Diệt lầm lũi bước. Chàng nghĩ lại việc làm của Văn Du, những cái tai nạn đã qua... Diệt chắc đấy không hẳn là tai nạn, dù chỉ dựa vào trực giác chứ không có một chứng cứ cụ thể. Nhưng mà Văn Du... Hừ, Diệt lại mâu thuẫn. Sao éo le vậy? Diệt nào có ý muốn đối đầu với anh ruột mình đâu Có điều sự việc không đơn giản. Nó liên hệ đến mạng sống của

người khác... Nếu không làm rõ, lương tâm Diệt lại không thấy ổn.

Nhưng làm rõ thế nào? Khi trong tay chẳng có lấy một chứng cứ? Mỹ Dung lại ương ngạnh, cố chấp, đứng hẳn về phía Dụ Vây thì sao? Diệt lắc đầu... Diệt biết chỉ cần nói ra, là người ta không cần biết phải trái, sẽ kết luận ngay là Diệt đã ganh tị với những thành tích của anh trai mình. Sự phán đoán của con người nhiều lúc đơn giản một cách buồn cười thế!

Diệt cứ cầm đầu mãi miết bước, rồi chàng cũng đã đi được đến ngoại ô. Qua khỏi cầu lớn, nhìn vào đồng hồ đã ba giờ sáng. Diệt chợt tự hỏi. Cha chàng, ông Dịch Sanh, có khi nào vì sự vắng mặt của chàng mà lo lắng không ngủ được không? Chuyện đó chắc hơi khó. Vì từ nào đến giờ, cha nào có để ý đến chàng đâu? Trong mắt người chỉ có một mình Văn Du thôi.

Diệt không hiểu tại sao cha lại có thành kiến lại ghét bỏ mình như vậy? Không chịu học y, không chịu học nghề nông. Nhưng Diệt cũng chẳng hề bê tha bỏ học. Chàng vẫn học một cách xuất sắc các môn vật lý cơ mà. Học cái môn khác ý cha cũng đâu phải là cái tội? Vậy thì sao? Diệt không tránh khỏi một chút ý niệm buồn phiền. Và nỗi buồn thật kỳ cục nó như cơn bệnh khó chữa, càng lúc càng lan rộng. Anh Du cũng nào phải là một bác sĩ xuất sắc về chuyên môn. Anh ấy đã leo lên bằng thủ đoạn. Dùng mọi phương tiện để đạt đến mục đích... Diệt nhiều khi thấy giật mình. Tại sao anh ấy lại điên như vậy? Say mộng đồ vương, đến độ mất cả lương tri, cả tính người? Cái chức giám đốc của một bệnh viện trị giá năm tỉ bạc?... Diệt ngạc nhiên hơn khi thấy mấy cái tai nạn xảy ra dồn dập mà lại luôn có sự dính líu của Văn Du ở đấy. Thế tại sao chẳng ai nghi ngờ?

Bất giác Diệt thấy trái tim như thắt lại. Những chuyện thế này nếu không làm sáng tỏ, thì những chuyện khác rồi sẽ tiếp diễn và tội ác sẽ không kết thúc... Nạn nhân kế tiếp sẽ là ai?

Diệt băng qua ngã tư Giờ này con đường trống vắng không có lấy một chiếc xe chạy qua... Những ngọn đèn đường vàng vọt làm đổ dài chiếc bóng cô đơn của chàng. Diệt chợt nhớ đến chiều quạ Lúc vừa lên bàn cơm, thì chuông điện thoại reo, báo cho biết tai nạn xe cộ Ở đèo Đá. Lúc đó cha đã buông đũa tái mặt. Cha cứ tưởng nạn nhân là Văn Dụ Để rồi lúc biết rõ Du chỉ bị thương nhẹ, còn nạn nhân là người khác, cha đã cười sảng khoái. Sao vậy? Diệt thắc mắc. Không lẽ nạn nhân kia không phải là người? Nếu vậy thì... thật bất công!

Có lẽ vì xúc động, cũng có lẽ vì đi nhanh. Mồ hôi bắt đầu thấm ướt lưng Diệt. Bây giờ hai bên đường chỉ toàn là ruộng vườn kế tiếp. Gió phàn phật làm rét cả dạ Diệt nhìn vào đồng hồ sắp sáu giờ, như vậy là trời sắp sáng.

Đôi chân bắt đầu mỏi. Bụng lại cồn cào. Bây giờ Diệt thấy đói. Giờ này, được yên ổn ngồi trong nhà thì tuyệt. Nhưng Diệt không hối hận vì việc làm của mình. Chàng muốn giúp Dụ Muốn đưa Du trở về con đường của lẽ phải chân chính.

Nhưng chuyện đó có làm được không? Du hiểu và chấp nhận hay sẽ lại thù oán thêm chàng? Diệt biết từ đây về đến nhà, còn trên hai cây số mà đôi chân đã mỏi. Ngay lúc đó Diệt nghe tiếng xe. Đúng rồi! Chuyển xe buýt bắt đầu ngày đã làm việc! Thế là Diệt vội bước nhanh đến trạm. Và chỉ ít giây sau Diệt đã êm ái ngồi trên xe. Bây giờ Diệt mới thấy hết cái tiện lợi của phương tiện giao thông hiện đại. Vừa nhanh chóng vừa đỡ mất sức lao động. Mười phút sau, Diệt đã đến gần nhà. Vừa tra chìa vào ổ khóa, Diệt nghĩ phải vào nhà chợ

mất một chút để lấy lại sức. Sáng nay, chàng còn hai tiết học. Nhưng thật bất ngờ, khi Diệt vừa đến phòng khách, đã thấy cha ngồi ở ghế salông. Cha vẫn mặc bộ áo hôm qua đến bệnh viện, điều này cho thấy là từ lúc về đến giờ cha vẫn còn chưa ngủ.

- Dạ, thưa cha con mới về!

Nhìn vẻ bơ phờ của cha, Diệt chợt thấy ngại. Những người lớn tuổi lúc buồn phiền thường dễ nổi nóng. Và đúng như điều Diệt nghĩ, ông Sanh đã nghiêm giọng hỏi:

- Đi đâu mà cả đêm, giờ mới về nhà vậy?

Diệt dừng lại:

- Dạ vì túi con không mang theo tiền, mà lúc nửa khuya xe buýt lại không có chạy, nên con phải lội bộ một khoảng dài.

ông Định Sanh bực:

- Con chỉ làm khổ bản thân. Ban nãy bác sĩ Thái đề nghị là đưa cả hai cha con cùng về, nhưng con cứ chần chờ. Hay là vì con không muốn đi cùng xe với chả Con nói đi Đúng không?

- Dạ không phải - Văn Diệt vội vã đáp, nhưng không biết phải giải thích thế nào, chỉ nói - Con chỉ muốn...

Rồi yên lặng. Ông Định Sanh lắc đầu:

- Đấy thấy không? Con cũng không giải thích được hành động của mình. Cha hiện nay lớn tuổi rồi, mà rất buồn... Cha không biết mình phải thế này đến bao giờ...

Rồi Diệt nghe tiếng thở dài kế tiếp. Chàng không dám đứng lại, lặng lẽ bỏ vào phòng riêng. Cha đã không ngủ được, vì

thấy chàng chưa về ư? Như vậy à?

Điệt cũng không biết, nhưng cũng thấy có cái gì lay động trong lòng.

CHƯƠNG 8

Đã hai ngày, Tinh Nhược không thấy Diệt đâu. Nàng hơi ngạc nhiên vì từ nào đến giờ Diệt ngoài giờ học đều ở nhà. Diệt đâu có bạn bè hay thích du hí đâu?

Thế là vừa tan học, Tinh Nhược kiểm có qua nhà Diệt ngay, nhưng chỉ thấy ông Địch Sanh. Ông Sanh cho Nhược biết là Diệt chưa về. Lại chưa về! Nhược hơi thất vọng...

Rồi Nhược đi ra sau nông trại, hẳn có chuyện gì lạ đây! Nhược nghĩ, bởi vì sáng nay khi vào trường, Nhược thấy là hôm nay Diệt đâu có giờ? Vậy thì Diệt đi đâu?

Những cây hoa mới trồng và luống khoai giâm cành thử nghiệm hơi héo. Chứng tỏ mấy ngày qua không được tưới nước. Diệt bỏ bê cả công việc, vậy thì Diệt đã bận rộn gì?

Nhược không tin là Diệt có bạn gái. Bởi vì cá tính khép kín của Diệt khó mà tìm được một cô gái hiểu ý nuông chiều. Vậy thì hẳn Diệt đã gặp điều gì gay cấn ư?

Đứng giữa thửa đất trống vắng. Nhược phân vân, rồi lại nghĩ. Trong lúc rảnh rỗi thế này, sao ta không làm giúp việc gì cho Diệt. Chẳng hạn như tưới nước nhổ cỏ dại... Diệt thấy, hẳn thích thú. Nghĩ là làm ngay. Nhược vén cao quần lên, rồi gắn ống cao su vào vòi nước bắt đầu tưới.

Nhược vừa làm vừa chơi, nàng túm lấy đầu ống bóp dẹp để nước tung tóe khắp nơi. Kết quả là... mảnh đất được tưới ướt,

nhưng cả người của Nhược cũng ướt sũng như bị mắc mưa.

Xong màn tưới cây, Nhược khóa vòi nước lại và bắt đầu đi đến kho chọn một chiếc cuốc nhẹ. Nhược nhớ lại động tác của Diệt và bắt đầu cuốc đất. Sự đổi mới công việc làm Nhược thú vị và nàng đã làm việc một cách quên thôi.

Mãi cho đến lúc có người bước tới gần, rồi nắm lấy tay nàng giữ lại gỡ cuốc ra, Nhược mới nhìn lên:

-Ồ tưởng ai, anh Văn Diệt! Mãi giờ này anh mới về đây à?

Sắc mặt của Diệt nặng nề, làm Nhược cut hứng:

- Anh Diệt, anh làm sao đấy? Ai có làm gì đâu mà anh lại không vui?

Diệt yên lặng một chút, mới nói:

- Lần sau đừng có tự động đến đây làm việc nhé! Phải chờ tôi.

Nhược bất mãn, sao Diệt lại không biết điều như vậy. Nàng bực dọc:

- Anh chẳng tế nhị tí nào, đúng ra anh phải cảm ơn tôi mới phải... Tôi đi học về ra đây chẳng thấy anh, thấy cây cỏ khô héo nên tưới nước rồi nhỏ cỏ giùm.

Diệt ngồi xuống:

- Xin lỗi, nhưng mà để chúng ta cùng làm thì hay hơn.

Thái độ của Diệt khá cởi mở, làm Nhược quên ngay phiền muộn:

- Công việc này cũng vui đấy, phải không? - Nhược cũng ngồi xuống nói - Lần sau nếu mà anh không rảnh, tôi sẽ sang

đây phụ giúp. À mà này, hai hôm rày anh đi đâu vậy?

Điệt chau mày yên lặng. Nhược hỏi tới:

- Có phải gặp chuyện không vui, nên một mình lên đi xinê không?

Điệt lắc đầu:

- Làm gì rảnh rồi như vậy? Tôi có việc.

- Đi lo việc à? - Nhược chột reo lên - Ồ, tôi hiểu rồi, năm nay là năm cuối, nên anh cho chuẩn bị hồ sơ để du học. Phải không?

- Không phải chuyện du học - Văn Diệt lắc đầu nói - Mà chuyện có liên hệ đến Văn Du.

Nhược sực nhớ ra, vồn vã:

- Ồ sao? Anh Văn Du thế nào rồi? Đỡ chứ?

- Anh ấy chỉ bị thương nhẹ thôi - Diệt nói - Chuyện tôi đang làm là liên quan đến chuyện khác.

- À, thôi tôi hiểu rồi - Nhược lại tài khôn nói - Có phải liên hệ đến cuộc lạc quyền xây dựng nhà thương không?

Nhưng rồi thấy Diệt chau mày. Nhược lại vội vã nói:

- Ồ! Không biết sao hôm nay tôi lảm mồm như vậy? Anh Diệt à, nếu tôi có nói gì không phải anh bỏ qua cho nhé.

Điệt nhìn Nhược, yên lặng rất lâu như phân vân, rồi nói:

- Chuyện này rất quan trọng, cô biết cũng không nên nói lại cho ai nghe nhé?

Nhược gật đầu:

- Tôi thề với anh, tôi sẽ cố giữ bí mật - Rồi tò mò - Nhưng chuyện gì vậy? Có liên hệ đến cô Lâm Mỹ Dung nữa phải không?
- Hình như là vậy...
- Thế à...
- Mà không phải mới đây, chuyện trước nữa.
- Vậy à? - Nhược càng nghe càng ngạc nhiên - Lần trước... có phải anh muốn nói vụ bác sĩ Huỳnh Chấn Bình té lầu?
- Tôi thấy chuyện không đơn giản như thế!

Nhược tròn mắt:

- Anh Điệt, anh muốn nói là...
- Vâng, Nhược đã hiểu rồi đấy... và tôi đang điều tra đây, có nhiều cái đáng nghi.

Nhược nhìn Điệt. Nàng có vẻ căng thẳng:

- Nhưng anh Du là anh ruột của anh mà...
- Vâng - Điệt nhìn thẳng vào mắt Nhược - Nhược này, khi tôi nhúng tay vào việc này, Nhược có nghĩ là... tôi đã hành động là vì ganh tị với anh Du không?
- Ganh tị? - Nhược như chững lại - Anh ganh tị với anh Dủ? Làm gì có chuyện đó? Mà có gì đáng để ganh tị đâu?
- Nếu Nhược nghĩ vậy là tốt - Điệt có vẻ tươi đi một chút - Tôi chỉ ngại người khác nghĩ là tôi ganh tị với anh ấy mới hành

động.

Nhược lắc đầu:

- Anh đâu phải hạng người nhỏ nhoi như vậy?

Diệt nhìn Nhược, gật đầu:

- Vậy thì cảm ơn cô.

Có một khoảnh khắc yên lặng. Diệt như suy nghĩ điều gì đó. Nhược thăm dò:

- Mà anh nghi ngờ điều gì vậy?

Văn Diệt chần chừ, rồi nói:

- Có một chuyện là... là hai nạn nhân đều có liên hệ với anh Văn Dụ. Trước đó cũng đều có chuyện trục trặc với anh ấy... nhưng thôi... Mọi chuyện rồi chắc cũng tìm ra được giải đáp.

Tinh Nhược nhiệt tình:

- Anh có cần sự giúp đỡ của tôi không?

- Cô tin những điều tôi nói à?

Tinh Nhược gật đầu:

- Tôi tin những gì anh nói và sẵn sàng giúp anh.

Diệt cảm động nhìn Nhược.

- Thế mấy hôm rày anh đi đâu vậy?

- Tôi đến gặp người nhà của bác sĩ Huỳnh Chấn Bình và Trương Vĩnh Quang - Diệt nói rồi lắc đầu - Nhưng kết quả chẳng tìm thấy gì cả.

Nhược lo lắng:

- Anh Diệt, nếu vậy thì anh đâu thể làm gì được?

Diệt chau mày:

- Vì vậy, tôi đang phân vân không biết có nên dừng lại ở đây không?

Nhược hỏi:

- Nếu anh tiếp tục... Không những chỉ anh Du mà cả cha anh cũng không hài lòng?

- Tôi không biết - Diệt nói - Chỉ cảm thấy là... có nghi ngờ thì phải điều tra cho ra lẽ, bằng không chẳng yên tâm.

- Nhưng anh chắc là sự việc kia có nghi vấn chứ?

Nhược hỏi, Diệt chỉ lắc đầu:

- Thôi, ta đi vào nhà!

Và họ đi vào vườn nhà họ Lê, cả hai yên lặng, Diệt chợt thấy hối hận. Khi không rồi lại gây thắc mắc cho cô gái không liên can. Chàng nói:

- Cô Nhược, cô muốn mình cùng đi dạo hay xem hát không?

Nhược không trả lời, chỉ nói:

- Anh Diệt hay là thế này, mình đến bệnh viện hỏi? Bởi vì hai nạn nhân kia cùng là đồng nghiệp của anh Du ở bệnh viện, biết đâu ta sẽ tìm ra manh mối?

- Đúng rồi! - một tia sáng lóe lên trong đầu Diệt - Chúng ta đi

ngay bây giờ nhé?

- Không được! - Nhược nói - Phải đợi tôi về nhà thay đồ rồi mới đi chứ?

Bấy giờ Diệt mới nhớ ra bộ áo ướt sũng của Nhược. Chàng lắc đầu. Còn Nhược chạy nhanh vào nhà.

Diệt nhìn theo chột căng thẳng. Bởi vì, nếu cuộc điều tra mà cho thấy tội lỗi của Văn Du thì coi như sự nghiệp của Du sẽ chấm dứt. Du là anh ruột của chàng. Và như vậy chắc chắn Du sẽ hận chàng tận xương tủy, còn chả Diệt không dám nghĩ đến. Con thịnh nộ của cha sẽ ra sao? Thằng em đã bày mưu phá hỏng hết tương lai của anh nó... Tội hảm nặng hơn cả bất hiếu. Nhưng... Diệt lại không muốn dừng lại... Diệt cảm thấy nếu không kèm chế thì sẽ còn nhiều sự việc khác xảy ra. Bao nhiêu sinh mệnh khác sẽ bị hy sinh... và cha có giận, anh có hận, cũng đành.

Diệt đứng đấy nghĩ ngợi mà Tinh Nhược quay ra từ bao giờ không hay:

- Thôi mình đi được rồi chứ?

Nhược hỏi và Diệt quyết định.

Ngồi xe buýt cả hai đến thẳng bệnh viện nơi Du làm việc. Đến nơi rồi, một vấn đề mới đặt ra. Tìm ai? Hỏi ai đây? Người có thẩm quyền và biết rõ sự việc hơn cả chắc không ai khác hơn là bác sĩ Lưu, chủ nhiệm khoa cũng là cấp trên trực tiếp của Du.

Thế là Diệt đi về phía phòng trực, xưng danh và ngỏ ý muốn gặp. Khi Diệt và Nhược đến nơi, bác sĩ Lưu đang bận khám cho một bệnh nhân, chàng phải ngồi chờ.

- Cậu là em trai của bác sĩ Du phải không?
- Vâng, tôi là Lê Văn Diệt - Diệt tự giới thiệu rồi chỉ Nhược - Còn đây là cô Lý Tinh Nhược, bạn anh Du.

Bác sĩ Lưu nhìn hai người tò mò:

- Thế cậu đến đây làm gì, thăm cậu Du ư? Vết thương bên ngoài của cậu ấy sắp lành, khoảng hai hôm nữa cậu ấy sẽ xuất viện và nghe nói là... sẽ sang nhà cô Lâm Mỹ Dung tịnh dưỡng.

Tinh Nhược ngạc nhiên:

- Anh Du không về nhà?

Bác sĩ Lưu cười:

- Nghe nói ở nhà cô Lâm Mỹ Dung tiện hơn. Vả lại bây giờ tay của cậu Du còn bó bột, cử động hơi khó khăn cần người chăm sóc.

Văn Diệt nhìn bác sĩ Lưu, chần chừ một chút nói:

- Thừa bác sĩ, tôi có một số vấn đề muốn hỏi bác sĩ.
- Cậu cứ hỏi.
- Có phải Trương Vĩnh Quang từ nào đến giờ vẫn là phụ tá của anh Du tôi không?
- Không - Bác sĩ Lưu chau mày, nói - Chuyện đó chỉ mới gần đây thôi. Nhưng tại sao cậu lại thắc mắc?
- Vì có nhiều vấn đề chưa rõ. Xin bác sĩ làm ơn cho biết cụ thể hơn.

Bác sĩ Lưu suy nghĩ, rồi nói:

- Lúc gần đây hai người có một ca mổ chung. Đó là ca viêm ruột thừa. Không ngờ... lần đó bệnh nhân không may bị chết. Và sau đó... Vĩnh Quang trở thành phụ tá cho Văn Du.

Tình Nhược chợt kêu lên:

- Đúng là... một bất ngờ.

Văn Diệt chau mày, chuyện rõ là phức tạp. Sao lại có một bệnh nhân viêm ruột thừa chết bất đắc kỳ tử ở đây? Diệt chợt nhớ có lần...

Đúng rồi, trong cái buổi điểm tâm mà Du đã kể lại cho cha nghe. Lúc đó thần sắc của Du rất lạ, phải chăng vì có liên quan đến cái chết?

Diệt hỏi:

- Trong ca giải phẫu đó, chỉ có hai người thôi à?

- Không, còn có một cô y tá khác, cô y tá Hạ nữa - Ông bác sĩ Lưu nói, rồi giải thích thêm - Chuyện cắt bỏ phần ruột thừa bị viêm chỉ được xem như một cuộc giải phẫu nhỏ.

Văn Diệt ngạc nhiên:

- Chỉ là một cuộc giải phẫu nhỏ sao lại đưa đến chuyện chết người?

- Có lẽ... vì chuyện bất ngờ khác xảy đến - Ông Lưu nhăn mặt
- Nghe cậu Du bảo là... bệnh nhân đột ngột qua đời vì bệnh tim.

Diệt hỏi:

- Thế sau đó, bác sĩ có kiểm tra lại không?

Bác sĩ Lưu nghe hỏi, giật mình:

- Bác sĩ Du là một bác sĩ giỏi, có tay nghề, ông ấy đã kết luận như vậy, chúng tôi cần gì kiểm tra lại? Cậu Diệt, cậu hỏi như vậy với mục đích gì? Tôi không hiểu.

Văn Diệt không đáp, yên lặng một lúc, nói với bác sĩ Lưu:

- Bác sĩ có thể cho chúng tôi biết địa chỉ của nạn nhân và cho phép tôi được gặp cô Hạ một chút không?

Ông Lưu nhìn Diệt:

- Cậu làm vậy để làm gì? Tất cả cái đó đều không có lợi cho cậu Du đâu...

- Không có gì - Diệt trấn an- Anh Du là anh ruột tôi. Tôi hỏi, chẳng qua chỉ muốn biết rõ một số việc, chứ không phải để hại anh ấy.

- Thôi được! - Ông Lưu cười, rồi cầm ống nói lên, quay số - Alô, làm ơn cho gọi cô Hạ. Vâng y tá Hạ, vào ngay phòng làm việc của tôi nhé.

Rồi ông đặt ống nghe xuống, nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt. Ông không tin là Diệt muốn hãm hại Du.

Năm phút sau, cô y tá Hạ bước vào. Đó là một cô gái có khuôn mặt phúc hậu, nhưng hơi nhút nhát.

Ông Lưu giới thiệu:

- Đây là cậu Lê Văn Diệt và bạn, Diệt là em ruột của bác sĩ Du, cậu ấy muốn nói chuyện với cô.

Rồi tế nhị, ôm chồng hồ sơ bệnh lý, ông bước ra ngoài. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại ba người trẻ tuổi.

Văn Diệt đặt thẳng vấn đề:

- Cái hôm cắt bỏ ruột thừa cho nạn nhân, cô có mặt nơi đó chứ?

- Vâng, có gì lạ không anh?

Cô Hạ hỏi, rồi liếc nhanh sang Nhược. Cô có vẻ nghi ngờ dụng ý của hai người. Diệt hỏi:

- Cô thấy cái chết đó có gì bí ẩn không?

Cô y tá giật mình. Em trai của ông bác sĩ... làm sao có thể hỏi như vậy được chứ?

- Da... Da... Mới nhìn qua thì rất nghi ngờ... nhưng sau đó bác sĩ Du cho là một tai nạn đột xuất. Một đột biến bất ngờ... Mà tôi chỉ là một y tá... nên tôi tin như vậy.

Diệt hỏi thêm:

- Thế cô có biết chuyện của Trương Vĩnh Quang không?

- Da... biết.

Cô y tá ấp úng. Diệt nói:

- Anh ấy cũng đã chết? Vậy thì với những cái gọi là tai nạn bất ngờ như vậy. Tôi muốn đề cập cả đến chuyện bác sĩ Huỳnh Chấn Bình, chuyện bệnh nhân mổ ruột... Dư luận của bệnh viện nghĩ sao? Họ đã bình luận thế nào về những chuyện đó?

Mặt cô y tá tái tái hắc. Cô lắc đầu nói:

- Những chuyện đó không liên can gì đến tôi cả... còn những tin đồn khác cũng không phải do tôi gây ra... Xin lỗi anh... tôi đã hứa với bác sĩ Du rồi là...

- Chị hứa cái gì chứ?

- Cũng không có gì - Cô Hạ run rẩy nói - Tôi thề là tôi hoàn toàn tin tưởng tay nghề của bác sĩ. Ông ấy mổ rất chính xác... chính bác sĩ thực tập Trương Vĩnh Quang cũng đồng ý với tôi như vậy...

Văn Diệt đưa mắt nhìn sang Nhược. Chàng thấy cô y tá khi sợ hãi nói "ông ấy mổ chính xác" là đã để lộ vấn đề, có gì phải minh chứng như vậy?

Diệt hỏi tiếp:

- Thế cô có gặp qua thân nhân của nạn nhân không?

- Dạ, hôm ấy họ cũng có mặt ở đây mà... tội nghiệp, nhà họ nghèo lắm... Bác sĩ Du là người nhân ái, thương người nên đã bỏ ra hai triệu bạc để ủy lạo gia đình nạn nhân.

Văn Diệt thở ra. Chàng biết không cần phải hỏi gì thêm, vì có hỏi cũng không lần được manh mối gì khác. Mọi thứ đã được đậy kín. Diệt đứng dậy nói:

- Thôi, chúng tôi cảm ơn cô Hạ.

Và cô y tá như vừa thoát được một cuộc phỏng vấn nguy hiểm, vội vã đứng dậy bỏ ra ngoài. Còn lại, Tinh Nhược nhìn Diệt:

- Anh Diệt, anh hỏi những thứ đó để làm gì vậy? Anh thấy gì chưa?

- Chưa - Diệt lắc đầu - Thôi bây giờ chúng ta về, biết đâu sự bình thản sẽ giúp ta sáng suốt hơn.

Cả hai vừa mở cửa định bước ra, thì bác sĩ Lưu đã đi vào phòng, ông nói:

- Tôi mới vừa qua phòng cậu Du, cậu ấy biết hai người đến đây, nên muốn tôi mời cậu qua đây.

Tinh Nhược lắc đầu:

- Chúng tôi đến đây không phải để thăm anh ấy.

Nhưng Văn Diệt đã nắm lấy tay Nhược kéo đi:

- Thì cứ đến đây đi. Sợ gì? Biết đâu qua sự bất bình của anh Du ta sẽ có thêm những bằng chứng đáng giá?

Cả hai đến trước phòng Văn Du, Diệt gõ cửa rồi bước vào, Văn Du nằm trên giường, cánh tay vẫn còn bó bột. Trên bàn trái cây tươi và hoa đầy rẫy.

Du vừa thấy Diệt, đã trừng mắt:

- Mà đến đây làm gì?

Diệt bình tĩnh:

- Da... Không làm gì cả.

Du giận dữ:

- Nghe nói mà tới đặt chuyện hỏi tứ tung phải không? Mà làm như vậy với mục đích gì? Hôm trước đã một lần... Mà chận Mỹ Dung giữa đường hạch sách đủ thứ rồi. Hôm nay, mà lại gây phiền hà cho bác sĩ chủ nhiệm khoa... Mà nói đi,

mục đích của mày là gì? Muốn kiếm chuyện rắc rối cho tao phải không?

Tinh Nhược đứng cạnh, bất bình nói:

- Anh Du, tại sao anh có thể cư xử như vậy với anh Diệt? Anh ấy vẫn là em anh cơ mà?

Lời của Nhược làm Du lúng túng, anh chàng hạ thấp giọng:

- Văn Diệt, tao đã nói mày bao nhiêu lần rồi. Chuyện gì của tao làm, mày đừng có xía vô, nghe chưa?

Văn Diệt lắc đầu:

- Em không có chen vô chuyện ai cả. Chẳng qua vì... em chẳng muốn anh phải thân bại danh liệt thôi.

- Mày nói vậy là thế nào? - Văn Du tái mặt - Mày đã từng nói với Mỹ Dung như vậy, rồi bây giờ với tao... Có phải mày định đe dọa à?

Văn Diệt vẫn bình tĩnh:

- Anh đã rõ là không hề có chuyện đó... Tất cả những gì tôi làm chỉ vì anh mà thôi.

- Vì tao? - Văn Du giận dữ - Vì tao mà đến đâu mày cũng điều tra, hạch hỏi... Mày làm vậy với dụng ý gì? Mày muốn đối đầu hay vì ganh tị với tao chứ?

Tinh Nhược nóng mũi, chen vào:

- Tại sao anh Diệt phải ganh tị? Mà anh có gì đáng để anh ấy phải ganh tị chứ?

Văn Du quay qua:

- Lý Tinh Nhược, cô là trẻ con, đừng có xía vào chuyện người lớn!

Rồi trở lại với Diệt. Du nói:

- Còn Văn Diệt, nếu cậu muốn đối đầu với tôi thì... tôi chấp cậu đấy. Nhưng mà tôi cảnh cáo trước là đến lúc đó, thì cậu đừng có than van là tại sao tôi không nghĩ tình anh em nhé.

- Đây không phải là chuyện đối đầu hay thù nghịch - Văn Diệt không chịu thua - Tôi có làm sáng tỏ vấn đề thì cũng tùy anh thôi. Bởi vì anh nằm đây, anh làm sao biết là hiện nay ở ngoài ngoài người ta đã đồn rùm lên về anh thế nào chứ?

- Tin đồn à? - Văn Du đỏ mặt - Họ nói gì? Tao đã hại Huỳnh Chấn Bình, đã giải phẫu tòi giết chết bệnh nhân? Đã giết Trương Vĩnh Quang? Hừ, tao chẳng sợ bất cứ tin đồn gì cả vì chẳng có ai có chứng cứ. Mọi thứ chỉ là tin vịt!

- Chính vì vậy mà tôi đi tìm bằng chứng đây!

Diệt nói, làm Du giật mình. Rõ ràng là Diệt đã đối đầu với Du rồi còn gì nữa? Du ngẩn rặng nói:

- Tốt! Tốt đấy! Vậy thì mi đừng có hối hận nhé!

Văn Diệt lắc đầu:

- Anh đã hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi muốn tìm ra bằng chứng là để minh oan cho anh thôi... Vậy tại sao anh giận dữ? Anh không thấy là đã có ba người phải tàn đời một cách oan uổng ư?

- Mà biết gì mà nói là oan uổng? - Văn Du như mất hẳn bình tĩnh - Sinh mệnh của ba người nào có nghĩa lý gì? Nếu như cái bệnh viện từ thiện của tao được thành lập xong. Tao sẽ

cứu được hàng trăm, hàng vạn mạng sống khác. Chuyện đó mới quan trọng hơn biết không?

Lời của Du làm cả Diệt và Nhược rung mình. Những gì Du nói ra, không phải là đã hàm ý cho thấy, những cái tai nạn kia đều có liên quan đến cả Du.

- Ý anh muốn nói là... tất cả những gì liên quan đến họ đều là do anh?

Văn Du đính chính:

- Tao không hề có ý đó... nhưng mà Văn Diệt, mi nên nhớ là đối đầu với tao chẳng ích lợi gì. Mà là em trai tao, hẳn mà mi biết rõ... Tao tuyệt đối không chấp nhận bất cứ một trở ngại nào trên đường sự nghiệp của mình, dù trở ngại đó đến từ tình thân.

- Anh Du!

Diệt kêu lên, nhưng Du đã cười to.

- Có giỏi thì mi cứ đi tìm bằng chứng đi Tao biết mi đang nghĩ gì, lúc nào mi cũng ganh tị, muốn hại tao, muốn đưa tao lên ghế điện mới hài lòng phải không? Nhưng đừng hòng. Chẳng ai thắng nổi tao đâu Diệt à.

- Tôi không có ý hơn thua với anh - Văn Diệt lắc đầu nói - Anh Du, ngay từ nhỏ, anh đã là một thiếu niên xuất sắc. Anh hơn tôi ở mọi phương diện, tôi chấp nhận chứ không ganh tị... thì làm sao muốn thắng anh chứ?

Nói xong Diệt kéo tay Nhược bước ra ngoài.

Diệt có vẻ xúc động thật sự. Bàn tay Diệt lạnh buốt. Không xúc động sao được khi mà hai anh em ruột thịt lại đối đầu, lại

bôi mặt đá nhau?

Tình Nhược lặng lẽ đi theo Diệt, không dám nói một lời, Nhược thấy tình hình rõ là căng thẳng và chợt thấy sợ hãi.

Rồi cả hai quay về nhà, và mạnh ai về nhà nấy.

Nhược bước vào đến phòng khách. Nhà vắng vẻ, chỉ có một mình Nghi ngồi ở ghế salông uống rượu.

Nhược bước tới:

- Anh Nghi, sao ngồi một mình ở đây vậy? Còn chị Tường Vy đâu rồi?

Nghi không đáp, hỏi ngược lại:

- Mà đi đâu mà suốt buổi vậy? Tìm khắp nơi mà chẳng thấy?

Nhược bất ngờ:

- Anh đi tìm tôi?

- Ờ, tìm để nói chuyện mà?

Rồi Nghi cầm cốc rượu đứng dậy, tiếp:

- Thôi vào phòng của em. Chúng mình vừa nghe nhạc vừa nói chuyện cũng được.

Tình Nhược chỉ nhún vai, đi theo sau anh.

- Lại có chuyện rắc rối nữa phải không?

Vào đến phòng Nghi ngã dài trên ghế.

- Rắc rối thì không đến nỗi, có điều anh không hiểu...

Nhược đặt một chiếc đĩa hát vào máy. Bản nhạc "Người chăn dê", âm thanh đồng quê hoang dã.

- Rồi anh bắt lực?

- Từ nào đến giờ anh có tự nhận mình là người bách chiến bách thắng đâu? Nhưng chẳng có gì, chỉ sau khi Tường Vy đưa Vương Đại Vỹ lên máy bay, anh thấy tính cô ấy đổi khác thế nào đấy?

Nhược ngồi xuống cạnh anh.

- Nghĩa là sao?

Nghi sợ Nhược không hiểu, phải giải thích:

- Vương Đại Vỹ là cái anh chàng đeo đuổi theo Vy bấy lâu nay, hẳn là một tay cù lòn, nhưng học giỏi. Hôm qua hẳn đã lên máy bay sang Mỹ du học. Và trước khi đi, hẳn đã ngỏ lời cầu hôn với Vy.

Nhược đẩy mái tóc ra sau.

- Nhưng nghe nói là Vy chưa trả lời mà?

- Đúng Vy chưa chấp thuận nhưng cũng không có nghĩa là khước từ, vì vậy vấn đề là ở đây.

Rồi Nghi nhún vai nói:

- Không biết đấy có phải là thủ đoạn của Vy để bắt anh thuận phục hay không?

Nhược lắc đầu nói:

- Anh Nghi, nếu anh không có ý định kết hôn, thì quan tâm chuyện đó làm gì? Chị Vy cũng phải đi lấy chồng, chứ không

lẽ phải ở vậy mãi để chờ anh à?

Nghi làm ra vẻ bất cần:

- Thì cô ấy cứ lấy chồng, anh nào có cấm cản gì đâu?
- Anh nói thật chứ? - Rồi Nhượng lắc đầu - Nhưng em không tin. Bởi vì nếu anh không để tâm chuyện đó, thì thắc mắc làm gì? Bần khoản làm gì?

Nghi ngồi quay người lại:

- Em gái này, em cần phải cảm thông với anh một chút, từ nào đến giờ anh là con người tình cảm. Anh không muốn bỏ rơi người bạn gái nào, nhưng cũng không muốn mang tiếng là bị người khác bỏ rơi.

Nhượng suy nghĩ rồi nói:

- Với những cô gái khác thì em không biết, nhưng với chị Tường Vy, em thấy vấn đề ở đây khá phức tạp. Vì chị ấy đã có sự quan hệ xác thịt với anh.
- Em xử dụng từ dao to búa lớn quá! - Nghi nói, rồi thờ dãi - Không hiểu sao mấy hôm rày, Tường Vy lánh mặt anh, chỉ liên lạc với anh bằng điện thoại.

Nhượng nghiêng nghiêng đầu nhìn anh:

- Đây là nguyên nhân phiền muộn chính?
- Không phải là phiền muộn - Nghi tỏ vẻ cứng cỏi - Nếu Tường Vy yêu tay Đại Vỹ đó, thì cô ta cứ đi theo hắn.

Nhượng lắc đầu:

- Em thấy bọn đàn ông con trai các anh, đa số đều không có

trái tim. Anh không thấy là... Tường Vy yêu anh hơn à?

- Yêu? - Nghi nhún vai- Nhưng yêu và lấy nhau là hai chuyện khác nhau. Có cái luật nào bắt yêu là phải lấy nhau đâu? Anh dù gì cũng còn hơn Văn Kiệt của em.

Nhược đỏ mặt:

- Tại sao anh lại kéo anh Văn Kiệt vào đây? Người ta dù gì cũng đang hoàng. Có ai lại bạn gái cả giỏ như anh vậy?

- Ồ, đó là chuyện thường tình của đàn ông!

Rồi Nghi suy nghĩ gì đấy, nói:

- Này Nhược, theo em thì... tại sao Tường Vy lại có thái độ như vậy chứ?

Nhược hỏi ngược lại:

- Thế tối hôm kia anh đi đâu mà diện lúng như vậy?

- Đến vũ trường Hỷ Lâm Môn- Nghi thành thật thú nhận - Anh mới quen một cô bé vừa đẹp vừa nhí, nhí hơn cả em nữa.

- Thế chị Tường Vy biết không?

- Cô ấy bắt gặp tại trận đấy chứ.

- Vậy à? - Nhược quay qua tắt máy hát - Vậy thì anh hãy đi tìm chị Vy, xin lỗi đi.

- Em nói gì vậy? - Nghi kêu lên - Tại sao anh phải gặp cô ấy xin lỗi? Vy biết tính anh từ nào đến giờ mà... Và lại cô ấy nào phải là tình nhân hay vợ chính thức của anh đâu? Mỗi người vẫn có đủ quyền tự do của mình.

- Đây là trước kia - Nhược lắc đầu nói - Nhưng chị Vy đã có quan hệ với anh, chị ấy phải khác những người kia chứ?

- Em làm gì lạc hậu như vậy? Bây giờ sắp thế kỷ hai mươi mốt rồi nhé.

Nhược lắc đầu:

- Em nói vậy đó, còn anh làm theo hay không là tùy anh. Sau này chị Vy có bỏ anh cũng đừng trách.

- Cô ấy bỏ anh? Rồi anh sẽ cô đơn? - Nghi nói, rồi cười lớn - Ngộ thật. Nhưng anh chỉ sợ mình không có cơ hội đó. Em biết mà... Anh chẳng bao giờ rảnh. Đàn bà cứ vây kín làm anh ngạt thở quá!

- Đừng có cường điệu như vậy - Nhược nói - Chuyện đàn bà vây kín chưa hẳn là có hạnh phúc anh nhé?

- Em nói vậy là thế nào?

Nhược nhìn anh, nghiêm túc:

- Có một điều mà không biết là anh có nhận ra không? Lúc gần đây anh thay đổi nhiều lắm đấy.

- Anh thay đổi?

Nghi ngạc nhiên, Nhược xác nhận:

- Vâng... Anh đã mất đi cái phóng khoáng, bất cần của ngày xưa.

- Em có nói đùa không hở Nhược? - Nghi hỏi, rồi nhún vai - Anh thấy thì mình vẫn phong độ như ngày nào, anh vẫn sống cho tình yêu.

Nhược lắc đầu:

- Anh biện minh thế nào thì em vẫn thấy anh đổi khác. Anh Nghi, tốt nhất là anh nên đi tìm chị Tường Vy, rồi nói lời xin lỗi chị ấy.
- Anh không thể làm một chuyện kém phong độ như vậy - Nghi ương ngạnh nói - Nếu chỉ vì chuyện bắt gặp anh đi với cô khác mà Vy giận, thì rõ ràng là anh đánh giá sai Vy. Anh tưởng là Vy rất mới và không để ý những cái vụn vặt như vậy.

Nhược không đồng ý:

- Tình yêu thường phải có những quan tâm nhỏ nhặt vậy chứ?
- Vậy là tầm thường, tầm thường một cách không tha thứ được!

Nghi kêu lên, Nhược đứng dậy:

- Nếu vậy thì em không còn ý kiến gì hết. Bao giờ đổi ý anh báo cho em, em sẽ bày cách khác cho.

Văn Du đã xuất viện. Tay vẫn còn bó bột nên tạm thời ở nhà của Mỹ Dung.

Và như vậy nhà họ Lê ở ngoại ô, chỉ còn hai cha con ông Định Sanh và Văn Diệt. Cái căn nhà rộng lớn đó bây giờ trở nên lạnh lẽo hơn ngày thường. Diệt ít khi gặp mặt cha. Chàng nghĩ tánh mình không hợp. Chỉ sợ gây thêm phiền nhiễu. Nên dù có ngồi cùng bàn ăn, cũng chẳng ai nói với nhau lời nào. Lúc gần đây những cái không vui lại xuất hiện dồn dập. Sự thất bại trong công việc trồng trọt của nông trại, rồi tai nạn với

Văn Du, làm cho ông Dịch Sanh trở thành lậm lì, ít nói hơn.

Điệt nhiều lúc nhìn cha xúc động. Chàng muốn tìm cách để tiếp xúc, gần gũi hơn, nhưng lại không dám.

Tối hôm qua, thời tiết đột ngột trở lạnh. Gió Tây Bắc với khí hậu đại lục tràn xuống. Diệt giật mình và chợt nhớ tới mùa đông.

Hôm nay ngày chủ nhật. Như mọi khi, thì Diệt đã lặng lẽ ngồi trong phòng làm bài, đọc sách. Nhưng hôm nay lại khác. Những chuyện có liên hệ đến Văn Du làm Diệt căng thẳng, bất an và không học được.

Ban sáng, Diệt cũng đã ra phía sau nông trại. Những hạt giống khỏe mạnh vẫn không làm sao bám trụ được trên nền đất đỏ khô cằn. Chúng không phải là không nảy nở đâm chồi. Nhưng mà mọi thứ, mặc dù được chăm sóc, vẫn có vẻ eò uột làm sao. Nhìn những chiếc lá héo úa không sức sống, mà Diệt cũng thấy nản chí, thất vọng.

Điệt ngồi ở bàn học, trang sách mở ra trước mặt. Cửa không khép, nên Diệt có thể nghe rõ bước chân đi lại của cha ở bên ngoài. Vì Diệt không học được nên chàng đứng dậy bước ra. Cha chàng, ông Dịch Sanh, đang ăn mặc khá tươm tất, mang cả giày. Có lẽ ông đang định đi đâu. Còn sớm. Diệt thấy không thể không quan tâm, nên bước tới, hỏi:

- Thừa cha... cha định vào thành phố à?

Ông Dịch Sanh quay lại. Ánh mắt hơi ngạc nhiên, lâu lắm rồi ông không hề được Diệt hỏi han như vậy. Ông hơi cảm động. Thằng con có bề ngoài lạnh lùng đâu hẳn là không có tình cảm. Nó cũng có vẻ quan tâm đến ông đấy chứ?

Nhưng ông chỉ nhặt nhẻo nói:

- Thằng Du nó ở nhà Mỹ Dung. Mấy hôm rày chẳng nghe tin tức gì của nó, nên cha định đến đấy xem sao.

Văn Diệt bất bình. Anh Du biết cha thương mình, quan tâm đến mình, thì dù ở đâu ít ra cũng phải điện thoại về, vẫn an một tiếng, đằng này lại không. Nhưng Diệt chỉ nói:

- Để con đưa cha đi nhé?

Ông Dịch Sanh suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Thôi để cha đi một mình cũng được, thả bộ ra trạm xe buýt thế này cũng khỏe.

Diệt dù muốn đưa cha đi, nhưng thấy cha tỏ ra không cần, chàng cũng không dám trái ý, nên nói:

- Vậy cha đi chậm chậm thôi, con ở lại xem nhà.

Rồi đứng nhìn theo cho đến lúc bóng cha khuất hẳn ngoài cổng. Một cảm giác buồn buồn len lỏi trong lòng Diệt, biết cha chỉ yêu có một mình Văn Dụ Cha dành hết tình thương cho anh cả, nhưng Diệt vẫn ước ao... phải chi chàng có được một phần mười cái tình cảm kia thì cũng quá tuyệt vời.

Diệt đang nghĩ ngợi, thì nghe có tiếng Tinh Nhược gọi giật:

- Anh Diệt, anh Diệt!

Diệt quay qua, Nhược trong chiếc quần bó, áo pull đầy sức sống, đang nhìn chàng với nụ cười hồn nhiên.

Cả nhà em hôm nay ra phi trường tiễn William về Mỹ, anh có cùng đi không?

- Không đi được - Diệt mặc dù biết William, nhưng cảm thấy chưa thân đến độ phải đích thân tiễn ra phi trường, nên nói - Nhượng cho tôi gọi lời thăm anh ấy được rồi. Sao anh ấy không ở lại lâu hơn?

Nhượng cười:

- Chi vậy? Khi mục đích không thành?
- Mục đích? Vậy mà tôi tưởng anh ấy về đây chỉ để du lịch thôi.

Nhượng cười bí mật:

- Không hẳn như vậy. Mà còn một ý định khác. Anh biết làm gì không? Cưới vợ đấy.
- Cưới vợ?Ồ... Thế cả thành phố này chẳng có cô gái nào vừa ý anh ấy sao?
- Có chứ! - Nhượng cười rất có duyên - Nhưng người mà anh ấy ngắm tới lại không chịu, nên anh ta đành ôm mối hận tình về Mỹ.
- À. Cô nào cao giá quá vậy? Người ở nước ngoài về mà chê à?

Nhượng vẫn cười:

- Có lẽ anh cũng biết cô ấy nữa đấy.

Rồi nghĩ gì đấy Nhượng nói:

- Xe còn trống chỗ, anh đi đi, xong chúng mình còn có thể xuống phố dạo chơi được nữa.
- Đi bây giờ à?

- Vâng.

Điệt chợt nảy ý:

- Cha tôi cũng định vào thành phố, ông ấy vừa ra cửa. Hay là Nhượng cho tôi gọi ông ấy đi Vì cha tôi đi một mình, tôi không mấy yên tâm lắm.

Nhượng nhìn Diệt, chợt cảm động:

- Thôi được, để tôi chạy theo gọi bác lại.

Rồi Nhượng bỏ chạy ra ngoài.

Hôm ấy ông Địch Sanh quá giang được xe bên nhà Nhượng vào thành phố. Còn Diệt, Diệt quay về phòng khách. Cả căn nhà rộng lớn bây giờ chỉ còn có một mình chàng. Chàng buông người ngồi xuống ghế, nhưng Diệt vẫn không bình thản. Chuyện liên hệ tới Du lại vây kín chàng. Diệt biết, nếu bây giờ Diệt buông xuôi, những phiền nhiễu sẽ không có nữa, nhưng mà lúc đó, liệu lương tâm có yên ổn được không?

Sự mâu thuẫn giằng co giữa tình thâm và lẽ phải.

Ngay lúc đó, có tiếng chân người bước vào. Tiếng giày cao gót của phụ nữ. Ai? Diệt nhìn lên, vừa lúc Mỹ Dung bước vào.

- À! Chào chị!

- Cậu đấy à? Cậu không muốn tôi đến đây?

Điệt không đáp, chỉ nói:

- Cha vừa mới đi vào thành phố thăm anh Dụ Chị có gặp không?

- Gặp - Mỹ Dung nói - tôi thấy cha ngồi chung xe với người nhà bên họ Lý. Nhưng tôi đến đây là để gặp riêng cậu.

- Có chuyện gì vậy chị?

Diệt hỏi. Mỹ Dung nhìn thẳng:

- Có chứ. Chuyện liên hệ đến cậu. Cậu có biết là những hành động vừa qua của cậu rất thất lợi cho anh Du không?

- Tôi không tin như vậy - Diệt nói - tôi chỉ hỏi thăm một số việc thì làm gì thất lợi cho anh Du?

- Nhưng câu hỏi của cậu làm người ta nghi ngờ... và điều này có ảnh hưởng đến sự nghiệp tương lai của anh Du.

- Tôi nghĩ không đến nỗi như vậy, nếu anh Du quanh minh chính đại, thì có gì anh ấy phải sợ chứ?

- Sao lại không? Cậu hỏi tầm bậy tầm bạ. Không có người ta cũng sẽ nghi, nhưng mà cậu Diệt, cậu làm vậy để làm gì chứ? Nào có lợi cho cậu đâu?

Văn Diệt chau mày, Mỹ Dung tiếp:

- Nhất là trong cái hoàn cảnh hiện nay. Số tiền quyên góp để xây dựng bệnh viện từ thiện sắp đủ, nghĩa là mọi việc sắp hoàn thành.

Văn Diệt tựa người ra sau và hỏi:

- Có phải anh Du kêu chị đến đây? Phải không? Sao vậy? Tôi thấy chuyện làm của tôi cũng chẳng có sai. Nếu anh Du chẳng có gì mờ ám, thì làm gì phải sợ chứ?

- Cậu nói cái gì mờ ám? - Mỹ Dung lớn tiếng - Cậu nói anh

cậu như vậy được ư? Bậy quá! Tôi chưa thấy trên đời này có một người em nào giống như cậu, cứ ganh tị với anh mình. Anh Du cũng không hề sai tôi đến đây, cậu đừng có nghĩ xấu cho anh ấy!

Diệt lắc đầu:

- Sao chị lại to tiếng như vậy? Nếu không có gì quan trọng, chị át giọng tôi làm gì? Cái gì cũng phải bình tĩnh một chút chứ?

- Bình tĩnh? Trong khi cậu lại hành động điên cuồng. Tôi biết, cậu đang cố tình bằng mọi giá, cậu muốn đẩy anh Du của cậu xuống, cho ông anh cậu ngóc đầu lên không nổi. Phải không? Văn Diệt, tôi cho cậu biết, bao giờ tôi còn sống, tôi còn đứng bên cạnh anh cậu, thì cậu đừng hòng thực hiện điều đó!

Diệt lắc đầu:

- Tôi không hề muốn hạ bệ hay làm xấu anh Du, mà tôi chỉ muốn làm sáng tỏ sự thật. Chị Dung... những chuyện đồn dập xảy ra đó, không lẽ chị không thấy những cái đáng nghi ngờ?

Dung giận dữ:

- Cái đáng nghi ngờ ở đây là cậu, lúc nào cũng mang tâm địa hẹp hòi, phán đoán người khác. Nhưng mà, tôi xin báo cho cậu biết, cậu sẽ không bao giờ tìm được bằng chứng đâu.

- Tôi cũng mong là như vậy.

Diệt nói. Dung trừng mắt nhìn Diệt, như muốn chửi Diệt một trận, nhưng không hiểu sao lại không thực hiện điều đó, và Dung cứ đứng như vậy rất lâu. Một lúc có lẽ cơn giận giảm

bớt, Mỹ Dung mới đầu dụi:

- Văn Diệt, tại sao cậu cứ đối đầu với người trong nhà mãi thế? Cậu muốn gì? Định làm gì? Cậu nói đi, xem thử tôi có thể giúp đỡ được gì cho cậu không?

Văn Diệt ngồi yên. Mỹ Dung tưởng là cậu nói vừa rồi của mình đã có hiệu quả, nên lại tiếp:

- Tôi biết là cậu mất tình thương của mẹ từ thuở nhỏ, nên không được bình thường như những người khác, nhưng cậu phải tin là anh Du của cậu không hề làm ra bất cứ chuyện gì xấu xa hay phạm pháp. Anh ấy là một bác sĩ có lương tâm nghề nghiệp, một người tốt.

Mặt Diệt đỏ bừng, Diệt nói:

- Tôi tuy mất mẹ từ năm mười hai tuổi, nhưng tôi không phải là con người thất thường... Mà con người không bình thường kia là anh Du của chị đấy.

Mỹ Dung lại giận dữ:

- Cậu nói bậy. Anh Du ưu tú như vậy mà sao lại không bình thường?

Diệt lắc đầu:

- Trong mắt chị thì anh ấy vượt trội, xuất sắc, nhưng thật ra, anh ấy không phải như vậy.

- Một bác sĩ có lương tâm, có công việc ổn định như vậy làm gì không bình thường? - Mỹ Dung cười nhạt - Cậu cứ đánh giá người ta bằng những tư tưởng ấu trĩ của cậu ư?

- Chuyện ấu trĩ hay lương tâm, không thể xét đoán bằng lời

nói!

- Ý cậu là thế nào?

- Một người nếu có quan điểm quá khích về tâm linh, chẳng hạn như tham vọng và đưa đến những xúc phạm đến mạng sống của người khác thì đó là tội ác. Ta phải xử lý ra sao?

Diệt hỏi, Mỹ Dung trừng mắt:

- Nhưng người đó là ai mới được chứ?

- Ai cũng ích kỷ - Văn Diệt tiếp tục nói - Vì vậy theo lẽ thông thường ta sẽ tìm cách để che chở để qua mặt pháp luật, đạo đức, xã hội, bất chấp chuyện đó có dính líu đến sự sống chết của người khác, đúng không?

Mỹ Dung lắc đầu:

- Cậu chỉ giỏi tưởng tượng... Thực tế không đến đâu nghiêm trọng như cậu nghĩ? Làm sao có chuyện quan hệ đến đạo đức, đến pháp luật chứ?

Văn Diệt yên lặng, chàng biết có nói nhiều cũng vô ích, vì không có sự thỏa hiệp ở đây với Mỹ Dung.

Không hiểu nghĩ sao, Mỹ Dung lại đầu dụi:

- Văn Diệt, tôi xin cậu, hãy bỏ qua cho anh ấy, đừng có nhúng tay vào chuyện này nữa. Được không? Cậu hãy để anh Du rảnh trí lo cho xong cái bệnh viện từ thiện này đi.

Diệt không muốn tiếp tục tranh luận nên ngồi yên. Mỹ Dung lại tiếp:

- Cậu và anh ấy là hai anh em ruột thịt, sự thành công của

anh Du cũng là sự thành công của cậu. Vả lại nếu hai anh em cậu mà cứ lục đục thì chỉ mang lại sự khổ tâm cho cha cậu thôi.

Điệt nhìn lên. Mỹ Dung thật lòng, hay chỉ muốn dùng mối liên hệ kia để ràng buộc chàng?

- Cái số tiền dùng để xây bệnh viện sắp đạt đến con số mong muốn. Anh Du định mở một cuộc tiếp xúc với báo chí. Mọi chuyện đâu đã vào đấy rồi. Cậu Diệt, không lẽ bây giờ cậu lại quậy lên... để anh em không còn mặt mũi nhìn nhau nữa ư?

Mỹ Dung tiếp nhưng Văn Diệt lắc đầu:

- Tôi không có ý định phá hoại chuyện xây dựng bệnh viện từ thiện kia mà tôi chỉ muốn làm sáng tỏ những nghi ngờ trong đầu mình.

- Tôi biết - Mỹ Dung cười nhạt nói - Nhưng chuyện nghi ngờ của cậu đó lại có ảnh hưởng đến việc lớn của anh Du.

- Việc lớn? Cái sự nghiệp kia có toàn bích không nếu nó có liên hệ đến cái chết của hai người và mất trí của một người khác?

- Sao cậu lại liên tưởng khủng khiếp như vậy? - Mỹ dung kêu lên - Tất cả những tai nạn đó, chẳng có gì liên can đến anh Du... Nó chỉ xảy ra hoàn toàn ngoài ý muốn.

- Vậy thì bây giờ chị muốn tôi phải làm gì?

Điệt hỏi. Mỹ Dung nhanh nhẩu nói:

- Cậu hãy xếp lại tất cả.

Điệt suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Tôi không thể trả lời chuyện đó ngay bây giờ, nhưng tôi sẽ cố gắng không để việc làm tôi ảnh hưởng một chút nào đến cái bệnh viện từ thiện của anh Du.

Mỹ Dung chững lại, nàng có vẻ bất mãn, nói gần như hết lời mà Diệt vẫn có vẻ ngoan cố. Bực thật!

- Cậu Diệt, tôi cảnh cáo cậu lần chót, nếu cậu không dẹp bỏ ý tưởng phá thôi, thì sau này đừng có trách, tại sao chúng tôi lại vô tình với cậu nhé!

Diệt vẫn lắc đầu:

- Chị đừng dọa, tôi không sợ đâu. Tôi làm việc bằng lương tâm nên sẽ không thụt lùi trước một đe dọa nào, của ai!

- Được rồi! Cậu chờ xem!

Và như không dẫn được con giận dữ, Dung cầm tách nước trà hất thẳng vào người Diệt. Hành động của Dung quá bất ngờ, Diệt không đỡ kịp, nước chảy dài từ trên mặt Diệt xuống áo. Diệt đứng dậy, nhìn về phía Dung bình tĩnh nói:

- Vậy là giữa chúng ta đã hết chuyện rồi chứ? Chào chị!

Và Diệt bước về phòng riêng của mình.

Dung như cũng bất ngờ trước hành động của mình, nàng đứng lặng ở đó nhìn theo. Vừa hối hận vừa thất vọng. Mọi chuyện chẳng giải quyết được gì cả. Cánh cửa phòng đã khép lại, Dung lặng lẽ rút lui ra ngoài.

o0o

Văn Diệt nằm dài trên giường, không buồn lau đi những giọt nước trà trên người. Chuyện Mỹ Dung hành động giận dữ

không những không làm Diệt buồn, trái lại còn tạo cho Diệt cái cảm giác nhẹ hẫng. Vì ít ra, từ đây về sau, Dung sẽ không có lý do gì để đến hạch sách chàng nữa. Nhưng nằm yên một mình như vậy Diệt lại phân vân. Chàng không biết những hành động vừa qua của mình có thật sự chỉ là tiếng gọi của lương tâm hay là do ganh tị? Như điều Mỹ Dung nói? Diệt không muốn ông anh mình nổi bật hơn mình? Nhưng mình có cái gì để nổi chứ? Chắc chắn là không phải như vậy rồi. Nhưng trong ánh mắt của mọi người, họ sẽ đánh giá chàng ra sao?

Có lẽ chỉ có Tinh Nhược là hiểu Diệt thôi.

Diệt cũng không hiểu sao trong cái giây phút này Diệt lại nghĩ đến Nhược? Tại sao?

Và Diệt cứ nằm yên như vậy mãi cho đến lúc có tiếng động ở cửa. Diệt nhìn ra, Tinh Nhược xuất hiện một cách tự nhiên với một chuỗi hoa trên tay. Nhược như những tia nắng ấm mặt trời xuất hiện giữa mùa đông. Cái bản chất tự nhiên của Nhược với nụ cười, khiến người đối diện khó tính đến mấy cũng không thể mở miệng trách được.

- Anh Diệt, anh xem này, đẹp không?

Nhược vừa nói, vừa đưa chuỗi hoa lên cao, nhưng rồi nhìn thấy những giọt nước trên người Diệt, Nhược ngạc nhiên:

- Ô, sao vậy? Chuyện gì xảy ra thế?

Diệt ngồi dậy:

- Ô, cũng không có gì. Mỹ Dung mới đến đây!

- Thế à? Đến để làm gì?

- Chị ấy muốn anh đừng can thiệp vào chuyện của anh Du.
- Rồi anh quyết định ra sao?
- Anh à? Sự đe dọa của Mỹ Dung chỉ càng tạo thêm nghi ngờ cho anh, và anh nghĩ những gì mình nghĩ hẳn có thật.
- Anh vẫn tiếp tục?
- Vâng.

Diệt nói. Tinh Nhược chợt đưa chuỗi hoa choàng vào đầu Diệt.

- Vậy thì chuỗi hoa này tặng cho anh.
- Tại sao?
- Vì em thấy anh là một người đàn ông đúng nghĩa.

Trên trang hai của tờ nhật báo trong thành phố đều có đăng một bài tin ngắn "Số tiền quyên góp được để xây dựng bệnh viện từ thiện của bác sĩ Lê Văn Du sắp đạt được chỉ tiêu, nên bác sĩ quyết định sẽ chọn một ngày gần đây mở cuộc họp báo, báo cáo kết quả và dự trù sự việc sắp đến..."

Nhưng rõ bất ngờ, cái tin quan trọng như vậy, lại không làm cho ông Lê Dịch Sanh phấn chấn. Diệt liếc nhanh về phía cha, chỉ thấy người thờ dãi. Diễn biến trong thời gian qua, hình như làm cho ông tóc bạc hơn, sắc mặt ông bơ phờ hơn.

Diệt thăm dò:

- Nghe nói cái vết thương ở tay anh Du đã lành, và anh ấy đã được tháo bột.
- Ồ!

Ông Dịch Sanh chỉ ở một tiếng ngắn ngủn.

- Như vậy coi như mọi chuyện đều tốt đẹp. Anh Du sẽ có cơ hội tiến hơn.

Diệt tiếp, nhưng lần này ông Dịch Sanh lại cũng yên lặng. Câu nói của Diệt như một viên đá ném xuống ao thu "tôm" một tiếng rồi hết. Ông Dịch Sanh như mãi mê nghĩ về một điều gì. Thái độ lạ lùng đó làm Diệt chột thấy căng thẳng. Sau khi lành bệnh, chắc chắn anh Du sẽ quay trở về nhà, mà nhà trường lại sắp thi Diệt có hai ngày nghỉ ở nhà ôn bài. Cái không khí này làm Diệt sợ hãi. Diệt cũng không muốn đối đầu và cứ mãi sợ mà chẳng có một chữ nào lọt được vào đầu Diệt.

Diệt chột đứng dậy bỏ vào phòng riêng. Thái độ của ông Sanh khiến Diệt không đóng kín cửa lại, mà chỉ khép hờ, chàng sợ có khi cha gọi lại không nghe.

Có tiếng xe dừng lại trước nhà. Có lẽ là Mỹ Dung đã đưa anh Du về. Diệt nghĩ. Nhắc đến Mỹ Dung, bất giác Diệt nhớ đến tách trà hôm trước, và chàng càng không muốn ra ngoài để chạm mặt với bà chị dâu tương lai của mình.

Nhưng thật bất ngờ, Mỹ Dung không đến, chỉ có một mình anh Văn Du, và có lẽ vì mới tháo băng, nên Văn Du vẫn còn dùng nạng gỗ.

Có tiếng hỏi của cha:

- Còn Mỹ Dung đâu rồi?

- Mỹ Dung bận lắm - Tiếng của Du đáp - Cô ấy bận chuẩn bị cho buổi họp báo sắp đến.

- Con định bao giờ tổ chức họp báo?

Giọng ông Địch Sanh hỏi, nhưng Diệt cũng cảm nhận thấy cha đã mất đi cái nhiệt tình cũ. Du đáp:

- Có lẽ khoảng ba hôm nữa, bao giờ con quăng bỏ cây nạng này đi được! Trong buổi họp báo đó con sẽ mời đầy đủ các báo đến dự.

Văn Du nhấn mạnh. Ông Địch Sanh chẳng sốt sáng lắm.

- Con phô trương quá! - Ông Địch Sanh lắc đầu nói, lần đầu tiên ông tỏ ý không hài lòng với Du - Con phải nhớ một điều là bệnh viện từ thiện kia được lập ra là để phục vụ cho đại đa số dân nghèo, phục vụ là mục đích chính. Vì vậy đừng sử dụng nó như một công cụ để phô trương.

Văn Du ngạc nhiên:

-Ồ cha! Cha nói gì vậy? Từ nào đến giờ con thấy cha vẫn tán đồng việc làm của con cơ mà?

Ông Địch Sanh lắc đầu:

- Cha chỉ tán đồng những việc làm tốt của một bác sĩ yêu nghề.

- Chuyện mở bệnh viện từ thiện với công việc phục vụ của một bác sĩ có gì khác nhau?

- Đúng! - Ông Địch Sanh nói - Nhưng mà cha cần nhắc nhở con, có muốn làm gì cũng được, nhưng đừng có chệch khỏi con đường nghề nghiệp của một thầy thuốc.

- Cha! - Văn Du chau mày. Chàng cảm thấy cha thay đổi - Có phải là có ai đó đã gièm pha điều gì với cha Họ đã nói xấu

con chứ gì?

Ông Định Sanh lắc đầu:

- Không có ai cả!

- Con biết là chắc chắn có! - Văn Du kêu lên - Hấn thôi, phải Văn Kiệt không? Hấn lúc nào cũng chĩa mũi vào phá hoại công việc con, bây giờ còn rắp tâm chia rẽ hai cha con ta nữa.

Ông Định Sanh chau mày:

- Cái gì? Nói vậy là giữa anh em con đã có chuyện gì à? Sao vậy? Có thể nào cũng đừng quên Văn Kiệt là em con, là con ruột của ta nhé?

Văn Du giận run. Từ nào đến giờ Du nào có nghe cha nói về Kiệt một cách thân mật như vậy đâu? Du nói:

- Tại cha không biết. Văn Kiệt lúc nào cũng ganh tị với con, nó chẳng muốn con thành công. Nó là một đứa không bình thường. Nó còn dám chống đối lại cả Mỹ Dung nữa.

- Có chuyện như vậy ư?

- Con không dối gạt cha đâu. - Văn Du cả quyết - Nếu Văn Kiệt mà có nói gì với cha thì đều là những chuyện bịa đặt.

Ông Định Sanh suy nghĩ. Ông đã từng là một bác sĩ, một trí thức. Bất cứ điều gì cũng phải vận dụng lý trí chứ ông không tin suông.

- Cha thì chưa phát hiện điều gì không phải ở Kiệt... Và lại Kiệt nó cũng chưa nói gì với cha về con cả.

Ông nói càng khiến Văn Du khó chịu. Du ngạc nhiên, chẳng

hiếu sao mình mới rời nhà đến ở đằng Mỹ Dung có nửa tháng, mà thái độ của cha thay đổi hẳn. Trước kia, có bao giờ cha bao che cho Diệt? Không những thế, mỗi lần nhắc đến nó còn với thái độ miệt thị cơ mà?

Nhưng Du là con người dày dặn, biết ứng phó. Du nói:

- Có lẽ con nghĩ sai, nhưng mà cha hãy yên tâm, con cũng chưa làm điều gì lệch khỏi tôn chỉ của một thầy thuốc.

Ông Dịch Sanh gật đầu, nhưng cũng chưa phẫn khởi, yên lặng một lúc, ông nói:

- Văn Du, cha thấy như mình lúc đầu đã nhận định sai. Con không nên học y, con chẳng thích hợp với nghề này chút nào cả.

- Tại sao cha lại nói vậy?

Văn Du kêu lên, nhưng ông Sanh vẫn bình thản.

- Bởi vì đến bây giờ cho thấy... bản chất con thích hợp để làm chính khách hơn là một thầy thuốc.

Văn Du bối rối:

- Nhưng năm năm qua, ở cương vị của một y sĩ, con vẫn hoàn thành nhiệm vụ mình một cách tốt đẹp cơ mà? Tại sao cha lại nói vậy?

- Nhưng con đã làm việc đó một cách vui vẻ hay miễn cưỡng?

- Rất vui vẻ - Văn Du đáp - Và con đã chưa hề có một sơ sót nào.

Ông Dịch Sanh suy nghĩ, rồi cuối cùng nói:

- Cha đã đến bệnh viện nơi con phục vụ, và cũng đã gặp bác sĩ chủ nhiệm khoa của con rồi.

- Vậy à? - Văn Du giật mình - Thế ông ấy nhận xét về con ra sao?

- Ông ấy nói thì con cũng chưa có sơ sót gì quá đáng, nhưng mà...

Ông Dịch Sanh ngưng lại, rồi nhìn thẳng vào mắt Văn Du:

- Ông ta bảo nhiều lúc thấy con kỳ cục lắm, hình như bị ám ảnh một điều gì!

- Làm gì có!

Văn Du kêu lên. Ông Dịch Sanh tiếp:

- Chính vì vậy mà con không dám một mình đứng ra giải phẫu cho bệnh nhân. Lúc nào con cũng đòi phải có người hợp tác. Có đúng như vậy không?

- Dạ đúng - Văn Du nói, như biện hộ - Nhưng con nghĩ đây là một thái độ thận trọng cần thiết, vì sự hợp tác thường đưa đến xác suất thành công cao... Con cũng đã từng đơn độc giải phẫu cho bệnh nhân mà?

Ông Dịch Sanh gật đầu:

- Đúng, nhưng chỉ có một lần, mà lần đó bệnh nhân lại chết, đúng không? Tuy con nói là bệnh nhân bị chết do nguyên nhân khác, nhưng cái chết đó là có thật!

- Cha! Tại sao cha lại nói vậy? - Văn Du kêu lên - Cha muốn gì cứ nói thẳng đi, con không muốn ai nhìn con với ánh mắt nghi ngờ cả.

Văn Du nói và thấy tức giận. Tại sao đến cha cũng không tin chàng? Mọi thứ gần như đảo lộn hết!

- Cha thấy thì... không biết có phải những sự việc khác đã ảnh hưởng đến công việc của con hay không? - Ông Địch Sanh nói - Chẳng hạn như chuyện xây dựng cái bệnh viện từ thiện kia...

- Không phải!

Văn Du vội vã đính chính. Ai có nghi ngờ thì còn được, chứ cha không có quyền nghi ngờ. Du nói thêm:

- Riêng cái lần mổ chết người đó, chỉ là một tai nạn bất ngờ... và con nghĩ có thay bác sĩ khác, thì kết quả cũng như vậy thôi.

Ông Địch Sanh nghiêm nghị:

- Cái gì cũng phải có tinh thần trách nhiệm. Cha không thích mình sai mà đùn lỗi cho người khác, cũng không được đổ cho là tại xui xẻo. Con nên tự kiểm thảo, xem xét lại coi trong lần giải phẫu đó con có bình tĩnh, tận lực cứu chữa bệnh nhân không? Cha tiếc là vị bác sĩ thực tập cùng làm việc với con hôm ấy là Trương Vĩnh Quang cũng đã qua đời, chỉ còn lại một mình cô y tá tên Hạ. Bệnh viện cũng cho biết là họ cũng nghi ngờ nên đang cho mở lại cuộc điều tra.

- Làm gì có chuyện đó! - Văn Du vỗ bàn, đứng dậy - Hạ hành động một cách không coi con ra gì cả. Vì trách nhiệm, vì uy tín, con sẽ đến thẳng nơi đấy, nộp đơn từ chức ngay!

Ông Địch Sanh nhìn con:

- Con có nộp đơn từ chức thì cuộc điều tra vẫn tiến hành vì

vấn đề này đâu phải là do chủ nhiệm khoa, mà là lệnh của bác sĩ giám đốc bệnh viện.

- Giám đốc bệnh viện à? - Văn Du trừng mắt - Ông ấy sao lại nhúng tay vào việc này? Vậy thì vì thấy con sắp thành công, sắp trở thành giám đốc bệnh viện như ông ấy, nên ông ta ganh tị?

Ông Dịch Sanh lắc đầu:

- Con đừng tưởng ai cũng háo danh như con. Tại sao phải ganh tị? Khi mà cái bệnh viện từ thiện kia cũng không phải là do con xuất tiền túi lập ra, mà đó là của bá tính, còn về thành tích y học, thì con cũng nào có chỗ nào nổi bật đâu, mà để người ta phải ganh tị chứ?

- Cha mà cũng nói như vậy được sao? - Văn Du kêu lên - Từ nào đến giờ, cha chỉ cho con là một thanh niên ưu tú, xuất sắc, thành công... Vậy sao bây giờ cha lại thay đổi? Chỉ một lần sơ sót trong chuyện giải phẫu mà bao nhiêu mũi dùi lại chĩa vào con thế này?

Ông Dịch Sanh lắc đầu:

- Du ạ. Con nên nhớ sự tiến thân, sự thành công là một việc, còn sai lầm là một việc khác, có sai thì phải nhận, chứ nếu không, làm sao tiến bộ được?

- Nhưng con không thích nghe những điều đó! Hoàn toàn không thích!

Văn Du nói lớn, một cách khác thường:

- Thú thật với cha, ai nói con thế nào cũng được, nhưng con không muốn cha phê bình con như vậy. Cha cần phải biết là

con đã học y, miễn cưỡng là vì cha Cha muốn và con làm theo. Học để nổi nghiệp làm bác sĩ... nhưng đã làm bác sĩ thì phải nổi tiếng, chỗ sống thâm lặng như cha là uống phí cả một đời. Cố gắng để được gì? một mảnh đất khô cằn, một nông trại không huê lợi? Có ai biết tới? Vì vậy con phải nổi danh, phải giàu sang. Cha biết không? Mục đích đó con sắp đạt được... Con sắp thành công. Vì vậy con không chấp nhận bất cứ một sự công kích hay ngăn cản nào cả. Nếu có, con xem hoàn toàn do sự ganh tị mà thôi.

Ông Dịch Sanh ngồi yên. Thằng con trai mà ông từng cho là xuất chúng bây giờ nhìn lại thái độ của nó thật xa lạ. Ông phân vân và không để ý là, Diệt ở trong phòng đã nghe hết và đã ra khỏi phòng, đang đứng cạnh cửa nhìn ra.

Trong khi Văn Du vẫn lớn tiếng tàn nhẫn:

- Cha, con biết rồi. Bây giờ thì cha cũng không thể phủ nhận là chính cha cũng đã ganh tị với con. Bởi vì... trước kia, những gì con làm được, đều do cha nâng đỡ xây dựng. Thành tích có được lúc đó, cả hai cha con cùng san sẻ. Còn bây giờ? Con đã có Mỹ Dung. Mọi thứ con sắp có được là do Mỹ Dung mang lại. Vì vậy cha đã nghĩ rằng, Mỹ Dung rồi sẽ đoạt lấy địa vị phải có của cha nên cha ganh tị. Nếu vậy cha là người không có lương tâm. Tại sao cha không thấy xấu hổ về tâm địa nhỏ nhen đó? Mà còn ganh tị chứ?

Ông Dịch Sanh lắc đầu:

- Văn Du, con điên rồi, sao con có thể nghĩ về cha như vậy được chứ? Con biết con đang nói gì không?

- Đương nhiên là con biết - Văn Du trừng mắt nói - Thú thật con đã nghĩ suy kỹ. Con thấy thì tất cả những thành công đã

có của con, đều do chính bàn tay mình tạo ra, chứ không phải nhờ vả cha đâu. Đồng ý là cha cũng có hỗ trợ con, nhưng đó chỉ là một sự góp sức nhỏ nhoi... Mà cái chính là do con. Cha... cha cũng nên rõ chuyện đó, và bây giờ con không cần cha nữa, con đã có Mỹ Dung. Cha đã già, đã về hưu rồi, chẳng làm gì được đâu, tốt nhất cha cũng không nên can thiệp vào chuyện của người khác, kể cả chuyện con.

- Im mồm! - Ông Dịch Sanh thấy giận trước thái độ vô ơn của Văn Du, nhưng rồi ông cũng cố dần xuống, ông chỉ nói - Tốt nhất là bây giờ con hãy vào phòng ngủ đi, để khi thức dậy, tỉnh táo rồi hãy tiếp tục nói chuyện với ta.

Văn Du cười khẩy:

- Con thấy bây giờ rất bình tĩnh, sáng suốt hơn lúc nào cả. Cha đừng lo, con biết cha tin cái bọn đồng nghiệp ở trong bệnh viện, nhưng chúng ganh tị con, chúng thối mồm cho là con giải phẫu kém làm chết người. Mục đích của chúng là muốn bôi nhọ, muốn lôi con xuống hố, nhưng mà bọn họ thì vậy, còn chả Không lẽ cha cũng giống họ? Cũng muốn con ngóc đầu không nổi? Làm thế có ích lợi gì cho cha đâu? Rồi ai sẽ nuôi cha sau này chứ? Văn Diệt à?

Nói xong Văn Du lại cười lớn. Tiếng cười của Du đầy ngạo nghễ, làm ông Sanh giận run, ông đứng bật dậy và tiến tới trước mặt Du Trong lúc Du còn chưa biết ông định làm gì, thì "Bốp!" ông đã thẳng tay, tát một cái tát như trời giáng vào mặt Du.

- Có thể mày là một bác sĩ thành công, nhưng mày vẫn là con tao, và tao thấy nếu không nghiêm khắc dạy dỗ mày thì mày sẽ không bao giờ thành người được!

Du còn đang bàng hoàng, thì ông Sanh tiếp:

- Tao cũng không cần mày nuôi cái thằng cha ganh tị với mày làm gì!

Du choáng, rồi chấn động. Cái tát tai của ông Địch Sanh làm Du giận dữ, hoàn toàn mất hẳn lý trí. Du như quên mất người đang đứng trước mặt mình là ai. Một bác sĩ lừng danh như Lê Văn Du này mà bị đánh ư? Du đưa tay cao lên định đánh trả...

Nhưng ngay lúc đó, một bóng người tiến tới rất nhanh đã đẩy Du ngã xuống ghế.

- Tôi cấm anh, anh Du! Anh không có quyền thô bạo với cha như vậy!

Du giật mình nhìn lên, Văn Diệt đứng trước mặt chàng. Du nhìn lại nắm tay mình chợt thấy xấu hổ.

Ông Địch Sanh thì không nói gì hết. Ông cũng không nhìn, hai thằng con trai của ông muốn diễn tiếp màn gì thì cứ làm. Ông lặng lẽ bỏ đi vào trong. Trái tim của ông cơ hồ vỡ vụn. Ông thất vọng không phải vì sợ không được Văn Du nuôi mà... bao nhiêu hy vọng xây đắp ba mươi năm qua, chợt như tan thành mây khói. Kỳ vọng? Ước nguyện? Tất cả ông làm nào phải vì ông đâu? Rồi còn tình cảm cha con nữa? Mọi thứ đang rạn nứt, tan vỡ... để rồi, chẳng còn gì quan trọng nữa. Tang tui Văn Du hơn ba mươi năm, ngay từ ngày nó mới mở mắt chào đời. Cái tình yêu tử mĩ, vun xén từng chút như chăm sóc một cây hoa kiểng kia coi như vô nghĩa... Nếu không yêu con thì ông nào đã đánh Du cái bạt tai đó? Vậy mà Văn Du không hiểu, Du còn định đánh trả lại, vì nếu hiểu, thì Du đã không hành động như vậy.

Theo ông Dịch Sanh thì làm người cần phải trung thực, nhất là một y sĩ, cứu nhân độ thế là quan trọng rồi những cái khác mới là thứ yếu. Nhưng mà... Văn Du thì chỉ thấy cái lợi trước mắt, nôn nóng, tham lam... Văn Du của ông, chỉ có một khuyết điểm nhỏ bé như vậy, nhưng khuyết điểm đó không thể nào bỏ qua. Nhưng mà thôi, nghĩ ngợi làm gì... Mọi thứ chẳng tốt lành gì, Du nó không chấp nhận chứ nếu nó chấp nhận cái lầm lẫn, chịu sửa đổi, là ông sẵn sàng tha thứ ngay, vì bác sĩ cũng là con người. Chuyện bác sĩ lỡ tay giải phẫu chết người thì cũng bình thường, vậy thì sao không thừa nhận sai sót của mình? Còn đổ cho người khác là ganh tị? Muốn phá hoại? Vậy là không tốt. Sự thật sớm muộn gì, người ta cũng khám phá ra, có giấu cũng vô ích.

Văn Du háo thắng, cố chấp thật!

Ông Dịch Sanh nhắm mắt lại, chột hai dòng lệ rơi xuống. Ông thấy bây giờ mình đã già, vô dụng, không làm được gì cả, đến độ bị cả con trẻ dễ khinh. Tình yêu vun trồng ba mươi năm qua lại biến thành sự ganh tị, ghét bỏ, sao Du có thể nghĩ như vậy được? Sao vậy? Tàn nhẫn thật!

Ông Sanh nhắm mắt và cảm thấy khổ tâm vô cùng.

Trong khi đó ở phòng khách, hai anh em họ Lê vẫn còn đứng ở thế đối đầu nhau. Sự giận dữ có cả trong ánh mắt hai người. Diệt thì không chấp nhận chuyện anh định đánh trả lại cha, nhất là người cha đó từng dành hết tình thương cho anh ấy. Con cái không thể phản nghịch như vậy được?

Còn Dủ Bao nhiêu con giận cũng đổ trút lên người Diệt, bởi vì với Du tất cả tình huống hiện nay đều là do Diệt tạo nên cả. Nếu không có sự chen chân của nó, nếu không có sự đối

đầu... Mọi thứ hẳn đã được xếp xó và thời gian sẽ làm mọi người quên lãng. Đằng này nó cứ khơi lại rồi còn đi nói xấu với cha, chẳng có tình thân gì ở đây nữa mà chỉ có sự sống mất... Du nhìn Diệt như nhìn kẻ thù.

- Mày tưởng làm vậy là mày đã chiến thắng tao phải không? Còn lâu. Chuyện ban nãy chính cha đã đánh tao trước.

- Tôi đã thấy hết. Anh không cần phải biện minh - Diệt nói - Thôi giờ anh hãy đi đi, đừng ở đây nữa. Anh không thể sống chung với những người đã ganh tị mình trong cùng một mái nhà anh ạ.

Văn Du không chịu thua, trừng mắt:

- Mày đừng tưởng mày hơn tao. Cho mày biết, tao chẳng hối hận gì với những việc tao đã làm đâu.

- Chuyện gì?

- Tất cả, nhưng mày sẽ không tìm được chứng cứ!

Văn Du cười lớn, rồi tiếp:

- Tao biết mày tò mò. Mày giống con ruồi vo ve hết đầu này đến đầu kia, tìm kiếm manh mối, nhưng mà mày đã tìm được gì nào? Hỏi thằng em trai ngu xuẩn kia Mày chỉ có được cái mã bên ngoài là sáng, chứ đâu có hơn được anh mày? Phải học hỏi lâu lắm, mới chùi được mọi dấu vết một cách sạch sẽ như vậy nhe em?

- Nghĩa là... anh là thủ phạm?

- Dùng từ gì nặng thế? Chẳng qua chỉ làm một chút xảo thuật nhỏ thôi. Nghe này... làm gì cũng phải có sắp xếp có hệ thống mới không bị nghi ngờ. Như chuyện của Huỳnh Chấn Bình,

đích thân tao đẩy hần xuống cầu thang, rồi quay lại phòng, khi mọi người đổ xô đến, tao còn trong phòng cơ mà, có ai nghi tao đâu? Còn nữa. Tao sắp xếp để Trương Vĩnh Quang ngồi chung xe, nhưng cửa bên hần ngồi tao đã khóa cứng lại, trong khi tao lại báo trước cho Mỹ Dung biết là cửa xe bên tao ngồi bị hỏng, thật ra thì không có... để rồi khi xe rơi xuống vực, mọi người tưởng là vì cửa xe hỏng nên tao bị bắn tung ra ngoài. Chúa đã cứu tao thoát chết, chứ không phải ý tao. Còn nữa, tao thật sự vụng về, tao không dám làm giải phẫu một mình. Lần mổ ruột thừa đó... tao bị bắt buộc giải phẫu cho nạn nhân nên mới lỡ tay làm chết người, chứ không phải bệnh tim gì cả. Đấy tao đã thành thật khai báo, mi thỏa mãn rồi chứ?

Văn Diệt hoảng hốt:

- Tại sao? Tại sao anh lại hành động như vậy?
- Tại sao à? - Văn Du cười lớn, nét mặt đầy nham hiểm - Tao nghĩ là mi cũng đoán ra, nhưng lại giả vờ. Bây giờ tao đã nói hết sự thật rồi. Mi cứ đi sưu tầm bằng chứng đi xem mi tìm được gì nào?
- Anh là một kẻ sát nhân! - Diệt kêu lên - Anh giết người như vậy làm sao xứng đáng là một thầy thuốc chứ?
- Nhưng có ai biết chuyện đó đâu?

Diệt căng thẳng tột độ:

- Vậy mà anh còn không biết xấu hổ, lương tâm đâu mà còn muốn mở cuộc họp báo, khoa trương những hành vi từ thiện của mình?

Văn Du cười lạnh:

- Sao cậu lại khấn trương như vậy? Đâu phải một mình tôi? Có nhiều người vừa là kẻ sát nhân vừa là một bác sĩ tốt cơ mà? Đừng có lý tưởng quá cậu em ạ, trên đời này không có gì là toàn bích. Mọi thứ vàng thau lẫn lộn. Tao chẳng qua chỉ là một vai hề nhỏ trên sân khấu đời thôi. Rồi mà xem, ngày một khi buổi họp báo diễn ra, tao sẽ là một nhân vật chót sáng, một thầy thuốc đầy lương tâm, một điển hình cho mọi người học hỏi. Mà chống mắt lên mà xem nhé!

Văn Diệt giận dữ, chụp lấy tay anh, nói:

- Anh sẽ không thực hiện được ý định đó. Em sẽ cố hết sức ngăn cản, không để cái trò hề đó xảy ra.

Văn Du vùng ra, nhún vai nói:

- Mà sẽ không làm được chuyện đó đâu, nhưng tao cũng cảnh cáo mà, nếu không nghe, thì hãy xem gương của Huỳnh Chấn Bình và Trương Vĩnh Quang đấy.

- Anh không phải là con người!

- Mà muốn cho tao là con vật cũng được - Văn Du cười lớn nói - Nhưng có ai tin mà? Lộn xộn, tao cho cảnh sát còng đầu rồi nhốt vào nhà thương điên bây giờ.

Và Văn Du quay người đi ra đến cửa, còn nói thêm:

- Hãy suy nghĩ kỹ đi. Tao cũng không sợ tội, bởi vì khi cái bệnh viện từ thiện của tao được thành lập, tao trị bệnh nhân miễn phí cho vài trăm người là có thể chuộc lại mọi lỗi lầm. Cái chết của Bình và Quang chỉ là những hy sinh nhỏ nhoi để tao có điều kiện cứu người đó thôi!

- Anh Du, anh đúng là...

Diệt kêu lên, giọng tắc nghẹn.

- Mà ỳ định cho tao là một tên điên cuồng háo danh ư? Cũng chẳng sao, nhưng mà cậu em này, chỉ còn hai ngày nữa là cuộc họp báo sẽ xảy ra. Mọi thứ rồi sẽ đâu vào đấy. Bây giờ mà cậu muốn phá tôi, thì cố mà đi tìm bằng chứng, bằng không sẽ muộn đấy.

Và Văn Du bước thẳng ra cửa, đứng lại, thông thêm một câu:

- Còn nữa. Bắt đầu từ giây phút này, tao giao cha lại cho mà ỳ đấy. Tao đã hết trách nhiệm. Mà ỳ cố mà kiếm tiền để sau này muôi ông ấy đi nhé!

Rồi Du mới bỏ đi ra ngoài. Diệt nhìn theo lắc đầu. Mọi thứ đã cạn tàu ráo máng, không có gì để nói nữa.

CHƯƠNG 9

Cuộc sống Nghi bắt đầu đi vào quỹ đạo. Chàng làm việc cần mẫn và chí thú, chứ không còn mê chơi như trước. Nói vậy không có nghĩa là Nghi đã bỏ chuyện ăn chơi. Nhưng bây giờ chuyện chơi ra chơi và làm ra làm. Ngày hai buổi có mặt ở công ty. Sau đấy về nhà tắm rửa rồi mới tính đến chuyện trác táng.

Có điều, kể từ hôm Vương Đại Vỹ lên phi cơ sang Mỹ, Nghi tưởng là Vy rồi rảnh rồi sẽ thuộc về chàng hơn. Nhưng rồi cả tuần qua, Nghi lại chẳng thấy Vy đến. Vy bận cái gì? Không biết. Chỉ thấy như Vy cố tình lánh mặt chàng. Lúc đầu Nghi cũng tỉnh. Nghi tưởng là... Vy định làm cao. Làm cao vì... sau lần hai người quan hệ với nhau. Vy đã mất giá... nên Vy định lấy lại cái thể của mình... Muốn Nghi phải cầu lụy. Nghi biết và dù đến nay chẳng có một cô gái nào vượt qua được Vy, Nghi vẫn thích Vy. Phải nói là yêu thì đúng hơn. Nhưng Nghi từng tuyên bố là tay sành sỏi ăn chơi mà? Nghi có đầy kinh nghiệm với gái (ít ra là trên phương diện trác táng. Nghi vẫn là một playboy sừng sỏ). Nghi đâu thể bị khuất phục một cách dễ dàng như vậy? Kinh nghiệm của Nghi Con gái dù thế nào, cũng chỉ là một con người tình cảm yếu đuối. Làm cao chỉ có tính thời gian, bắt chẹt không được cũng xuống nước thôi. Bằng chứng là không có Vy, chung quanh Nghi vẫn không thiếu gái.

Thế là Nghi tỉnh bơ. Mấy hôm đầu hơi khó chịu một chút. Cố tình nghĩ đến người khác. Khi Vy gọi dây nói đến. Nghi định

giả vờ bận rộn không nghe. Tỏ ra không sốt sắng lắm, nhưng rồi chẳng được. Nghi nhắc ống nghe lên nhưng thất vọng biết bao? Vy chỉ hỏi thăm qua loa vài câu rồi cúp. Vy cũng chẳng nhắc nhở chút nào đến tình cảm hai người.

Muốn vậy cũng được thôi! Nghi nghĩ. Chiến thuật thì chiến thuật! Nhưng để xem cuối cùng rồi ai sẽ thua ai. Thế là Nghi lại tiếp tục công việc, cố quên lãng nhưng không được, đầu óc Nghi càng lúc như càng căng ra. Không nghĩ mà bóng dáng Vy lại đầy ấp trong đầu. Vy cười, Vy nói, Vy nhún vai bất cần. Vy đi bên cạnh Đại Vỹ một cách thân mật... Khiến Nghi giận dữ ném bút xuống. Không lẽ ta lại chịu thua Không được, phải để Vy đến đây. Vy cần ta...

Và như trời lúc nào cũng chiều theo ý Nghi Nên ngay lúc đó có tiếng gõ cửa:

- Ai đấy?

- Tường Vy đây. Vô không được à?

- Sao lại không - Nghi mừng rỡ nhưng lại giả làm mặt lạnh. Để dần bớt con cảm xúc, Nghi giả vờ sắp xếp lại giấy tờ trên bàn, rồi hỏi - Vy đến có chuyện gì đấy?

Rồi Nghi xoa tay vào nhau cười nói:

- Lúc này bận quá, nên không thể đi đâu được.

Và Nghi đứng dậy, quen thói cũ bước qua vòng tay ngang người Vy, nhưng Vy đã đẩy ra.

- Đừng anh, ngồi đằng hoàng nào, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Nghi cụt hứng, ngồi ngã lưng ra sau.

- Mới cách có mấy hôm mà thay đổi nhanh chóng vậy. Làm gì nghiêm thế? Chuyện gì nói xem?

- Mấy ngày qua anh có đi khiêu vũ nữa không?

Vy chẳng trả lời, chỉ hỏi. Nghi lắc đầu:

- Không có em, anh chẳng thiết làm gì cả, chỉ ngồi nhà uống rượu.

- Xì... nghe nói là anh vừa mới quen một cô bé khá xinh mà?

- Anh đã cho cô ta cài số de...

Nghi nói, Vy không biết đó là thật hay giả. Yên lặng một chút suy nghĩ, rồi nói:

- Anh Nghi... tôi không biết có nên nói chuyện này với anh không...

- Quan trọng lắm à... - Nghi vừa đùa vừa hỏi - Có phải Vy đã có thai rồi không?

Vy giật mình, nhưng cũng bình thản lại thật nhanh. Vy chỉ nói:

- Có lẽ tôi... phải lập gia đình.

- Lập gia đình à? - Nghi hỏi, rồi tiếp - Vậy thì tôi phải chúc mừng. Thế... chàng rể là ai vậy?

Tường Vy nhìn thẳng vào mắt Nghi như tìm kiếm cái gì đó, rồi chậm rãi nói:

- Tôi đang làm thủ tục xuất cảnh.

- Vậy thì tôi biết rồi - Nghi nói - có phải là Vương Đại Vỹ không? Cuối cùng rồi hẳn cũng đạt được mục đích.

Tường Vy yên lặng. Nàng có vẻ buồn. Vì thấy rõ là Nghi không hề xúc động tí nào cả trước tin Vy đi lấy chồng. Vậy thì anh chàng nào có yêu tả Mấy ngày qua, Vy đã cố ý lánh mặt vì những giằng co tình cảm đó.

- Tại sao Vy lại có ý định lập gia đình sớm vậy? - Nghi hỏi một cách bàng quan.

- Tôi nghĩ là... dù có quan điểm sống thế nào thì mỗi người cũng đều phải có những giây phút tính toán riêng cho tương lai mình. Do đó... tôi nghĩ quyết định của tôi là đúng.

- Đúng! Rất đúng! Chẳng sai đâu! - Nghi lớn tiếng nói - Anh chàng Đại Vỹ là một tay cao thủ chính phái, còn tôi là đại tà... Đàn bà con gái mà gặp tôi chỉ toàn khổ với khổ. Tường Vy là người sáng suốt, có mắt xanh nên chọn người cũng chính xác.

Nghi nói một lèo. Nói xong lại giật mình không hiểu tại sao mình lại nói vậy.

Tường Vy chỉ yên lặng, từ nào đến giờ Vy vẫn ngoan cường, Vy không phải là hạng gái bình thường, nên không muốn để roi nước mắt, dù con tim có thế nào. Vâng, Nghi có thể là đúng. Tình yêu và hôn nhân là hai vấn đề khác nhau. Người tình tuyệt vời chưa hẳn là người chồng lý tưởng...

Nghi thấy Vy yên lặng lâu, hỏi tiếp:

- Thế mấy ngày qua, Vy không đến với tôi là để ở nhà suy nghĩ à?

- Có gì đâu phải suy nghĩ? - Vy giả vờ bình thản nói - Vừa

đưa anh ấy lên máy bay, là tôi biết ngay mình cần phải làm gì...

Vy nói và cười với Nghi Một nụ cười thật ngọt:

- Anh biết không. Mấy ngày qua tôi vô cùng bận rộn vì phải chạy giấy tờ...

Nghi hơi bối rối:

- Thế Vy đã đánh điện báo cho Vy biết ý định của Vy chưa?

Vy lắc đầu:

- Chỉ viết thư thôi. Không biết bên ấy đã nhận được thư chưa, mà không thấy trả lời.

- Vậy à... - Nghi suy nghĩ, rồi chợt đứng dậy nói - Vậy thì mình ra ngoài kiếm cái gì uống, gọi là chúc mừng đi!

- Chúc mừng gì? - Tường Vy hỏi - Về chuyện lấy chồng của tôi hay là chuyện anh sắp được giải phóng?

- Cả hai đều đúng. Thôi ta đi nào!

Nghi nắm lấy tay Vy kéo đi, nhưng Tường Vy đã đẩy tay ra, nói:

- Thôi hôm nay không được. Tôi cần phải nghỉ ngơi.

Nghi ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Hai hôm nay chạy tới chạy lui mệt quá, muốn ngã bệnh.

Nghi nói như quan tâm:

- Tường Vy này, phải nhớ là chuyện lo lắng để làm con người già đi nhé?

Tường Vy cười:

- Chuyện đó anh đừng lo, vì anh Vương Đại Vỹ không quan tâm đến chuyện em già hay trẻ đâu.

Nghi chọc quê:

- Thế hẳn có quan tâm chuyện em còn trinh không?

Vy đứng dậy:

- Em chẳng dại gì mà nói chuyện đó ra. Vỹ có quan tâm hay không thì chuyện đó cũng làm em tự ái.

Nghi nhún vai:

- Vậy mà anh tưởng hẳn là playboy rộng rãi chứ?

- Anh ấy là người thật thà - Tường Vy nói - Từ xưa đến giờ Vỹ chưa hề có ai ngoài em, nên em tin là Vỹ thật sự yêu em.

- Thế à? - Nghi lắc đầu nói - Anh thì từ nào đến giờ không tin là có chuyện tình yêu chung thủy... Mọi cô gái đến với anh đều như nhau. Chẳng có gì khác biệt.

Rồi Nghi lại giục:

- Sao bây giờ ta đi không?

Tường Vy nhìn lên:

- Bắt buộc phải ăn mừng à?

Nghi cười:

- Chứ sao? Để không sau này cô lại trách bạn bè gì mà vô tình như vậy.

- Thế anh lại cho mình là người có tình à?

Nghi kéo Vy đi:

- Có chứ! Tình nhân!

Và rồi họ kéo nhau đến nhà hàng Thống Nhất, ăn một bữa hải sản. Nghi chọn toàn những món mà Vy thích như tôm nướng, cá vồ viên, giò heo hầm... nhưng không hiểu sao hôm ấy Vy ăn rất ít, chỉ gắp một vài đĩa là dừng lại. Rõ ràng là Vy mệt thật, chứ không phải kiêu cách.

Nghi ăn chưa xong là Vy đòi về ngay.

- Thôi được!

Nghi kêu bồi đến tính tiền, rồi đưa Vy về. Nghi định lên thẳng lầu, nhưng Vy đã ngăn lại:

- Không được, hôm nay ba mẹ em đều có mặt ở nhà, anh lên đấy không tiện đâu.

Nghi chần chừ:

- Nhưng mà... dù gì em sắp lấy chồng... sau này chúng ta vẫn còn có quyền gặp nhau chứ?

Tường Vy suy nghĩ rồi nói:

- Được, nhưng lúc nào thuận tiện, em sẽ gọi điện thoại cho anh.

Nghi cười:

- Vậy thì anh sẽ chờ. Bắt đầu từ ngày hôm nay, anh phải tỏ ra mình là người lịch thiệp để tạo ấn tượng tốt cho em.

- Ấn tượng của em về anh mãi mãi sẽ không thay đổi - Tường Vy cũng cười nói - Thôi anh quay về làm việc đi, tôi mong là... sau này anh sẽ thành công lớn.

Trước khi bỏ đi, Nghi định hôn Vy Nhưng Vy đã ngăn lại. Dù gì thì Vy cũng sắp là bà Vương Đại Vỹ. Đâu có thể tùy tiện như vậy được. Nghi nói:

- Việc giấy tờ của Vy nếu có gặp trở ngại gì, cần tôi giúp, thì cứ nói nhé?

- Vâng. Cảm ơn anh trước.

Nghi một mình bước xuống lầu. Trời vẫn còn sớm. Đứng ra thì Nghi phải nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao Nghi lại cảm thấy có cái gì hoang mang trong lòng. Chàng chặn một chiếc taxi, và thay vì quay về văn phòng. Nghi đi về nhà. Nghi cảm thấy thật cần thiết những giây phút yên tĩnh.

Tường Vy sắp lấy chồng. Một chuyện la... lâu lắm rồi Nghi đã cảm nhận... Vy là đồng loại, là type người sống bất cần đời như chàng. Vậy thì tại sao Vy lại đi lấy chồng? Việc làm này có tính cách bốc đồng hay đã suy nghĩ chín chắn? Vy sẽ hối hận không? Nghi không biết. Nghi chỉ cảm nhận, người mà Tường Vy yêu là mình chứ không phải cái con mọt sách Vương Đại Vỹ kia... Vy cũng còn trẻ quá sao lại chồng... Nóng vội chuyện đó làm gì?

Lúc này nghe Vy thông báo. Nghi cũng chỉ thấy bình thường. Bởi vì, từ nào đến giờ, Nghi không tin tình yêu... dù giữa hai người đã có chuyện chung đụng xác thật. Nhưng nếu Nghi là

Vỹ, dù là dân chơi nhưng Nghi cũng sẽ không cưới một cô gái đã từng ngủ với người khác làm vợ, mặc dù Nghi theo Tây, nhưng Nghi vẫn là người phương Đông cơ mà! Đàn ông bao giờ chẳng ích kỷ?

Nhưng rồi khi lên xe. Khi mọi chuyện qua đi. Khi cảm thấy con chim nhỏ mình ưa thích... lại sắp sửa vượt khỏi vòng tay mình. Nghi lại thấy bối rối, tiếc rẻ, buồn buồn làm sao đấy.

Xe vừa qua khỏi con dốc một đổi. Còn cách nhà một khoảng ngắn, Nghi đã kêu xe dừng lại. Chàng muốn thả bộ một khoảng đường để lấy lại bình thần, lấy lại phong độ. Chuyện Tường Vy bỏ đi lấy chồng, phải chăng là một thất bại? Nghi cũng không biết!

Đang thả dốc, Nghi chợt thấy Văn Diệt và Tinh Nhục từ hướng đối đầu đi tới. Họ có vẻ thật vội vã.

Tinh Nhục trông thấy Nghi trước, khoát khoát tay nói:

- Anh Nghi, bọn em đến nội thành đây!

Nghi cười:

- Làm gì gấp vậy? Trời sắp tới nơi rồi à?

Nhưng thái độ của Văn Diệt rất nghiêm túc:

- Anh Văn Du sẽ mở buổi họp báo lúc ba giờ chiều nay.

- Vậy có nghĩa là mấy người đến đây để dự?

Nghi hỏi. Diệt lắc đầu:

- Không phải, mà là để ngăn chặn.

- Ngăn chặn à?

Nghi ngạc nhiên tưởng mình nghe lầm. Nhưng Tinh Nhược và Văn Diệt đã đi xa Nghi chỉ nhìn theo. Chàng chỉ thấy hôm nay thế nào đấy. Hết tin Tường Vy đi lấy chồng, lại chuyện Văn Diệt và Nhược đi ngăn chặn một buổi họp báo. Toàn là những tin kỳ cục!

Nghi về đến nhà, nhốt người trong phòng riêng. Nghi không thiết làm một việc gì cả, lần đầu tiên trong đời Nghi thấy thắm thía thế nào là nỗi cô đơn. Cái trạng thái lạc lõng đó... hình như xuất phát từ con tim chứ không phải từ ngoài đưa vào. Vì khi Nghi nhắm mắt lại là hình ảnh Vy lại hiện ra.

Tại sao cứ mãi nghĩ đến Vy vậy? Người ta sắp đi lấy chồng? Không còn lệ thuộc về mình nữa thì nghĩ đến làm gì?

Nghi cố xua đuổi.

Trong lúc đó thì Tinh Nhược và Văn Diệt lại bước vội về phía trạm xe buýt, thời gian quá cấp bách, phải đến đây kịp lúc. Vì trước khi đến đây còn phải ghé qua hỏi chuyện bác sĩ Lưu.

Một chiếc xe buýt chạy đến. Cả hai phóng lên. Giờ này xe khá vắng khách, nên còn rộng chỗ ngồi.

- Chúng ta đi một cách không chuẩn bị thế này. Có gì trở ngại không?

Tinh Nhược lo lắng, nhưng Diệt lắc đầu nói:

- Chắc có, nhưng phải đến đây thôi, bằng không mọi thứ sẽ không còn kịp nữa.

Tinh Nhược không yên tâm:

- Anh đừng quên là anh Du rất nguy hiểm. Anh ấy đã hại

những ba người, bây giờ anh lại can dự vào... anh không sợ bị anh ấy trả thù ư?

Điệt cứng cõi:

- Tôi có lẽ phải, tôi không sợ.
- Mong là thượng đế sẽ phù hộ cho chúng ta - Tinh Nhược cười nói - Đi với anh thế này, tôi cũng không sợ.
- Thật à?
- Vâng. Em đã lấy cái niềm tin của anh.

Nhược nói. Diệt yên lặng một chút nói:

- Một lúc nữa đến nơi, em nên bám sát theo Mỹ Dung, còn anh, anh sẽ đi tìm anh Văn Du.

Tinh Nhược lo lắng:

- Anh định làm gì?
- Anh thuyết phục anh ấy ngưng lại cái trò hợp báo. Bởi vì anh Du không đủ tư cách làm chuyện đó.
- Nếu anh ấy không chịu?

Điệt bậm môi:

- Thì anh sẽ công bố những điều anh ấy đã làm.
- Anh Du là một bác sĩ nổi tiếng có uy tín - Nhược lắc đầu nói
- Anh nói mà không có bằng chứng thì ai tin anh? Tốt nhất là nên tìm một biện pháp khác.

Xe đã vào đến thành phố. Nhược và Diệt xuống xe ở một

trạm gần bệnh viện, và vội vã bước vào. Theo tin tức của báo chí thì vào lúc ba giờ chiều. Du sẽ mượn phòng khánh tiết của bệnh viện để mở cuộc họp báo.

Văn Diệt nói với Nhược:

- Em đứng đây, anh vào tìm giáo sư chủ nhiệm khoa. Biết đâu ông ấy sẽ giúp ích được gì cho mình?

- Em đứng đây một mình à?

Nhược lo lắng nhưng Diệt nói:

- Anh vào không lâu đâu. Em phải đứng đây, vì bốn phận em là chờ bao giờ thấy Mỹ Dung vào là em phải bước theo cô ấy vào phòng họp báo.

Và Diệt suy nghĩ một chút, lại tiếp:

- Nếu lâu quá mà thấy anh không bước ra, thì em phải đi tìm bác sĩ Lưu ngay, nhờ ông ấy gọi cảnh sát.

- Gọi cảnh sát à?

Nhược thấy căng thẳng. Nhưng Diệt đã bỏ đi vào bệnh viện.

o0o

Diệt đi thẳng đến phòng của giáo sư chủ nhiệm khoa.

Giáo sư đã tiếp chàng với nụ cười:

- à, cậu Văn Diệt! Cậu đến đây để tham dự buổi họp báo của bác sĩ Văn Du à? Hôm nay đối với Du là một ngày rất trọng đại. Cậu biết không? Cậu ấy cũng đã từ bỏ chức vụ Ở bệnh viện này.

Nhưng Diệt khoát tay nói:

- Bác sĩ! Xin hãy giúp tôi ngăn cuộc họp báo đó lại!
- Sao vậy?

Bác sĩ chủ nhiệm ngạc nhiên, trong khi Diệt giải thích ngắn gọn:

- Anh Du không đủ tư cách để mở cuộc họp báo đó. Bởi vì anh ấy là một tay sát nhân. Anh ấy đã xô bác sĩ Huỳnh Chấn Bình xuống lầu. Cố ý tạo ra tai nạn xe để giết Trương Vĩnh Quang. Rồi còn mỗ chết người nữa...

Bác sĩ chủ nhiệm trợn mắt:

- Cậu Diệt, cậu không nói chơi đấy chứ?

Diệt nghiêm nghị:

- Chính miệng anh Du đã kể lại cho tôi nghe... Vì vậy bác sĩ cần phải ngăn chặn.

Bác sĩ Lưu yên lặng. Lương tâm nghề nghiệp cần có sự bình thản và nhận định sáng suốt.

- Thế cậu có bằng chứng không? Nếu có đưa ra đây, tôi sẽ lập tức không để cho họp báo...

Rồi ông nhìn thẳng vào mắt Diệt, chậm rãi:

- Nhưng mà... cậu cũng cần biết vụ khống là một cái tội không nhỏ đâu nhé.

Diệt cắn môi. Sự thật rành rành đó nhưng không có bằng chứng cũng chịu thôi. Đó là pháp luật! Thế là Diệt quyết định. Diệt đi về phía cửa, nói:

- Bác sĩ chờ tôi một chút, tôi đi tìm anh Du và sẽ quay lại ngay.

Bác sĩ Lưu gọi giật lại:

- Cậu Diệt, nhưng cậu phải hành động sáng suốt, đừng hăm hồ nhé. Vì những chuyện đó, bệnh viện cũng thấy khả nghi, nên đang mở cuộc điều tra đây.

Văn Diệt lắc đầu:

- Vô ích thôi, anh Du sắp sửa mở cuộc họp báo rồi, đáng tiếc thật. Một người ác như vậy, mà lại được lên diễn đàn thuyết giảng chuyện đạo đức, nhân ái, nhiệt tình công ích cho mọi người nghe.

Nhưng bác sĩ Lưu nhắc lại:

- Nhưng dù là sự thật thì cũng phải có bằng cứ...

- Vâng, tôi đi tìm bằng cứ đây.

Diệt nói và bước nhanh ra ngoài. Ông Lưu nhìn theo lắc đầu. Thái độ khẳng khái của Diệt làm ông cảm phục. Nhưng nhiệt tình là một chuyện, còn phải có bằng chứng. Và với sự việc quan trọng như vậy, Diệt cũng không thể một mình hành động được.

Thế là ông nhắc ống nghe lên, quay số gọi đến đồn cảnh sát.

o0o

Văn Diệt ra khỏi phòng bác sĩ Lưu là đi thẳng đến phòng dành riêng cho Văn Dụ Văn Du đang chuẩn bị họp báo, chắc chắn là Du phải có mặt ở đây.

Và đúng như điều Diệt dự đoán. Diệt vừa đẩy cửa phòng, đã thấy Du ngồi nơi bàn, thơm tất trong bộ áo vest hợp thời. Hình như đang kiểm tra bài diễn văn sắp đọc.

Nghe tiếng động, Văn Du nhìn lên, ngạc nhiên:

- à, thì ra là cậu. Cậu đến đây để làm gì chứ?

Diệt bước vào, nói thẳng ngay:

- Anh hãy dẹp cái trò họp báo của anh lại đi!

Văn Du nhún vai:

- Cậu biết là chuyện đó không thể làm được cơ mà? Tôi cũng đã từ chức ở cái bệnh viện này.

- Anh là con người nham hiểm, giả dối. Anh hành động như vậy mà không thấy hổ thẹn với lương tâm ư?

Diệt giận run nói:

- Nếu anh mà không cho ngừng lại, thì tôi... sẽ đích thân vạch hết những chuyện anh đã làm.

- Cậu nói mà không thấy mắc cở - Văn Du lạnh lùng - Cậu làm chuyện đó với bằng chứng đâu? Trong cuộc họp báo này tôi cũng chẳng làm gì khác, tôi chỉ bày tỏ sự cảm ơn tới những người đã giúp đỡ tôi, hỗ trợ tôi trong cuộc lạc quyền xây dựng bệnh viện từ thiện vừa qua thôi. Cậu muốn quậy, không có gì để tôi phải sợ.

Văn Diệt trừng mắt:

- Cái tham vọng của anh khiến cả người anh tanh tươi mùi máu. Anh thật vô liêm sỉ. Dẹp trò hề họp báo đi là vừa.

Văn Du không nao núng:

- Cậu muốn làm màn quyết đấu với tôi ư?

- Tôi không chống đối anh. Tôi chỉ chống đối lại cái ác. Anh hãy suy nghĩ đi. Anh không thấy hối hận vì cái hành động tội lỗi của mình ư? Từ nào đến giờ tuy mang danh là bác sĩ, nhưng anh chưa hề cầm dao mổ cho bệnh nhân một mình bao giờ. Anh làm gì cũng phải có người trợ giúp. Mổ một mình, anh lại không đủ tài năng. Chỉ có chuyện mổ ruột thừa mà anh cũng làm cho bệnh nhân chết... Vậy thì cái khả năng chuyên môn anh đâu? Làm một bác sĩ bình thường còn không đủ sức thế mà đua đòi, định làm cả giám đốc một bệnh viện.

Diệt nói một cách không khoan nhượng làm Văn Du tái cả mặt:

- Ai? Ai đã mách lại câu chuyện đó? Mà chuyện đủ hay không đủ tư cách làm bác sĩ cũng nào có liên hệ gì đến chức danh giám đốc bệnh viện đâu? Tôi là người có công lực quyền được số tiền lớn như vậy, thì đương nhiên tôi sẽ là giám đốc bệnh viện thôi.

Văn Diệt trề môi:

- Cái số tiền đó chỉ để mua lại hư danh cho anh thôi chứ chẳng ích lợi gì. Anh còn định giết thêm bao nhiêu người nữa? Hừ... giết chết một người đền hai triệu... Rõ là Lâm Mỹ Dung của anh có quá nhiều tiền.

- Đừng có nói bậy! - Văn Du hét lên - Tao không cho phép mi được vu khống! Ở đây ai cũng biết tao là một bác sĩ giỏi có tay nghề cao... Tao xứng đáng ở chức vụ giám đốc một bệnh viện lớn... Với số tiền lạc quyền được, chẳng ai có quyền ngăn cản bước tiến của tao, kể cả mày.

- Nhưng anh có xứng đáng ở cái địa vị đó không? Anh hãy tự vấn lương tâm xem? - Văn Diệt không chịu thua.

- Đáng chứ sao không đáng? Tao là bác sĩ nổi tiếng cơ mà?

- Hừ, nổi tiếng! Đó là hư danh chứ không phải thực tài.

Diệt nói. Và cứ thế hai anh em cứ đứng gòm nhau. Không khí căng thẳng đầy khói súng. Thời gian lặng lẽ trôi qua Du nhìn vào đồng hồ. Đã sắp đến giờ họp báo. Mọi thứ phải được giải quyết, phải chấm dứt ngay, bằng không sẽ không kịp.

Du chợt nhích người lại gần Diệt. Tay thọc vào túi quần. Du vừa tiến tới vừa nói:

- Tao đã từng cảnh cáo mày... tao đã cho biết là... không ai có quyền cản trở bước tiến của tao. Mọi trở ngại sẽ bị loại bỏ. Không cần biết nó đến từ phía nào... Văn Diệt, mày suy nghĩ kỹ đi. Mày muốn sống hay là chết!

- Tôi biết là anh không dám... - Diệt bình thản nói - Tôi không sợ anh đâu. Nhưng anh cũng đừng quên tôi là gì của anh nhé?

- Tao không cần biết, vì mày nào có nghĩ gì đến tình cảm anh em đâu? Lúc nào mày cũng cố tình muốn hại tao.

- Tôi hại anh hay muốn giúp anh?

- Hành động hôm nay của mày đã rõ.

Và Văn Du lấy trong túi ra một ống tiêm nhỏ, chứa đầy dung dịch không màu đưa trước mặt Diệt.

- Mày biết đây là gì không? Tao là bác sĩ. Tao không thể giết người bằng súng. Nhưng tao có ống tiêm. Ha ha! Ống tiêm

cũng đủ sức để làm việc.

Điệt bình thản chờ đợi. Diệt nghĩ là dù gì cũng chung huyết thống, Du sẽ không dám hành động quá lố.

- Anh Du! Anh nên dừng lại đi. Bao nhiêu tội ác cũng đủ rồi, anh gây thêm chẳng giúp ích được gì...

Văn Du đã mất hẳn nhân tính, nói:

- Đơn giản thôi. Tất cả cũng chỉ là để loại trừ những chướng ngại trên đường sự nghiệp. Mà thấy đấy những ai hiểu thấu khuyết điểm, những sai sót của tao đều không đáng sống. Chẳng hạn như Huỳnh Chấn bình. Hắn biết là tao sợ máu, sợ mùi thuốc tẩy trùng, tao không dám giải phẫu cho bệnh nhân một mình, nên hắn làm khó dễ tao, hắn không chịu tiếp tục hợp tác. Hắn muốn lật tẩy... Nhưng đâu dễ dàng như vậy? Chưa lật được tẩy, thì hắn đã thành một thứ vô tri Chẳng tiết lộ được gì cả. Rồi đến thằng Trương Vĩnh Quan cũng vậy. Làm việc chung với tao mà hắn thông minh quá... Hắn biết hết mọi thứ, hắn lại còn tò mò chuyện tao cho nạn nhân hai triệu đồng. Có phải là hắn đáng chết không? Để những con người nguy hiểm như vậy sống, chỉ phải cảnh giác hoài, không biết một ngày nào mình bị vạch mặt, mết lắm, chi bằng khử sớm... Và mà thấy đấy... công lao của tao bấy lâu nay muốn có một bệnh viện lớn phục vụ người nghèo đâu phải dễ dàng. Tao không muốn làm dĩa tràng xe cát. Tao làm được là phải hưởng... xứng đáng được hưởng, mi biết không?

- Anh điên rồi! - Diệt kêu lên - Anh đúng là thằng điên. Vì danh vọng mà anh nhân tâm giết người à? Anh không sợ sự trừng phạt của lương tâm?

- Có gì đâu phải sợ hờ cậu em? - Văn Du vừa cười vừa nói -

Tao chỉ mới giết có ba người, nhưng sẽ cứu khổ cho hàng ngàn hàng vạn người, thì sự bù trừ đó đã vượt quá tội lỗi, có gì đâu phải hối hận. Còn pháp luật của con người? Chỉ kết tội được tao khi có đầy đủ chứng cứ, mà điều này thì khó lắm. Ha ha!

Ngay lúc đó Văn Du chợt ngưng lại, rồi đưa mắt nhìn ra cửa, tái mặt:

- Xem kìa! Ai bước vào vậy?

Văn Diệt vừa quay qua, thì chợt có cảm giác đau nhói ở tay... chàng biết mình bị lừa, nhưng không còn kịp nữa, cả người như bị tê cứng. Trước khi gục xuống, Diệt còn nghe Du nói:

- Thôi bây giờ đã ba giờ, tao phải ra mắt buổi họp báo. Ráng nằm yên ở đây nhé, cậu em không biết vâng lời. Vĩnh biệt!

Du kéo Diệt nằm yên trên ghế dài, đặt ống tiêm vào tay Diệt, như Diệt tự ý tìm đến cái chết. Rồi lấy tấm bình phong che lại bên ngoài. Đúng ra, Du phải sắp xếp sự việc hợp lý hơn, nhưng vì bận quá, giờ họp đã tới nơi, nên Du phải ra ngoài ngay. Du biết mũi tiêm kia chưa thể khiến Diệt chết ngay. Nhưng việc đó không quan trọng lắm. Mọi người bận chuyện họp báo. Cái thời gian kéo dài cũng đủ giúp Du thực hiện hành công ý định.

Du chợt thấy tiếc rẻ. Cái thằng em ngu xuẩn. Đã bảo rồi đừng có chen vào, đừng có cản trở mà không nghe. Du thật tình đâu có muốn như vậy?

Du nhìn Diệt một lần cuối, rồi dứt khoát. Chỉnh lại tay áo, kéo thẳng cravate và bước ra ngoài.

Du cố tạo cho mình một dáng dấp thật tự nhiên.

Hội trường đã đầy ắp ký giả. Du vừa xuất hiện. Những tiếng vỗ tay đã vang lên đón chàng. Du đáp lại bằng một nụ cười thật khoan dung, thật lịch sự của một người trưởng thượng, cao cả.

Du bước lên bục giảng. Liếc nhanh xuống dưới hội trường, Mỹ Dung và cha mẹ nàng đều có mặt ngồi ở hàng đầu với các mệnh phụ phu nhân, chính khách...

Nhưng tia mắt của Du cũng quét thấy sự hiện diện của Tinh Nhục. Cô bé đang đứng ở góc hội trường, gần cửa ra vào, Nhục đến đây làm gì vậy?

Nhưng rồi Du cũng không bận tâm lâu. Vì có thể Nhục đến đây là vì Diệt, nhưng hẳn cũng không còn là chướng ngại của chàng, và Du bắt đầu nói, trong khi Nhục cũng rút lui nhanh ra khỏi hội trường.

Giọng thuyết giảng của Du đầy tình cảm chân thành. Đầu tiên Du cảm ơn sự đóng góp nhiệt tình của các nhà hảo tâm, của bạn bè thân hữu, của báo chí đã cổ động cho công tác từ thiện. Sau đó với giọng nhen ngào, Du dẫn chứng một vài thảm cảnh bi thương mà người nghèo khổ gặp phải. Bệnh nằm liệt giường mà không có tiền để chạy chữa, thuốc men... nằm đó chờ chết. Rồi chàng phẫn uất lên án những bất công, những sự chênh lệch của xã hội. Du còn cho biết tất cả những gì Du làm chỉ là cố hàn gắn những đổ vỡ của xã hội, xóa bớt những đau khổ của đồng loại, của đồng bào. Du diễn thuyết như một chính khách từng trải, và từng câu nói của chàng, đều được những tiếng vỗ tay giòn giã động viên.

Dưới hội trường, Mỹ Dung nhìn lên kiêu hãnh. Cổ động viên của Dung mang đến đang hò reo, còn các ký giả thì ghi chép

một cách đầy đủ...

Hội trường đang ngập đầy không khí thành công, thì chợt nhiên cửa hai bên hội trường lại mở rộng. Rồi giáo sư Lưu xuất hiện. Không những chỉ có giáo sư Lưu mà còn Tỉnh Nhục, Văn Diệt và cảnh sát.

Vừa trông thấy Văn Diệt, Du đã giật mình. Sao vậy? Diệt không phải là đã nằm bất tỉnh sau bình phong ở phòng chàng à. Thấy Diệt, Du biết mọi chuyện đã đổ vỡ hết. Bởi vì... phía sau lưng Diệt còn có cảnh sát nữa.

Do đó đang thuyết giảng nửa chừng, Du đã ngưng lại, tiếng ồn ào ở phía sau làm mọi người ngưng lại. Họ không biết điều gì đã xảy ra. Nhưng nhìn thấy cảnh sát, họ biết là đã có chuyện.

Mỹ Dung là người hiểu rõ sau Dụ Dung biết chuyện gì sẽ xảy ra đến, nàng nhanh chóng nhìn lên để nhận lấy cái gập đầu ý nghĩa của Dụ Dụ chuyện có xảy ra thế nào. Diễn văn cũng không nên đứt đoạn nửa chừng, nên sau cái tăng hắng lấy giọng, Du lại tiếp tục nói:

"Kính thưa quý vị.

Lạc quyền được số tiền to lớn như ngày hôm nay, tôi thấy mãn nguyện lắm rồi... Tôi cố hết sức mình và đã thành công. Bây giờ tôi không có gì để tiếp tục. Tôi lượng sức và xin rút lui. Phần còn lại xin ban tổ chức đề cử người khác lên thay thế. Nhiệm vụ của tôi đến đây là hết, xin cảm ơn quý vị..."

Rồi Du bước xuống lễ đài. Đám thính giả và ký giả tham dự nhìn nhau ngạc nhiên. Họ không ngờ buổi họp báo lại kết thúc một cách kỳ cục như thế. Bởi vì ai cũng tưởng là cuối

cùng bác sĩ Lê Văn Du phải là viện trưởng của bệnh viện từ thiện tương lai.

Có một ký giả đuổi theo hỏi:

- Sao bác sĩ Du không nhận chức giám đốc bệnh viện từ thiện?

Văn Du nhìn bác sĩ trưởng khoa rồi nhìn Văn Kiệt nói:

- Bởi vì tôi... còn phải gánh vác cái công tác khác... Và lại... tôi còn quá trẻ, không thích hợp với vai trò giám đốc để điều hành một bệnh viện.

Đám ký giả bình luận một lúc. Rồi cuộc họp cũng tan đi. Hội trường chỉ còn lại Văn Du, Mỹ Dung, Văn Kiệt, bác sĩ Lưu, Tinh Nhược và ông cảnh sát. Văn Du khá bình tĩnh, anh chàng bước tới trước mặt Mỹ Dung nói:

- Võ kịch đã hoàn tất, mọi thứ đã khép lại. Vậy mà lạ thật, không hiểu sao anh lại chẳng thấy ân hận một tí nào về việc làm của mình cả... Anh chỉ thấy tiếc là... chưa giúp được gì cho em...

Rồi Văn Du bỏ đi về hướng của nơi có Văn Kiệt đứng. Đám cảnh sát đi theo. Văn Du chững lại trước mặt Kiệt khá lâu, rồi mới lẳng lặng đi ra ngoài.

Kiệt vẫn còn yếu. Tinh Nhược phải đứng bên cạnh.

Mỹ Dung đi sau Dự Lúc đi ngang qua Kiệt, Mỹ Dung trừng mắt nói:

- Cậu Kiệt. Cuối cùng, chính cậu là người phá vỡ hết tương lai của anh Dự Nhưng cậu đừng đắc chí. Tôi không buông tha cậu đâu, tôi căm thù cậu.

Rồi mới bỏ đi theo Du.

Diệt bằng hoàng, phải tựa người vào cửa, chỉ có bác sĩ Lưu là người ra sau cùng, nắm tay Diệt động viên:

- Thôi mọi chuyện đã kết thúc... chúng ta về thôi...

o0o

Báo chí bao giờ cũng nhạy bén.

Họ bắt đầu khai thác những chuyện diễn ra chung quanh bác sĩ Lê Văn Dụ Nhưng những bài báo đó chỉ đặt ra những nghi vấn, chớ không dám nói lên sự thật. Vì tất cả đều không có bằng chứng. Và lại, Du sắp là con rể của tỷ phú Lâm, một tay giàu tiền lại có thế lực lớn trong xã hội. Nói nhiều họ cũng sợ mắc quai chú?

Vì vậy mặc dù rất háo tin, nhưng họ chỉ dừng lại ở chỗ "Phải chăng sự từ chức của bác sĩ Du có liên hệ đến cái chết của bác sĩ thực tập Trương Vĩnh Quang?... "

Hoặc:

"Bác sĩ Du tự ý thức được trách nhiệm của mình trong tai nạn xe ở đèo Đá, nên không muốn nhận chức giám đốc bệnh viện từ thiện..." "

Họ hoàn toàn không đề cập đến chuyện té lầu mất trí của bác sĩ Huỳnh Chấn Bình. Cũng không đề cập đến chuyện Diệt bị anh ruột chích cho liều Maxiton cực mạnh. Nếu lúc đó bác sĩ Lưu không đến kịp lúc thì có lẽ Diệt đã trở thành người thiên cổ.

Đương nhiên trong chuyện mặc dù cũng là nạn nhân, nhưng

Diệt đầu nữ truy tố Dù Dù gì cũng là anh em ruột thịt. Hành động nhất thời của Du có thể chỉ là một hành động thiếu bình tĩnh, hay nói đúng ra một thứ "cuồng" vì quá mê danh vọng.

Du có tội, tội với lương tâm con người thì khá nặng nề, nhưng đứng trước pháp luật. Những chứng cứ không đầy đủ cũng khó buộc tội Du Ngoài ra, có lẽ vì nhờ sức mạnh của đồng tiền, nên mọi thứ gần như một viên sỏi nhỏ rơi tòm xuống nước. Báo chí có đăng tin đấy, nhưng cũng không đủ để khuấy động dư luận... Nên chuyện của Du không làm xôn xao dư luận cho lắm.

Nhưng dù gì thì Du cũng không còn hành nghề thầy thuốc và như vậy sẽ không còn có những cái gọi là "tai nạn" bất ngờ nữa. Diệt chỉ mong như vậy. Miễn Du không còn phương tiện để gây tội ác là được rồi. Du dù gì cũng là anh ruột của chàng, Diệt không muốn Du hoàn toàn thân bại danh liệt.

Cái nông trại của nhà họ Lê ở ngoại ô ngày xưa đã vắng vẻ, bây giờ lại vắng hơn. Vắng đến lạnh người.

Sau cái chuyện ở bệnh viện hôm ấy. Ông Địch Sanh ngồi nhà nhưng rõ cả. Và ông chỉ yên lặng chứ không lộ rõ một phản ứng gì, nhưng Văn Diệt thấy tóc cha như bạc hơn, trán nhăn hơn. Ông ngồi gần như hàng giờ trong phòng khách, không nói năng gì cả. Diệt không đoán được thái độ của cha như vậy là nghĩa gì? ông buồn vì Diệt đã vạch mặt nạ thằng con mà ông hằng kỳ vọng? Hay là ông thất vọng vì những tin tưởng bấy lâu nay về Du bị sụp đổ? Diệt không dám hỏi. Chàng chỉ sợ câu hỏi mình sẽ khoét sâu thêm vết thương trong lòng cha.

Thế là Diệt lại giam mình trở lại trong phòng. Ngoài ra cũng còn một lý do khác. Sắp đến ngày thi cuối năm. Diệt phải ôn

tập. Nhưng mà... Mỗi lần buông quyển sách ra, Diệt lại cứ nghe câu nói của Mỹ Dung văng bên tai: "Cậu Diệt! Tôi căm thù cậu. Cậu đã phá vỡ cả sự nghiệp của anh Du!" Chuyện đó khiến Diệt phải suy nghĩ. Ta đã hành động đúng hay sai? Diệt soát lại và thấy mình đúng, nhưng vẫn áy náy về sự thất bại của anh ruột mình.

Cái không khí yên lặng gần như ngạt thở ở nhà họ Lê làm cả cô bé hồn nhiên như Tinh Nhược cũng ngại không dám léo hánh đến. Sau cái bữa họp báo của Du, Nhược như lớn hẳn. Hàng động không bốc đồng như xưa nữa.

Và cả đêm hôm qua, Văn Diệt gần như không chợp mắt. Chuyện ngăn chặn, không để Văn Du tiếp tục gây tội ác đã gần như xong. Nhưng còn chuyện khác. Rồi tương lai sau này của anh Du sẽ thế nào? Du có ý thức được sai lầm của mình mà xóa bỏ thù hận với chàng và quay lại con đường xây dựng sự nghiệp bằng đôi tay chân chính không? Văn Diệt cũng thắc mắc. Trong cái chuyện phá vỡ tội ác của Du vừa qua Diệt đã hành động vì lương tâm hay có phần nào ganh tị với sự thành công của anh mình?

Những ý nghĩ đó làm Diệt bứt rứt. Diệt lại nghĩ đến cha Người cha già nua của chàng bây giờ thật tội, tuổi già rồi hết thất bại này đến thất bại khác. Nhưng cái thất bại vật chất lại không dễ sợ bằng thất bại tinh thần. Rồi Diệt lại nghĩ đến đấng vô hình. Diệt đã từng tò mò đọc thánh kinh. Diệt đã đọc hết cả quyển nhưng chẳng tin tưởng. Diệt nghĩ nếu thượng đế có thật! Thượng đế chủ quản con người thì phải xây dựng một cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp hơn, chứ sao xã hội lại đầy rẫy lọc lừa, ganh tị giết hại lẫn nhau? Để cuộc đời không hết cảnh khổ?

Và Diệt cứ thế trần trọc không ngủ được, thức đến sáng trắng.

Khi những tia nắng đầu tiên lọt qua khung cửa sổ. Diệt ngồi dậy với một cơ thể rã rời. Một ngày mới bắt đầu. Phải đón một ngày mới với một tinh thần phấn chấn. Thế là Diệt nhảy vào vào toilet tắm gội. Rồi bước ra vườn hít thở không khí mới.

Vườn nhà vẫn còn đầy sương mù. Và bất ngờ, Diệt đã nhìn thấy cha Ông Định Sanh đang đi dạo trong vườn, ông có vẻ già nhưng cũng thật bình thản.

Diệt bước tới, cố dằn cảm xúc gọi:

- Thưa cha!

ông Định Sanh quay lại, khác hôm qua, hôm nay ông tươi tắn hơn:

- Ồ, con cũng đi dạo đấy à?

Câu hỏi của ông là cả sự khuyến khích. Diệt bước nhanh tới gần cha.

- Hôm nay cha khỏe chứ?

- Ờ, rất khỏe. Cảm ơn con!

ông Định Sanh nói, Văn Diệt yên lặng đi bên cạnh, một lúc mới nói:

- Cha à, con có điều này... không biết có nên hỏi cha không?

- Con cứ nói đi, con trai của ta!

Lời của ông Định Sanh rất ngọt, khiến Diệt can đảm hơn. Hai

mười mấy năm qua Đây là lần đầu tiên Diệt được gọi bằng danh từ êm ả như vậy. Diệt suy nghĩ, rồi nói:

- Về cái chuyện của anh Du đấy. Con không biết là mình có làm sai không, nếu có xin cha hãy chỉ giúp cho con biết.

ông Dịch Sanh quay sang con trai, chậm rãi:

- Sao con lại hỏi cha chuyện đó? Con đã lớn rồi, mà đã là người lớn thì một khi đã quyết định làm việc gì thì không có quyền hối hận... Trong cái chuyện vừa qua của con... cha thấy... con chẳng sai... Nếu có, cha là người đầu tiên ngăn chặn con rồi.

Văn Diệt xúc động, lời của cha là một sự động viên, một sức mạnh khiến bao nhiêu mặc cảm, mâu thuẫn giằng co mấy ngày qua trong lòng Diệt tan biến. Diệt hỏi tiếp:

- Thừa cha, nhưng mà... cái chuyện con đã chống lại anh Du Có phải xuất phát từ sự ganh tị không?

ông Dịch Sanh lắc đầu:

- Sao con lại nói như vậy? Văn Du ganh tị với con thì có. Bởi vì con biết không, Du nó chỉ có cái bề ngoài cứng rắn, chứ chẳng có cá tính riêng, nó làm cái gì cũng lệ thuộc người khác. Trong khi con lại giống như một cây cỏ hoang. Con đã trưởng thành từ sức mình, không lệ thuộc cả cha Văn Diệt! Trong khoảng thời gian qua cha vì quá tin tưởng Văn Du, nên cha thiên vị, điều đó có làm cho con buồn không?

- Không đâu cha! - Diệt nói - Con biết là cha lúc nào cũng thương con.

- Con làm cha thất vọng. Nhưng nếu có thì con cũng nên tha

thứ cho lão già lẩm cẩm này chứ.

- Từ nào đến giờ con không hề dám trách cha - Diệt nói mà cay cay ở mắt - Và bây giờ chỉ còn có cha và con. Con... con yêu cha không hết.

- Vậy là tốt lắm!

ông Dịch Sanh nói mà mắt cũng ướt hần:

- Những đứa con ngoan như con, sẽ không bao giờ trờì phụ.

Diệt cắn nhẹ môi, không cảm được nước mắt. Con trai mà khóc thì đáng cười. Nhất là khi đã lớn. Nhưng biết làm sao? Lâu lắm rồi. Diệt nào có được cha biểu lộ tình cảm như vậy? Chàng đã tưởng là vĩnh viễn không có. Vậy mà... không ngờ nó lại nồng thắm hơn nữa.

Và hai cha con cứ thế yên lặng đi bên nhau. Nắng đã lên, sương mù tan dần. Ông Dịch Sanh nói:

- Hai cha con mình đi lên núi đi con.

- Lên núi?

- Vâng - Ông Dịch Sanh nói - Cha muốn con cùng cha lên đấy viếng mộ của mẹ con.

Văn Diệt xúc động hơn. Bao năm qua, chàng như sống giữa tảng băng, bây giờ nắng lên, băng giá tan cả. Nắng ấm làm rung động từng sợi thần kinh mỏng manh trong trái tim chàng. Diệt biết cha chỉ lên viếng mộ mẹ mỗi khi có chuyện buồn. Và mỗi lần lên đấy là ông trầm ngâm cả tiếng đồng hồ, ông như muốn tâm sự với người bạn đời khuất sớm về những tư duy khép kín.

Mấy lần trước cha chỉ đi với Văn Dụ. Đây là lần đầu tiên Diệt được cha gọi cùng đi. Và như vậy có nghĩa là Diệt đã khôi phục được niềm tin yêu của cha. Chính cái ý nghĩ này làm Diệt sung sướng khủng khiếp.

Diệt nói:

- Cha đứng đây nhé, con vào trong lấy thêm chiếc áo khoác ngoài cho cha, kéo lạnh.

ông Dịch Sanh dặn thêm:

- Nhớ lấy thêm cây gậy cho cha.

Diệt đi nhanh vào nhà và ba phút sau chàng đã bước ra, Diệt choàng áo lên vai cha, rồi mới đưa gậy. Hai cha con chậm rãi bước về hướng núi.

Con đường đi qua nông trại sau nhà. Mảnh đất trọc vẫn còn đỏ ối. Ông Dịch Sanh nhìn đất rồi thở dài:

- Con xem đấy, đến một cọng cỏ nó cũng không thềm mọc. Cha đã bỏ ra bao nhiêu công sức, tiền của để rồi coi như hoài công. Cuộc đời cha hình như chỉ gặp thất bại.

ông nói đến đó chợt dừng lại. Diệt chợt liên tưởng đến Văn Dụ Vâng, có nhiều thứ không qua được thiên mệnh, nhưng Diệt không góp ý. Diệt sợ nói ra chỉ khiến cha buồn thêm.

Qua khỏi nông trại, con đường bắt đầu lên dốc. Mộ của mẹ Diệt nằm ở lưng chừng núi. Nơi thoáng nhất.

Đó chỉ là một ngôi mộ đá bình thường, một chiếc mộ bia với tên họ ngày sinh, ngày chết của người mất. Mọi thứ rất giản dị phía trước là một bình hoa, rồi một bờ rào.

Hai cha con đứng mặc niệm khá lâu trước mộ mẹ. Rồi Diệt nghe cha thở dài, nói:

- Nếu mẹ con còn sống đến ngày nay, chắc Văn Du không đến đời nào.

Văn Diệt không rõ ý cha định nói gì nhưng cũng gật đầu. Dù gì được đứng cạnh cha trước mộ mẹ, Diệt cũng thấy ấm áp. Rồi chợt nhiên, những ký ức mong manh ngày cũ như hiện ra. Hạnh phúc biết bao cảnh sống gia đình đầy đủ. Diệt còn nhớ, mẹ còn sống, mẹ là tín đồ Thiên Chúa giáo, nên thỉnh thoảng Diệt đã được mẹ hát ru bằng những bài thánh ca. Bây giờ Diệt đã lớn, mẹ lại không còn. Diệt không là tín đồ Thiên Chúa. Nhưng mỗi lần nghe bài hát hay, nghĩ đến mẹ và lại thấy tình cảm êm đềm.

Diệt rom róm nước mắt. Ngay lúc đó, có tiếng cô gái gọi:

- Anh Văn Diệt ơi, Văn Diệt!

Diệt quay lại, thì ra là Tinh Nhược. Cô nàng trong chiếc áo ngủ dài, tóc buông xõa, chân dép, đang chạy hướng về phía chàng.

- Ban nãy vừa thức dậy nhìn ra cửa sổ thấy anh và bác lên núi nên vội rửa mặt và chạy ra đây.

Rồi Nhược quay sang ông Dịch Sanh cười thật tươi:

- Bác Sanh, trước đây bác không thương anh Diệt, cháu thấy bất bình lắm và cháu không muốn chuyện đó tiếp tục xảy ra nữa.

Văn Diệt giật mình, ngăn lại:

- Tinh Nhược, em nói gì vậy?

- Anh để cho em nói chứ? - Và Tinh Nhược tiếp tục nói với ông Sanh - Cháu thấy thì chuyện anh Du đã gây nhân, thì phải gặt quả. Ở đây anh Diệt không có lỗi gì. Anh ấy là người tốt, hành động cho lẽ phải. Anh ấy vạch trần tội của anh Du là đúng. Bác không nên tiếp tục cư xử xấu với anh Diệt nữa, nếu không cháu nghĩ là... rồi bác sẽ mất thêm một thằng con.

- Tinh Nhược, sao em lại nói vậy? Cha anh nào có...

- Anh đừng cản, em biết mà. Nếu cái hôm đó Văn Du mà giết được anh thì anh cũng không oán. Con người của anh như vậy. Chẳng cảm thù... nhưng mà anh thấy đấy, đời nào có đơn giản... người ta vẫn tàn nhẫn với anh.

Văn Diệt bước tới cạnh Tinh Nhược:

- Tinh Nhược, nhưng em lầm rồi, cha rất tốt với anh, chuyện đó cha có trách gì anh đâu?

Nhưng Tinh Nhược chẳng nghe Diệt, cô nàng tiếp tục nói:

- Bác Sanh, trong chuyện này bác cũng có phần nào trách nhiệm. Bác cũng chiều lo lắng cho Văn Du quá nên anh ấy mới có thái độ như vậy. Còn với anh Diệt, thì bác ghét bỏ. Bác quá bất công, làm như anh ấy không phải là con ruột không bằng. Chính vì vậy mà việc sai trái của Văn Du, cũng phần nào có trách nhiệm của bác. Bây giờ, mọi thứ đã xảy ra như vậy. Bác cũng nên suy nghĩ, đừng có trút hết trách nhiệm cho anh Diệt, rồi rầy la anh ấy. Bởi vì nếu anh Du hôm qua không bị lộ mặt nạ thì ngày khác cũng bị người khác vạch mặt. Bác thử nghĩ xem anh Du có còn nhân tính không, khi mà quyết tâm sử dụng Maxiton liều cao để giết anh Diệt chứ?

- Tinh Nhược! Em đừng có nói nữa, hoàn toàn hiểu lầm!

Điệt lớn tiếng. Bấy giờ Nhược mới chịu ngừng. Nhìn cái thái độ khó chịu của Diệt, rồi cái bình thản của ông Sanh. Nhược ngạc nhiên. Sao vậy? Ta đã làm lầm ư? Ban nãy ta nói cho hả hơi, chứ không để ý gì cả... bây giờ...

- Nhược này... anh rất cảm ơn em, nhưng cha anh đã rõ hết mọi sự thật, người không hề trách mắng gì anh chuyện đó cả.

Tĩnh Nhược tròn mắt, quay sang ông Sanh:

- Thật vậy hờ bác?

ông Diệt Sanh chỉ cười, nụ cười khoan dung, trù mến. Nhược thắc mắc:

- Thế thì... hai người tại sao lại đến đây?

Điệt đặt tay lên vai Nhược.

- Lâu quá, cha không có đi viếng mộ mẹ, nên muốn anh cùng đi, vậy thôi, chứ đâu phải là cha bắt anh lên đây để thề thốt hay phải hứa hẹn gì?

- Cha anh không còn ghét bỏ anh?

- Làm gì có chuyện đó - Diệt nói - Cha vẫn yêu anh. Có điều bây giờ thì yêu nhiều hơn.

- Vậy à? - Tĩnh Nhược bẽn lễn quay sang ông Sanh - Con không biết nên... con xin lỗi bác...

ông Diệt Sanh cười:

- Chẳng có gì đâu. Nhưng mà ở giữa trời gió lạnh thế này mà con chỉ mặc chiếc áo mỏng như vậy, coi chừng cảm lạnh đấy.

- Dạ, con về thay áo ngay.

Nhược đáp và ông Địch Sanh quay sang Điệt:

- Thôi con đưa Nhược về nhà đi. Cha muốn đứng đây với mẹ con một chút, rồi sẽ về sau.

- Nhưng mà...

Điệt ngập ngừng, ông Sanh khoát tay.

- Không sao đâu. Một lúc cha sẽ về một mình. Cha cũng thường ra đây thế này mà. Đi đi...

Điệt nhìn cha, chàng hiểu ý cha, nên không dám cãi. Điệt đưa Nhược xuống đồi.

Nắng đã lên khá cao. Nhưng đường vẫn còn ẩm vì sương.

Tinh Nhược nhìn Điệt nói:

- Tối hôm qua cha em từ thành phố quay về nói nhò chị Lâm Mỹ Dung giàu có nên chuyện của anh Văn Du đã được giảm nhẹ. Chị ấy chỉ cần tung tiền ra mua một trăm luật sư cãi cho anh Văn Du là mọi chuyện xong hết.

Điệt gật đầu:

- Vâng, bên cạnh đó cũng phải thấy là chúng có cũng không rõ ràng. Và anh cũng mong anh Du chỉ bị luật pháp khiển trách, hù dọa thôi. Chớ anh cũng không muốn anh ấy bị tù tội. Sự kết án của tòa án lương tâm là quá đủ.

Tinh Nhược lo lắng:

- Nhưng anh không sợ họ được tự do rồi sẽ tìm cách báo thù anh ư?

- Sao em lại quan trọng hóa chuyện đó như vậy? Nếu sợ, anh đâu đã lột mặt nạ anh Du làm gì - Điệt nói - Anh làm việc vì lẽ phải. Anh chỉ muốn anh Du dẹp bỏ cái tham vọng lớn đó đi. Dẹp bỏ cái ý tưởng đạt mục đích bằng mọi phương tiện. Anh chỉ muốn anh ấy thành công bằng thực tài của mình.

Tinh Nhược lắc đầu:

- Nhưng mà sau vụ này... người ta đã tước cái quyền làm bác sĩ của anh ấy rồi.

Điệt quay qua:

- Nhưng để thì cũng chẳng có ích lợi? Anh Du không thích hợp với nghề thầy thuốc nữa.

Tinh Nhược ngo ngác:

- Vậy thì anh ấy phải làm gì? Khi mà cái học ngày xưa của anh Du là nghề y?

- Anh nghĩ là với sự tính toán giỏi, với tài suy luận của anh ấy thì rồi có làm gì, anh Du cũng sẽ thành công.

- Ngoài cái nghề thầy thuốc?

- Vâng... Chẳng hạn như nghề buôn chẳng hạn.

- Anh khi nào cũng thích pha trò - Nhược bất bình nói, khi nghĩ đến công việc hiện tại của cha mình - Em thấy thì con người anh có vẻ khinh thế ngạo vật làm sao. Anh cần phải có đức tin.

- Đức tin?

- Vâng... chủ nhật tới anh cùng đến nhà thờ với em nhé?

- Đến nhà thờ? Chi vậy? Anh không tin Chúa.
- Thì đi một lần thử xem.
- Anh thấy con đường đến địa ngục coi bộ dễ hơn là đến thiên đàng... Mà có thiên đàng không nhỉ.
- Muốn biết có hay không, hôm ấy anh cùng đi với em đến nhà thờ thì biết ngay - Tinh Nhược lại dụ khi.
- Ờ thì đi thử - Diệt nói - Chứ để một thắc mắc không giải đáp được, ầm ức trong lòng cũng không nên.

Và chẳng hiểu sao, Tinh Nhược chợt quay qua, ôm lấy Diệt, hôn mạnh lên má chàng một cái, rồi tiếp:

- Anh Diệt. Cảm ơn anh. Anh đã giúp em tìm thấy giải đáp rồi.
- Giải đáp? Của chuyện gì?
- Chuyện cảnh nho trong thánh kinh đó!

Ngay lúc đó... có tiếng xe gắn máy chạy ngoài đường, tiếng xe vespa của Nghị Nhược buột miệng nói:

- Tội nghiệp!

Diệt thắc mắc:

- Em nói ai tội nghiệp?
- Anh Nghi đấy!
- Sao vậy?

- Thì chuyện của anh ấy với chị Tường Vy - Nhược quay qua -

Anh biết chị Tường Vy không?

- Phải cô ký giả có cặp chân dài, thường đi với Nghi đấy phải không?

- Vâng đúng rồi... chị ấy yêu anh Nghi, mà anh Nghi cũng yêu chị ấy. Vậy mà bây giờ chị Vy sắp lấy chồng.

- Lấy Nghi?

- Nếu vậy thì có gì đáng nói... đàn ông này không phải.

- Vậy thì với ai? Tại sao yêu nhau mà không lấy nhau.

- Chị Vy sắp lấy Vương Đại Vỹ, một sinh viên du học ở Mỹ. Em cũng thích chị Vy, em thấy anh Nghi và chị Vy mới xứng đôi với nhau.

- Vậy sao không thuyết phục họ?

- Chỉ tại anh Nghi cả thôi. Con người gì mà kỳ cục. Lúc nào cùng quan niệm hôn nhân là gông cùm, là tù ngục. Anh Nghi quá yêu cái tự do cá nhân của mình, nên phải hy sinh tình yêu.

Diệt tò mò:

- Thế ban nãy ông ấy lấy xe đi đâu vậy?

Tình Nhược nhún vai:

- Tối qua nghe ông ấy nói là sáng nay sẽ đi giúp chị Tường Vy sắm sửa đồ cưới. Trên đời này, chưa thấy ai lạ như vậy. Thà hy sinh hạnh phúc, chứ không để mất tự do. Năm nay ông ấy cũng đã ba mươi. Em không hiểu ông ấy định sống độc thân đến bao giờ?

Diệt cười:

- Anh Nghi của Nhược là dân chơi cơ mà...

Nhưng Nhược nói:

- Thế anh không thấy lúc gần đây anh Nghi gầy đi thấy rõ ư?
- Em có vẻ thương anh ruột nhiều đấy. Vậy thì sao không nói giúp dùm, năn nỉ chị Tường Vy chẳng hạn.
- Nói gì được? - Nhược trợn mắt, rồi học theo điệu bộ của Nghi - "Cái gì, mày muốn tao cưới vợ ư? Tao còn trẻ quá? Mày định hại đời tao chắc?"

Diệt cười nói:

- Có nhiều người họ chỉ nói cứng khi chưa đựng chuyện. Còn khi sự việc xảy ra trên bản thân họ, thì họ hối hận. Nhưng lỗ mạnh miệng rồi, há miệng mắc quai sao?
- Anh nói vậy là thế nào?
- Anh Nghi của em bây giờ có nỗi khổ tâm của anh ấy. Có lẽ em cần giúp đỡ anh ấy thôi.

o0o

Mười lăm ngày sau buổi họp báo của Văn Dụ Chỉ còn hai tuần nữa là tết. Trời giá lạnh. Nhà nhà bắt đầu đốt lò sưởi. Trường học cũng chuẩn bị cho học sinh nghỉ tết.

Vụ án của Văn Du, được đưa ra tòa sơ thẩm.

Khác với những vụ án trước, lần này chỉ có một bản tin nhỏ trên báo. Nhỏ đến độ nếu không để ý sẽ không nhìn thấy... Có lẽ vì giữa Du và các ký giả săn tin đã có một sự quan hệ

đặc biệt, nên Du được che chở ư? Xã hội bây giờ như vậy đó. Người có vây có cánh. Có ô dù hoặc cảm tình có thể nào cũng được dư luận chở che. Mọi cái cùng lắm là chuyện đưa cao đánh khẽ... để rồi một thời gian khi mọi thứ đã nhạt nhòa. Không ai nhắc đến thì rồi cũng quên lãng.

Hôm tòa xử. Diệt và cha đều không ra hầu. Mà nghĩ cũng lạ. Họ là những nhân chứng chánh. Vậy mà tòa cũng quên tổng đạt cả lệnh gọi hầu. Nhưng như vậy cũng tốt. Diệt nghĩ, như vậy sẽ tránh được cảnh khó khăn, tên tò khi gặp lại Mỹ Dung và những đồng nghiệp của Du.

Vụ án đã qua, chẳng ai khiếu tố. Mọi người cố quên lãng, không nhắc đến nữa. Để thời gian trôi qua... sóng gió tan dần. Mặt hồ trở lại cái phẳng lặng cố hữu đầu thu.

Diệt cũng chỉ mong như vậy. Sự bình an sẽ giúp nhiều cho cha chàng - Ông Định Sanh trong những ngày còn lại của cuộc đời.

Tất cả đã được sang trang.

CHƯƠNG 10

Mấy ngày qua Nghi có vẻ bình thường.

Nghi làm việc chăm chú chỉ gần như quên cả ăn uống. Chàng vui đầu trong công việc ở công ty. Hôm nào cũng mãi đến hơn mười giờ khuya mới về nhà. Tắm rửa xong lại giam mình trong phòng riêng. Không nói năng với ai một lời, kể cả cô em gái thân thương của mình.

Nhược để ý, nụ cười gần như biến mất trên môi anh. Nghi như lâm lâm lì lì... Rất dễ sinh sự. Cái hào hoa phong nhã ngày cũ không còn nữa.

Hôm nay là thứ bảy. Chẳng hiểu sao, Nghi lại về rất sớm, vừa về đến nơi, Nghi lại tạt ngang qua phòng học của Nhược. Có gì đây? một biến cố mới?

- Tinh Nhược này. Sang đây nói chuyện với anh chút coi.

Sự thay đổi của Nghi làm Nhược vui lây:

-Ồ, anh còn nhớ đến em à? Có lẽ trời sắp tận thế!

Nghi nhún vai rồi cười:

- Lúc nào anh lại không nhớ đến em? Nhất là những khi có chuyện gút mắc, cần giải quyết.

Tinh Nhược đề nghị:

- Vậy thì vào đây đi, ở phòng của em có nhạc, mình vừa nghe nhạc, vừa bàn chuyện cũng được mà?

Nghi bước vào, ngồi phịch xuống ghế:

- Thế mấy ngày qua, em có gặp Văn Kiệt không?

Nhược lắc đầu:

- Anh ấy bận thi nên đâu có gặp nhau. à, mà này anh Nghi cũng ngộ. Hình như trên đời này, chỉ có hai anh em mình là không quan tâm đến chuyện thi cử thôi nhé?

Nghi cười:

- Chuyện đó cũng dễ hiểu vì... anh em mình có gien giống nhau cơ mà.

Nhược giã nảy:

- Đừng nói bậy... em không giống anh đâu, em ghét nhất chuyện tình cảm lăng nhăng.

- Ồ, thì chỉ có cái đó khác nhau, em gái anh bao giờ chẳng là người đúng đắn?

Nghi nói, và Nhược đứng dậy, bước tới mở máy hát. Nghi ngả người tựa lưng ra sau ghế. Còn Nhược mở máy xong cũng đến ngồi cạnh anh.

- Anh Nghi này - Nhược hỏi - Lúc gần đây em thấy anh gầy đi nhiều đấy.

Nghi nói như biện giải:

- Ồ, gầy thì tốt chứ sao? Anh còn trẻ, mà đàn ông trẻ mà phát tướng lên thì xấu lắm, nên anh không thích mập.

Rồi Nghi đứng dậy, bước tới bèn rót một ly nước lọc:

- Tinh Nhược, em biết không? Thứ ba tuần tới Tường Vy lên máy bay rồi.

- Sao nhanh vậy? -Tinh Nhược kinh ngạc - Giấy tờ thủ tục xong cả rồi sao?

Nghi nhún vai:

- Em đừng quên, Tường Vy là ký giả, vì vậy cô ấy quen biết rất nhiều. Vị lãnh sự kia lại là bạn thân, nên thủ tục rất nhanh chóng. Có điều không hiểu sao chợt nhiên... Anh lại thấy bịn rịn thế nào đấy.

Nhược nhìn anh:

- Em thì nhận ra anh chuyện anh yêu chị ấy từ lâu rồi. Bịn rịn là phải. Nhưng mà nói ra thì anh cãi, anh không chịu nhìn sự thật.

Nghi lắc đầu:

- Coi như em thông minh, em đúng đi... Nhưng mà bây giờ anh cần phải làm gì chứ?

Nhược đáp gọn:

- Thì còn chần chờ gì nữa, hãy giữ chị ấy lại, đừng để chị ấy đi rồi ngỏ lời cầu hôn.

- Cầu hôn à? - Nghi áy náy - Cuối cùng rồi bọn con trai các anh đều phải xuống nước như vậy sao?

- Không phải là xuống nước, nếu thật sự anh yêu chị Vy vì muốn chiếm hữu người ta thì phải cưới làm vợ, mới là của

mình chứ!

- Nhưng mà... bây giờ thì có trễ lắm không. Khi Tường Vy đã gọi thư đi, nhận lời làm vợ của Vy?

- Anh lắm cảm quá. Có phải chị Vy vẫn còn ở đấy không?

- Đúng! Nhưng...

- Không nhưng gì cả... - Nhược nói - Lúc này anh lòng bùng thế nào đấy. Anh chẳng còn chút tự tin.

- Nghĩa là...

- Còn nước còn tát. Chị Vy còn ở đây có nghĩa là anh chưa mất chị ấy. Hãy ngỏ lời cầu hôn.

- Nhưng đã chậm hơn người ta.

- Nếu em là anh... làm một màn đánh cướp cô dâu em cũng làm.

- à, thôi anh hiểu ý em rồi. Có điều trước kia anh đã tỏ ý không màng, bây giờ xuống nước... có kỳ cục lắm không?

- Em không cho đấy là kỳ, em chỉ thấy là nếu anh không giữ chị Tường Vy ở lại được thì anh rõ là vừa dỏm vừa dở.

Nghị bực mình:

- Này Nhược, em không có quyền khinh thường anh!

- Thôi được - Nhược giả vờ nói - Em biết anh chỉ có được cái anh hùng rơm, vậy thì anh chịu thua là phải, vì Vương Đại Vỹ có nhiều ưu thế hơn anh. Hắn vừa đẹp trai này, học đến nơi đến chốn này. Hiện nay lại ở Mỹ... Một ngày nào đó, rồi chị Tường Vy sẽ là bà tiến sĩ này tiến sĩ nọ, có phải là hơn cả

một bà thương gia tâm thường không?

- Tinh Nhược!

- Anh kêu em làm gì? có giỏi thì đối đầu với Vương Đại Vỹ đi! Chưa gì em thấy anh thua là cái chắc. Làm sao đụng lại với một ông tiến sĩ? Còn chuyện anh đồ thừa là không muốn lập gia đình, có vợ sớm sẽ khổ, chỉ là một cái có để che đậy sự yếu kém của mình, anh nói anh để cho Tường Vy đi lấy chồng chứ thật ra là chị ấy đá anh!

Nghi tự ái:

- Em đừng có nói bậy!

- Muốn người khác không nghĩ bậy, thì hãy chứng minh đi Người tự cho mình là luôn chiến thắng trên tình trường!

Nghi trừng mắt:

- Em đừng có nói khích anh. Hôm nay anh đến đây nói chuyện với em là muốn tăng cường niềm tin, để anh đi làm cái chuyện đó thôi!

Tinh Nhược đứng bật dậy:

- Nghĩa là anh cũng đã quyết định?

Nghi gạt đầu. Nhược kêu lên:

- Vậy mới phải chứ! Em hoan hô anh hết mình!

Nghi đứng dậy:

- Thôi anh đi!

- Chúc anh thành công... và bắt buộc phải thành công đấy!

Nghi vung nắm tay lên:

- Chắc chắn phải như vậy rồi!

Rồi Nghi bỏ đi ra ngoài, chỉ một lúc sau, tiếng xe vespa nổ máy xa dần.

Bây giờ là mùa đông, mà mùa đông năm nay chẳng hiểu sao lại thật lạnh. Nghi chạy xe trên đường, gió bốn hướng cứ đổ dồn về như tấn công thẳng vào chàng ngăn cản không cho Nghi vào thành phố. Nghi cầm tay lái mà môi run lập cập... chàng chợt thấy tiếc, phải chi ban nãy để xe ở nhà đi bằng taxi thì hẳn ấm áp hơn không?

Nhưng rồi với ý chí thôi thúc, mọi cản trở cũng vượt được qua Nghi đã vào được thành phố, không khí không còn lạnh nữa.

Lạ thật, Nghi nghĩ, tại sao càng đến gần nhà của Tường Vy, Nghi càng thấy ấm áp hơn. Chàng mỉm cười, có lẽ vì ta đang đến gần hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên Nghi đến thẳng nhà Vy, những lần trước, dù hai người đã thân mật hết sức. Nhưng mỗi khi Nghi đưa Vy về, Nghi muốn lên lầu, đều bị Vy cản lại:

- Không được, ba mẹ đều có mặt ở nhà, anh vào không tiện đâu.

Thế là Nghi đành lui thủ đi về. Còn hôm nay? Nghi bất cần, tiện hay không tiện cũng phải quyết định.

Nghĩ đến chuyện đó, bất chợt Nghi cảm thấy mình đã thiệt thòi nhiều quá. Chịu đựng quá sức rồi... Vy ở bên cạnh, Nghi lại không để ý, không quan tâm. Nhưng Vy sắp đi, sắp thuộc về người khác thì cái ý niệm đó bất chợt làm Nghi hoảng. Rồi

bao nhiêu ưu điểm của Vy (mà những người con gái khác không có) chột ùn ùn kéo đến. Lâu lắm rồi, Nghi biết là mình có yêu Vy, nhưng đề cập đến chuyện cưới xin thì Nghi co vùi lại. Nghi nghĩ, mình chưa vượt cái tuổi ba mươi mà cưới vợ có phải là sớm quá không? Cuộc đời còn đẹp mà, chuốc lấy cái ràng buộc sớm làm gì?

Có lẽ vì Nghi tham lam. Phải... Nghi muốn mọi thứ phải là của riêng mình, nhưng Nghi lại không muốn hy sinh một chút tự do nào hết. Nghĩ đến đó, Nghi lắc đầu, đã đến khu chung cư có nhà của Vy. Ngôi nhà trên lầu, cửa sổ mở, chúng tỏ có chủ nó ở nhà và Nghi tắt máy, khóa cổ xe lại rồi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu. Nghi chạy thật nhanh cơ hồ như nếu chạy chậm một chút Vy sẽ biết mất. Tình yêu! ôi tình yêu! Nhiều lúc thật kỳ hoặc, thật mâu thuẫn, thật khẩn trương! Cái tay du học sinh khù khờ kia không lẽ lại là đối thủ của chàng thật à? Nghi không chấp nhận chuyện đó được.

Và vừa đến trước cửa, Nghi đưa tay lên bấm chuông ngay. Bấm liên tục như có biến, có chuyện khẩn cấp. Đầu Nghi căng thẳng chờ đợi và cửa mở, chính Vy thò đầu ra:

- Ồ, anh Nghi! Anh đến đây làm gì vậy?

- Tìm em!

- Có chuyện gì à?

- Không.

Nghi đáp và bây giờ mới nhìn kỹ được Vy, trong chiếc áo ngủ không phấn son, tóc tai bù xù nhưng Vy vẫn đẹp một cách hoang dại.

- Vậy thì... anh đến làm trò gì nữa đây? Bỗng nhiên rồi nữa

đêm nửa hôm chạy đến bấm chuông loạn lên, em tưởng là cháy nhà...

- Còn hơn cả cháy nhà! - Nghi nói và nhìn vào trong - Thế giờ này, cha mẹ có ở nhà không? Cho anh làm phiền một chút!

Tường Vy có vẻ do dự, nhưng rồi cũng đứng nép qua một bên để Nghi bước vào.

Nghi nhìn quanh, phòng khách rất hẹp, đồ đạc bên trong bề bộn. Có mấy chiếc vali, có lẽ là hành lý đã sắp xếp của Vy.

Nghi hỏi:

- Thế ba mẹ đâu cả rồi?

Vy không đáp, chỉ về phía bộ sa lông:

- Thì ngồi xuống đi, làm gì vội thế - Vy nói - Nhưng mà tối nay em còn nhiều việc sắp xếp, nên không thể đi ra phố với anh được đâu.

Nghi nhún vai:

- Anh đến đây không phải để rủ em đi phố, mà chuyện khác.

Rồi Nghi ngoắc Vy:

- Nào lại đây ngồi cạnh anh đi!

Vy miễn cưỡng ngồi xuống, hình như có gì đó không được hài lòng. Nghi ngắm Vy, Vy không đẹp lắm nhưng cái phong cách, cái phóng khoáng của Vy khá quyến rũ và hôm nay Nghi lại nhìn thấy những cái đó nổi bật hơn thường ngày.

- Anh làm gì mà ngắm em kỹ thế? Già đi, xấu đi so với lúc trước phải không?

Rồi Vy nói như biện minh:

- Anh biết tại sao không? Mấy hôm rày bận quá, chuẩn bị một thở không ra hơi.

Vy nhóm dậy định bỏ đi, nhưng Nghi gọi giật lại:

- Khoan đã, ngồi lại nào!

Vy chau mày:

- Anh cần gì?

- Anh muốn em ngồi lại vì chúng ta có chuyện nghiêm túc phải nói với nhau.

Nghiêm túc? Vy hơi ngạc nhiên, từ nào đến giờ Vy nào thấy Nghi nghiêm túc bao giờ? Chỉ thấy đùa cợt, bay bướm, hết cô này đến cô khác.

- Anh muốn nói gì nói nhanh đi!

- Anh muốn cưới em!

- Cưới em?... Không được! - Vy nói, và nhìn thẳng vào mắt Nghi - Anh đùa à? Anh cũng biết rồi đấy, em đã viết thư báo cho anh Đại Vỹ cũng như đã đặt vé phi cơ cho chuyển đi!

Nghi nghiêm nghị:

- Em đừng có nhắc đến cái tay mọt sách đó, bằng không anh sẽ nổi giận bây giờ.

- Nhưng đấy là vị hôn phu của em! Anh biết chứ?

Vy phản kháng, nhưng Nghi vẫn tỉnh bơ:

- Em phải ở lại đây, không được đi đâu cả! Đó là lệnh!

- Lệnh? Nhưng ở lại để làm gì? Em đã suy nghĩ kỹ rồi, chẳng lợi gì cho ai cả...

Nghi trừng mắt:

- Ai nói với em là không lợi đấy? Chúng ta cưới nhau và lợi cả hai.

Vy ngẩn ra. Nghi đùa hay nói thật? Lấy nhau? Có tin được không? Khi Nghi giống như một chú cá nược, một con ngựa hoang bất thuần, không có dây cương, một con người không nghiêm túc lúc nào cũng đùa bạn gái.

Vy rơm rớm nước mắt nói:

- Anh Nghi à, đừng có pha trò nữa. Tôi biết anh chẳng hề có ý định đó. Chẳng có người đàn bà nào có thể giữ chân anh được.

Nghi kéo tay Vy đến gần:

- Anh không đùa, anh nói thật đấy Tường Vy. Anh muốn cưới em. Em đồng ý không?

Vy yên lặng. Nghi căng thẳng nói:

- Hãy tin anh, anh nói thật mà. Anh tự nguyện lập gia đình với em, anh không thích sống độc thân nữa.

Lời Nghi chẳng hiểu sao làm Vy khóc, Nghi hoảng hốt:

- Sao vậy? Mọi thứ còn chưa quá muộn mà Vy?

Vy lắc đầu. Nghi nói thêm:

- Anh nói thật đấy Vy ạ, nếu em không đồng ý, anh cũng không để cho em đi đâu!

Nghi cả quyết, và bây giờ Vy mới lên tiếng:

- Anh nói thật chứ không phải bốc đồng? Em không tin... Em sợ là rồi sẽ phải thất vọng.

- Sao lại có chuyện đó? - Nghi nói - Em biết không... anh yêu em thật mà, yêu lâu rồi, nhưng anh cứ mãi phân vân cho đến khi cùng em đi sắm đồ cưới. Anh mới nghĩ lại... Trên đời này chưa có tên nào ngu ngốc như anh, đến độ đi sắm đồ cưới cho người mình yêu về nhà chồng, điên thật!

- Nghĩa là...

- Anh đi sắm đồ cưới đó là cho anh với em. Anh không làm mọi công không cho một ai cả!

- Anh đùa nữa à?

- Làm gì có chuyện đùa! Bây giờ anh là con người chín chắn. Anh nói những gì anh đã nghĩ. Anh không thích đóng kịch mãi.

Tường Vy nói:

- Trước kia em cũng yêu anh, nhưng cứ nghe anh mãi nói là anh không muốn lập gia đình nên không lẽ em lại chờ?

- Đồng ý là anh chưa muốn lập gia đình, nhưng anh cũng không muốn em là sở hữu của người khác, vì vậy anh chỉ còn cách cưới em, hiểu chưa?

Tường Vy gật đầu, hôn nhẹ lên má Nghi:

- Anh thật là đáng ghét!

Nghi đùa:

- Nhưng Tường Vy này, em cũng cần nghỉ ngơi cho lại sức. Anh không muốn đến cái ngày cưới, anh phải cưới một cô vợ vừa xấu vừa gầy mà anh muốn cô dâu phải thật xinh, thật rạng rỡ vì hạnh phúc.

- Anh Nghi, nhưng mà...

- Không nhưng gì cả. Hãy nói thật cho anh biết. Tại sao người em yêu là anh, mà em lại chọn tay một sách đáng ghét kia làm chồng? Em ham gì của hắn? Em nôn lấy chồng lắm sao? Hắn cũng đâu có đẹp trai cũng như thông minh bằng anh đâu?

- Em chọn anh ấy làm chồng là vì...

Tường Vy bỗng nhiên trở nên lúng túng.

- Vì sao, nói ngay!

- Vì... anh không chịu cưới vợ ngay, mà... - Cuối cùng Tường Vy đành nói - Còn con của em thì nó không thể chờ... vì nó cần có một người cha.

- Cái gì? - Nghi kêu lên - Con? Con gì? Không lẽ Vy đang có thai? Với ai? - Nghi lắp bắp - Em nói gì mà anh không hiểu.

- Có gì mà không hiểu - Tường Vy thành thật nói, giờ này không có gì phải giấu giếm nữa - Em có mang được hai tháng nay.

- Trời! - Nghi lâm bâm tính, rồi hét - Nó là con của anh phải không?

Tường Vy chỉ gật đầu. Nghi lại lớn tiếng:

- Vậy sao em không cho anh biết?
- Xin lỗi... Em không thể cho anh biết vì... em không muốn đem chuyện đó ra để ràng buộc anh.
- Em ác thật!
- Vì nếu đem cái bào thai ra làm yêu sách để anh cưới thì cuộc hôn nhân đó liệu có hạnh phúc không? Vì vậy em...
- Thế tại sao em lại nhận lời lấy Vương Đại Vỹ?
- Anh Vỹ thì khác. Anh ấy là người yêu em, chon chất.
- Vậy càng bậy thật, dám mang con anh cho Vương Đại Vỹ! Nghi chụp lấy tay Vy, trợn mắt - Em nói đi, tại sao em làm như vậy?
- Em đã nói, con em nó cần phải có cha, mà anh thì không chịu lập gia đình. Em đành phải chọn anh Vỹ, để hợp thức hóa một người cha của nó.
- Nhưng nếu em làm vậy là bất công với Vỹ mà cũng bất công với anh.
- Đồng ý! Nhưng anh biết đấy, em không yêu Vỹ nhưng em phải hy sinh vì con, em cũng nghĩ là sau này em rồi cố gắng dùng tình yêu để đền bù lại cho anh Vỹ những thiệt thòi mà anh ấy chịu.
- Còn anh? Em rõ là con người không có trái tim! Phải trừng phạt em mới được! - Nghi đứng dậy, vung thẳng hai tay lên trời dọa nhưng chẳng hề đụng đến Vy - Tại sao em lại không cho anh biết chuyện em có mang với anh? Con là con của anh

mà? Em còn định chia cách hai cha con anh nữa, em thật tội lỗi, không làm sao tha được! Anh biết là... chắc chắn nó phải rất giống anh!

Tường Vy cười:

- Con chưa chào đời sao anh biết nó giống anh? Mà anh cũng không thể trách em được, bởi vì em thật tình yêu anh nên mới không nỡ cho anh biết chuyện đó. Em cũng tự ái.

- Có khùng không? - Nghi trợn mắt to hơn - Tự ái gì kỳ cục vậy? Thôi không nói chuyện đó nữa, bây giờ thay đồ nhanh lên, rồi đi theo anh về nhà để gặp ba mẹ anh.

Nói đến ba mẹ, chợt nhiên Nghi nhớ sự ra, chàng đỏ mặt nói:

- Nãy giờ mãi cãi nhau với em mà quên bằng, thế còn ba mẹ em đâu? Mời ra đi, anh ra mắt luôn thế.

Tường Vy nở nụ cười thật ngọt:

- Anh có điên không? Anh nhìn vào đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi?

Vy vùng vai nói tiếp:

- Lúc gần đây, em mệt phờ luôn vì cái thai nó hành mãi...

- Em vậy thật. Nếu biết trước, anh đã chia sẻ với em. Thôi vào mời ba mẹ ra đi...

Nghi nói và nhìn vào trong.

- Nếu em không mời, anh sẽ đi thẳng vào trong đấy mời ra đó!

- Đứng! - Tường Vy vội ngăn lại - Không có ai ở trong đây đâu - Và Tường Vy thú nhận - Trước kia em đã nói dối anh, chứ thật ra cha mẹ em mất sớm từ lâu. Em là đứa mồ côi... và sống một mình thế này lâu lắm rồi.

- Vậy à?

Nghi giật mình. Tối nay sao lại có nhiều chuyện lạ lùng vậy?

- Vâng, đó là sự thật! Cũng chính vì vậy mà mấy lần trước, em không để cho anh vào nhà. Em sợ anh biết được sự thật rồi khinh bỉ em.

Tường Vy bức xúc nói:

- Và... bây giờ anh đã biết được rồi, nếu anh không muốn cưới một đứa con gái mồ côi làm vợ thì rút lui vẫn còn kịp cơ mà.

Nghi cúi xuống hôn nhẹ lên trán Vy.

- Sao lại có chuyện đó? Có gì đâu phải khinh bỉ? Chuyện đó em nào có muốn đâu? Và lại anh muốn cưới em làm vợ, chứ nào phải cưới ba mẹ em? Được rồi... vậy thì mọi thứ sẽ càng giản dị tiện lợi hơn. Ngày mai chúng ta sẽ đến phòng hộ tịch đăng ký kết hôn ngay, em nhé!

- Làm gì gấp như điện giật vậy? - Tường Vy cười rồi lắc đầu - Dù em là đứa con côi, dù em đã có con với anh... nhưng mà làm gì cũng phải đúng phép tắc, phải danh chính ngôn thuận. Em muốn có sự đồng ý của cha mẹ anh. Muốn được đi vào nhà họ Lý của anh bằng cổng chính.

- Em ngộ thật! Trở nên nguyên tắc từ bao giờ vậy? - Nghi ngạc nhiên - Anh nhớ em là con người phóng khoáng, bất cần

đòi cơ mà? Nó biến đâu rồi? Nhưng không sao chẳng có gì để lo lắng... xem nào... áo cưới, lễ vật... quần áo cô dâu về nhà chồng gần như đầy đủ cả, chỉ cần xin phép mẹ cha, rồi một cái tiệc cưới. Cũng đơn giản thế em còn đòi hỏi gì nữa không?

- Không dám!

- Còn chứ - Nghi nói - Còn phải đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ? Mà em thích vùng biển hay vùng núi?

Tường Vy cười:

- Mùa đông mà lên núi... em sợ chúng mình sẽ biến thành người tuyết mất!

- Vậy thì càng hay - Nghi giả vờ nghiêm nghị nói - Có như vậy tình yêu của chúng mình mới ngưng đọng lại thành đá chứ. Rồi, anh đã quyết định. Vậy thì chúng mình lên miền núi.

Tường Vy lắc đầu:

- Anh rõ là bá quyền, anh không biết tôn trọng ý kiến của phụ nữ, em phản đối.

Nhưng Nghi không chịu thua:

- Em không có quyền phản đối, vì khi đã là vợ của Lý Nghi này thì phải vâng lời Lý Nghi Anh là một ông chồng độc tài, em phải biết trước điều đó.

Tường Vy cười, nhưng rồi lại nghi ngờ hỏi:

- Anh Nghi... có thật là... chúng ta sắp lấy nhau... chứ không phải đùa cho vui hử anh?

Nghi vòng tay qua người Vy.

- Lúc này sao em đa nghi thế. Em phải biết là kể từ hôm nay... anh sẽ là một người đàn ông nghiêm chỉnh... anh sẽ mang lại hạnh phúc và nụ cười cho em.

- Nếu vậy thì còn sung sướng nào bằng! - Vy xúc động nói.

Rồi mọi phiền toái, ngờ vực, hiểu lầm, âu lo... đều tan biến. Vy không ngờ hạnh phúc lại quay về dễ dàng như vậy. Chuyện chọn con đường sang Mỹ đâu phải là ước vọng của Vy, đó chẳng qua là con đường quên lãng, có khi là khổ ải. Vy đã tưởng từ đây mọi niềm vui khép kín. Nhưng rồi hạnh phúc đã không ngoảnh mặt đi với nàng. Vy đã nghĩ lại, âu đó là định mệnh. Định mệnh đã ưu đãi với Vy và tình yêu đã về lại với người từng cùng khổ. Một phép lạ?

Với Nghi thì mãi bấy giờ mới khám phá ra cuộc sống tự do cá nhân chưa hẳn là hạnh phúc. Một mái ấm gia đình, một trách nhiệm, bốn phận... sự ràng buộc nhiều lúc lại là niềm vui...

Và Nghi nhìn xuống. Vy vẫn còn nước mắt ràn rụa. Nước mắt của hạnh phúc.

- Nay cô bé lọ lem, sao lại khóc mãi thế? - Nghi hỏi - Sắp làm mẹ rồi còn khóc, không sợ người ta cười cho à? Đi rửa mặt rồi lau mắt đi, để thế này xấu quá, mà anh thì chỉ muốn có cô vợ đẹp.

Nhưng Vy lại lắc đầu:

- Anh đừng ngăn, hãy để em được khóc một lần cho hả hệ Bối vì em không ngờ là cuối cùng rồi em vẫn còn có anh.

- Sao kỳ cục vậy? - Nghi nói - Anh đã nói là anh sẽ cưới em

làm vợ cơ mà?

- Giờ thì em mới yên tâm, chứ anh biết không mãi đến chiều nay, em khổ biết chừng nào. Với em thì có thể chờ... nhưng con chúng ta, thì nào có chờ được. Nhưng bây giờ chuyện qua rồi, em hứa với anh từ đây về sau em sẽ chỉ cười thôi chứ không thèm khóc nữa.

Nghi siết chặt Vy vào lòng:

- Thôi bỏ chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ em hãy nói cho anh biết chuyện của em. Em mồ côi từ bao giờ? Và ai đã nuôi em khôn lớn đến ngày nay?

Vy lắc đầu:

- Chuyện đó dài lắm. Từ từ rồi em sẽ kể lại cho anh nghe. Còn bây giờ khuya rồi, anh hãy về đi.

- Không được, anh phải ở đây với em.

- Như vậy là không đúng nguyên tắc, chúng ta chưa làm đám cưới mà?

Vy nói làm Nghi không biết làm sao hơn.

- Nhưng mà... anh hỏi thật em đã bỏ ý định làm bà tiến sĩ Vương Đại Vỹ chưa?

- Anh thật bất công. Tại sao chỉ đòi hỏi người khác? Nếu sợ thì cứ tiến hành nhanh. Tội anh em còn chưa hỏi. Mấy hôm qua anh làm em buồn, em khóc mãi... biết không?

Nghi gãi đầu:

- Trong chuyện này đúng ra lỗi cả hai đứa. Em thì cao ngạo

không chịu xuống nước, còn anh thì hồ đồ... suýt chút nữa cả hai đều ân hận suốt đời.

Vy cười bên lên:

- Bây giờ chuyện qua rồi, anh cũng không nên nhắc lại nữa.

Và nhìn những chiếc vali để ngổn ngang trong phòng khách, Vy nói:

- Mấy cái này rồi cũng vẫn dùng được, không đi Mỹ thì cũng mang về nhà chồng. Vì sớm muộn gì... Em cũng đâu còn ở đây?

Nghi nghiêm chỉnh:

- Đúng! Nhưng em có định là sau này mình sẽ về nhà cha mẹ anh ở hay là chúng ta sẽ thuê một nơi khác?

- Anh Nghi... - Tường Vy xúc động - Từ xưa đến giờ em chưa hề có được một cái nhà. Một mái ấm gia đình và anh biết không em cũng không hề biết cha mẹ ruột của mình là ai. Lúc nhỏ ở cô nhi viện, em được các Soeurs dòng Bác ái nuôi dưỡng cho đi học. Sau khi tốt nghiệp phổ thông, em ra đời, tự lập. Ban ngày em đi làm ký giả tập sự, tối đến đi học lớp Đại Học tại chức... Cuộc đời em khổ nhưng em cố gắng vươn lên. Em tự lập từ lâu lắm rồi. Em khát khao một cuộc sống đầm ấm. Vì vậy em rất cần có cha mẹ, anh em. Vì vậy, anh Nghi... hãy hiểu cho... chúng ta không cần thuê nhà gì cả... hãy về ở chung với ba mẹ anh. Hẳn anh hiểu ý em muốn nói gì chứ?

Nghi cảm động:

- Vậy... để anh phone về báo cho Tinh Nhược biết.

- Đừng! Hãy để cho cô ấy bất ngờ. Hạnh phúc thường đến

một cách một bất ngờ anh ạ.

Nghi siết nhẹ vai người yêu.

- Tường Vy, em trưởng thành và thánh thiện hơn anh tưởng. Bây giờ anh mới biết là mình may mắn. Suýt tí nữa anh đã để kho tàng bay mất về tay một sách rồi.

- Anh đừng cứ gọi người ta là một sách mãi - Vy nói - Anh Vỹ là một người rất tốt. Anh biết không, Vỹ không khù khờ như anh nghĩ đâu. Anh ấy là con người khoan dung nhân ái. Em đã thú thật cho Vỹ biết, chuyện em đã lỡ có thai, nhưng anh Vỹ vẫn chấp nhận. Vì vậy... bây giờ em rất khó xử không biết phải giải thích thế nào với anh ấy về chuyện em không sang đây.

Nghi ngẩn ra... chợt thấy mình thấp kém hơn cả Vỹ. Nhưng rồi Nghi cũng cười nói:

- Thôi thì bảo anh ta là... thằng con của anh nó đã tìm được cha nó rồi, nên em phải ở lại.

- Nhưng hành động thế này cũng bậy quá... Mong là anh Vỹ sẽ tha thứ cho...

- Làm sao là bậy? Đúng chó? Của ai phải trả lại cho người ấy. Còn chuyện làm phiền Vỹ, em đừng lo Con người của Vỹ đã mang tên là Đại Vỹ tức là Vỹ Đại... thì hẳn sẽ đứng danh mới mà thượng chứ?

- Em biết là anh Vỹ cũng yêu em.

- Thì anh cũng yêu em vậy - Nghi siết chặt Vy trong lòng, nói - em cần công bằng và tin tưởng anh. Vì bắt đầu từ bây giờ anh chỉ biết tới em và con thôi.

Nghi nói và cúi xuống hôn Vy.

Hạnh phúc trở về và mùa đông không còn buốt giá nữa.

Đám cưới của Nghi và Tường Vy sẽ được cử hành trước ngày tết mấy hôm. Không khí trong gia đình họ Lý trở nên ồn ào vui vẻ. Cửa ngõ được giăng hoa kết đèn... Ông bà Lý là những người tiến bộ. Không đặt vấn đề môn đăng hộ đối nên Tường Vy được đón vào nhà một cách vui vẻ.

Trái ngược với nhà họ Lý, bên nhà họ Lê vẫn phẳng lặng như cũ. Không những thế, không khí còn có vẻ u tịch hơn. Bởi vì nhà bây giờ chỉ còn lại ông Địch Sanh và Văn Diệt. Tuy ít người, nhưng tình cảm hai cha con lại nồng thắm hơn. Mọi người cố quên đi chuyện cũ. Chuyện của Văn Du đã kết thúc. Du lại không về nhà, nhưng cũng không có gì quan trọng. Bởi vì án đã xử xong. Mức án dành cho Du, đó chẳng có bằng chứng rõ ràng, chỉ có chuyện Du tiếm Maxiton cho Diệt, mà Diệt lại không khởi tố nên tòa chỉ khiển trách với án treo và rút giấy hành nghề của Du.

Cách xử lý đó trái lại khiến ông Địch Sanh rất hài lòng. Vì nó không làm cho sự sút mẻ trong gia đình trầm trọng hơn. Bản án chỉ như một sự cảnh cáo. Ông Sanh muốn Du kế nghiệp, nhưng Du đã không làm được thì thôi, âu là định mệnh phải chấp nhận. Và bây giờ thì ông cũng đã già, tuổi gần đất xa trời không nên nghĩ nhiều gì nữa. Con cái lớn rồi, mỗi đứa đều có chí hướng riêng.

Mấy hôm nay bên nhà họ Lý lại lo chuẩn bị hôn lễ. Ông Địch Sanh biết người bạn già họ Lý của mình cũng khá bận rộn, nên không muốn quấy rầy. Ông chỉ bày cờ ra, ngồi đánh một mình.

Và giữa lúc cảnh đang vắng vẻ. Chợt có tiếng xe hơi dừng ngoài cửa. Ông Địch Sanh và Văn Diệt không hẹn cùng ngẩng đầu nhìn lên. Ai vậy? Từ sau chuyện Văn Du, chẳng còn xe hơi nào đến đây nữa. Chắc có lẽ xe cưới nhà họ Lý đi lạc nhà...

Nghi vậy, ông Địch Sanh lại cúi xuống chăm chú nghiên cứu nước cờ. Nhưng chỉ một lúc, ông lại nhìn lên nói:

- Văn Diệt này, từ rày về sau con đừng có cùng Tinh Nhược mãi ra sau nông trại nữa. Cha biết tụi con không có gì, nhưng cứ đi như vậy, người ta dễ dị nghị.

- Vâng, thưa cha!

Diệt nói. Mặc dù Tinh Nhược đến với nông trại chỉ là để giúp Diệt. Nhược học về sinh thái cây trồng, đang nghiên cứu về thổ nhưỡng. Điều này rất bổ ích trong việc cải tạo đất.

ông Địch Sanh thấy Diệt hứa, hài lòng và tiếp tục nhìn xuống bàn cờ.

Trời vẫn rất lạnh. ánh lửa từ lò sưởi bập bùng. Nhưng ngay lúc đó, có tiếng chân người đi vào sân. Rồi cửa mở, ông Địch Sanh nhìn lên, ngạc nhiên:

- Ồ! Con...

ông chỉ gọi như vậy rồi ngưng lại. Vì trước mặt ông là Văn Du và Mỹ Dung. Họ đến đây làm gì? Văn Du... ?

Chỉ có Văn Diệt là bình tĩnh. Không những bình tĩnh mà còn ở trạng thái cảnh giác. Tại sao cả hai lại đến đây?

Du lên tiếng, giọng đầy bứt rứt:

- Thừa cha, tội con mới về ạ.

Mỹ Dung cũng thưa:

- Thừa cha... anh Du và con đến đây là để...

Nhưng ông Định Sanh đã đưa tay lên ngăn lại:

- Con hãy để một mình Du nó nói được rồi.

Và Du lên tiếng:

- Thừa cha... con thấy tất cả những việc đã xảy ra trước đây đều lỗi ở con cả nên con về đây là để xin cha tha thứ cho.

ông Định Sanh lắc đầu:

- Cha nghĩ thì cái chuyện cha có tha thứ hay không chẳng quan trọng gì đến con nữa. Bởi vì hôm trước con đã nói... con không cần sự hỗ trợ của cha rồi mà?

Văn Du thấp giọng:

- Hôm đó nóng quá con nói sai, bây giờ biết lỗi con rất hối hận về những gì con lỡ nói. Mong là cha tha thứ cho Hôm trước vì tham vọng lớn quá, con chỉ nghĩ đến thành công mà không nghĩ đến hậu quả. Con tưởng làm vậy là cha vui, cha hài lòng, nhưng con đã lầm. Bây giờ nghĩ lại xấu hổ lắm. Con xin cha hãy để cho con cơ hội để làm lại cuộc đời.

ông Định Sanh gật gù:

- Đã nhận ra sơ sót của mình thì làm cha, ta cũng không có lý do gì mà cố chấp, không tha thứ cho con.

- Vậy thì con xin cảm ơn cha - Du bứt rứt nói - Từ đây con sẽ làm việc một cách nghiêm chỉnh, dựa vào khả năng của chính

mình để thành đạt chứ không đuoil theo hư danh nữa.

- Ta sẽ chờ xem những gì con hứa.

- Con nói thật đấy - Du nói - Cha hãy tin tưởng con, giờ thì con không thể tiếp tục hành nghề y. Nhưng với sự giúp đỡ của cha Mỹ Dung, con chuyển sang ngành buôn và con nghĩ là mình cũng làm được việc.

- Vậy cũng tốt! - Ông Địch Sanh suy nghĩ, rồi quay sang Mỹ Dung tiếp - Mỹ Dung này, con sắp là vợ Văn Du, nên ta coi con cũng là người nhà. Bây giờ con đã trưởng thành, con phân biệt được đâu là phải đâu là trái, vì vậy ta mong là con sẽ giúp đỡ Du Con chỉ phục tùng, chỉ làm theo những gì con thấy là đúng. Còn cái gì Du không phải, con có bốn phận phải ngăn chặn. Đừng có mù quáng theo... vì tương lai của Văn Du... Một phần nằm trong tay của con đó. Con phải giúp đỡ nó, đừng để nó sa xuống hố lần nữa. Vì tính nó thì dễ dao động nên cần giúp nó nhận ra chân giá trị của sự việc.

- Vâng, thưa cha.

Mỹ Dung ấp úng nói. Nàng biết chuyện đã qua, cũng có phần nào trách nhiệm ở mình.

Du thấy mọi chuyện đã được khai thông, ngáp ngừng một chút, hỏi:

- Thế bây giờ con có thể trở về nhà ở được không, cha?

ông Địch Sanh cười:

- Nếu con không chê ở đây nghèo thì cứ quay về. Ở đây lúc nào cũng là nhà của con cả.

- Cha! - Du xúc động kêu lên - Con xấu hổ khi nghĩ về những

tội lỗi của mình. Nghĩ lại con thấy hối hận quá. Con đã làm nhiều thứ sằng bậy. Con đã không lượng sức, ngông cuồng định lấy cả sao trên trời mãi đến lúc chật trôn té xuống. Võ mộng mới thấy đau khổ. Bây giờ thì con đã biết, con hứa sẽ nghiêm túc và thực tế, cha hãy tin con.

Và quay sanh Diệt, Du nói:

- Em cũng nên tha thứ và giúp đỡ anh, được không Diệt?

Diệt cảm động:

- Em lúc nào cũng sẵn sàng thôi!

Còn ông Diệt Sanh thì nói:

- Nếu con thật tình hối lỗi và cương quyết quay về đường phải, thì chẳng ai bỏ rơi con đâu. Mọi người sẽ giúp đỡ con. Nhưng con đã hứa thì phải làm...

- Vâng. Chắc chắn như vậy.

Văn Du xúc động nói. Anh chàng sau những biến động qua có vẻ gầy đi nhiều, nhưng thái độ đã bớt ngạo mạn.

- Thật ra thì con biết. Đúng ra con phải bị pháp luật trừng phạt nặng hơn. Nhưng mà vì hèn nhát, vì sợ khổ. Con đã khai gian để nhẹ bớt tội và mặc dù luật pháp có nói tay, nhưng tòa án lương tâm con vẫn còn. Vì vậy con hứa với cha, với mọi người từ đây con sẽ cố sống một cách chân chính. Làm việc tốt, để chuộc lại lỗi lầm xưa.

- Con biết vậy là tốt - Ông Diệt Sanh nói - Lầm lỗi thì phải thừa nhận, phải sửa sai. Ai cũng vậy, là người mà, có ai lại hoàn toàn thánh thiện đâu. Sửa đổi sẽ làm tốt cho bản thân mà cũng làm tốt cho xã hội.

Văn Du yên lặng. Bây giờ Du đã nhận định rõ được chính mình. Cuối cùng rồi con người bị đồng tiền mê hoặc, ham chuộng hư danh cũng lột xác. Sự lột xác có đau đớn, nhưng con người hoàn thiện hơn.

Mỹ Dung đứng bên cạnh yên lặng, lên tiếng:

- Thừa cha, mà tụi con định sang năm sẽ lấy nhau. Và lúc chúng con lấy nhau rồi, theo cha thì... chúng con nên ở đâu?

ông Dịch Sanh cảm động:

- Đây là nhà họ Lê Khi con là dâu nhà họ Lê, nếu thấy ở đây không thiếu tiện nghi lắm, thì có quyền về đây ở. Con về đây, cha và Văn Diệt chắc mừng hơn, vui hơn. Vì con biết đấy... nhà này lâu lắm rồi, không có bóng đàn bà... nên rất cần một nữ chủ nhân.

Mỹ Dung lắc đầu:

- Con không phải là nữ chủ nhân. Con cần học hỏi ở cha và Văn Diệt nhiều thứ. Con chỉ sợ là cha và Văn Diệt không hài lòng.

Văn Diệt bước qua nắm tay Văn Du và Mỹ Dung siết nhẹ:

- Anh chị đừng ngại gì cả. Ở đây cha và em đều hoan nghênh sự trở về của anh chị.

Du ghen lời nói với Diệt:

- Em... em tha thứ cho anh chứ?

Diệt cười, nụ cười thật vị tha, chỉ nói:

- Tết năm nay nhà có anh chị trở về, chắc sẽ ấm cúng lắm!

Điệt biết. Sau những biến cố qua, lần trở về này của Du hẳn có nhiều sự sắp xếp, tính toán cho tương lai. Du cần thông qua cha và như vậy sự hiện diện của mình nhiều lúc sẽ trở ngại. Và để cho Du có điều kiện nói chuyện riêng. Diệt xin phép và rút lui ra ngoài.

Điệt bước ra ngoài với một tâm trạng rất vui. Diệt không qua nhà họ Lý vì chàng biết bên ấy hôm nay rất bận rộn. Mọi người đang dồn sức cho đám cưới ngày mai của Nghi với Tường Vy.

Để không quấy rầy, Diệt bước thẳng ra nông trại sau nhà.

Đang đi chợt nghe có tiếng đuổi theo.

- Anh Diệt, anh đi đâu đó?

Điệt quay qua thì ra là Tinh Nhược.

- Buồn buồn ra sau nông trại chơi vậy thôi.

- Sao không rủ em đi với?

- Trời lạnh thế này, rủ Nhược theo ra đây để cảm lạnh à?

- Không sao đâu, có anh mà?

Nhược nói một cách tin tưởng làm Diệt cảm động. Diệt hỏi:

- Em có biết là anh Du đang tính quay về đây ở không?

- Vậy à? - Tinh Nhược lo lắng - Thế thái độ của anh ấy đối với anh ra sao?

- Tốt! Chẳng có gì cả - Diệt đáp một cách ngắn gọn - Anh ấy đã hoàn toàn thay đổi.

- Nghĩa là...

- Anh Du đã nhận ra cái sai trái của mình và xin lỗi cha với anh.

- Vậy thì em yên tâm - Tinh Nhược nói - Anh thấy đấy, con người cũng giống như thời tiết, luôn có sự thay đổi. Mùa hè có nóng bức thì đến lúc nào đó mùa đông lạnh giá đến để dung hòa.

- Anh thì... anh thích cái ấm áp của mùa xuân hơn.

- Ồ hé! - Tinh Nhược chột kêu lên - Phải chi mùa nào cũng ấm áp thì cây cối sẽ đâm chồi nảy lộc tốt tươi hết.

Nhược vừa đề cập đến cây cỏ. Bất chợt Diệt và Tinh Nhược đều nhớ đến thửa đất thử nghiệm sau nông trại của mình.

Và cả hai không hẹn đều nhanh chân hơn. Họ nôn nóng muốn biết thành quả, mà mấy hôm qua vì chuyện của Du họ đã bỏ quên.

Hai người đến phần đất thử nghiệm. Nhược reo lên:

- Ồ tuyệt quá!

Trước mặt hai người, luống khoai lang tưởng đã chết héo lại như xanh hơn. Diệt cúi xuống, những chiếc lá khoai lang dày láng chứ không héo và mỏng như hôm trước, chứng tỏ nó đã thích nghi được với đất. Còn bên thửa đất gieo hoa, thì đã có những mầm xanh nhú lên... Mặc dù thời tiết đang lạnh giá.

- Như vậy là ta đã thành công rồi.

Diệt nói. Nhược tinh nghịch:

- Chúng ta đếm thử xem có bao nhiêu mầm sống nhé?

Và cả hai cúi xuống đếm, hai mái đầu gần như chụm vào nhau. Cái lạnh tan mất. Mùa đông lạnh giá rồi cũng trôi qua. Diệt biết, để mùa xuân ấm áp trở về như vậy mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn. Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.